

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 46/Ekım 1985/2.-DM.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ GÜZ ATILIMI İLE DAHA DA YAYGINLAŞARAK SÜRÜYOR!

**SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST
ORDUNUN SALDIRI
TAKTİĞİ YERİNİ
SAVUNMAYA BIRAKTI**

İkinci yılına giren ulusal kurtuluş direnme savaşımız eskisinden çok daha güçlü bir zeminde ve bir yıllık mücadele içinde pişip çelikleşen ulusal kurtuluş birliklerimizin doğru önderliğinde gelişip güçleniyor. Bir yıllık sınavını başarıyla veren ve doğruluğu pratikte kanıtlanan devrimci taktikimizin yol açtığı gelişmeler temelinde sağlanan mevziler sağlamlaştırılırken, yeni mevziler hızla kazanılmakta ve mücadelemiz artık halk kitlelerini de kapsayarak nicelik ve nitelik olarak bir üst aşamaya doğru hızla yolalmaktadır. Halk kitlelerinin ancak silahlı propaganda ve ajitasyon temelinde yürütülecek bir mücadele ile saflara çekilebileceği, halk üzerinde bir tehdit unsuru olan ajan-muhbir yapı ve sömürgeci resmi güçlere darbe vurulmadıkça halka güven verilerek suskunluğunun parçalanamayacağı şeklindeki devrimci tesbitin yön verdiği devrimci taktikimiz ürünlerini vermiştir. Kürdistan halkı bu eylemlerin etkisi ile uyanıp geleceğe umudu canlanmakla kalmamış, geleceğini kendi elleriyle yaratma savaşına bizzat katılmış, bağrından yüzlercesini Kurtuluş Birliklerinin saflarına katarak, kendisi de Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında saf tutmaya başlamıştır. Nitekim son aylarda geliştirilen eylemlere kitlelerin fiili katılımı gözle görülür bir artış göstermiş, çeşitli ilçelerde geliştirilen işgal eylemleri boyunca halk kitleleri savaşçıların etrafında kenetlenerek eylemleri tüm coşkuyla desteklemiş, halkın da katılımıyla bu işgaller sırasında mitingler ve yürüyüşler düzenlenmiş, halk, savaşçıların kayıp vermeden geri çekilmesinde etkin rol oynamıştır. Aynı şekilde sayısız köyde onlarca, yüzlerce kişinin katıldığı kitle toplantıları düzenlenmiş, halkı ERNK saflarında örgütlemeye faaliyetleri hız kazanmıştır. Şüphesiz ki bu ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir safhanın açılışı, kitlesel mücadeleye doğru atılmış önemli bir

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

«TC'nin sömürgecilik politikasının temelinde imha vardır. Ermeni ve Rumları zorla imha ettikten sonra, Kürtler üzerinde de aynı politikayı gündeme koy-mak, ancak Kürtlerin imhasını daha çok ince politikalarla gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunun için de dünyada eş görülmemiş bir özel savaş dayat-maktadır. Bu savaşın esas amacı, bir halkı toplumsal ve ulusal özelliklerinden yoksun bırakmaktır. Bunun için de tüm yöntemlere başvurmaktadır. Dünyada eş görülmemiş bir uygulama ile bu halkın dilini bile yasaklamaktadır. Ekonomik genlik ve kültürel özümseme temelinde tam bir kıskaca alarak onu bütünüyle ezmek istemektedir. Ve bütün bunlar da özel bir savaş yönetimi tarafın-dan yürütülmektedir.

Bu özel savaş, eskiden gizli olarak yürütülürdü. Son derece üstü örtülüydü. Parlamentoculuk, halkımızı kendi içinde parçalama işlevi gören burjuva partileri, Kürt küçük-burjuva örgütlerinin ve sosyal-soven sahte sol örgütlerin varlığı, bütün bunlar özel savaşın örtün, gözlerden gizleyen kuruluşlarıdır. Bu aldatmaca ile gözler boyanarak, bizzat halkımız içinden çıkan birçok insanın dahi maruz kaldığı sömürgeçliği görememesine yol açılmıştır. »

YAZISI ORTA SAYFADA

**MUTKİ'DE İHANET
ODAKLARINA YENİ DARBE**

**2 Ajan Millis-Çete
Ölümlü Cezalandırıldı.**

Mutki'nin Geyikpınar köyünde ajan milis-çetelerin bulunduğu bir eve yapılan baskında 2 çete üyesi öldürülürken, 6 kişi de yaralanmıştır. Çeşitli kaynakların konuya ilişkin olarak yaptığı açıklamada eylemi gerçekleştiren HRK savaşçı-larının başarıyla geri çekildikleri belirtilmektedir. Akşam saat 19⁰⁰ sıralarında gerçekleştirilen eylem esnasında köyde bulunan ve içinde 40 asker, 2 astsubay ile 1 subayın bulunduğu karakolda eylem sürer-since ateş altında tutularak, etkisiz hale getirilmiştir. Sömürgeci birliğin hareket edemez duruma geldiği bu tarama olayında, düşman büyük bir panik ve korku içerisinde düşürül-müştür. Ayrıca karakola yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde düşmanın kaybı konusunda bilgi edinilememiştir. Behçet Durmuş ve Mahmut Cançakırgöz adlı ajanların cezalandırılması, alınan bilgilere göre yöre halkı üzerinde büyük etki bırakarak halkı sevince boğmuş-tur. Eylem sonunda karakolun da etkisiz kılınması, halk arasında

Devamı Syf: 9'da

**LİCE'DE HRK SAVAŞÇILARININ
İNTİKAM EYLEMİ**

•Sömürgeci askerlerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı var

Başarılı bir eylem gerçekleştiren HRK savaşçıları, sömürgeci bir bir-liği pusuya düşürdüler. Sömürgecilerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı bulu-nurken, HRK savaşçıları usta bir biçimde kayıp vermeden eylem yerin-den üslerine geri çekildiler.

Tarih 1925; Palu-Genç-Hani-Lice ve çevre bölgelerinde sömürgecilere karşı büyüyen kin ve öfke kıvılcımları bir isyanın ateşini tutuşturmuş ve binlerce Kürdistanlı silahlanmış-tır. Ama güçler dengesi değişti. Sömürgecilerin modern ordularına ve taktiklerine karşı aşiret ve kabile yöntemleri ile savaşan ve güçlü bir önderlikten yoksun olan hareket 1 yıla ulaşmadan eziliyor ve binlerce vatan evladı katlediliyor. Yine yüz-lüğün hareket edemez duruma geldiği bu tarama olayında, düşman büyük bir panik ve korku içerisinde düşürül-müştür. Ayrıca karakola yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde düşmanın kaybı konusunda bilgi edinilememiştir. Behçet Durmuş ve Mahmut Cançakırgöz adlı ajanların cezalandırılması, alınan bilgilere göre yöre halkı üzerinde büyük etki bırakarak halkı sevince boğmuş-tur. Eylem sonunda karakolun da etkisiz kılınması, halk arasında

Bu topraklara binlerce vatan evladının kanı dökülmüş ve bu kan-lar Kürt olma bilincini canlı tutmuş-tu. Yıllar ilerledikçe yeni nesiller biraz da olsa bu gerçekten uzak-laşıyor, tarihin bu dönemiyle bağ-larını koparıyorlardı. Ta ki, ulusal

kurtuluş savaşının modern temel-lerde şekillenmeye başlamasına kadar. Bu kez durum çok değişti. Güçler yine dengesi değişti. Ama devrimci güçler zayıf olanın güçlüyü, yani çekirgenin fil'i yeneceği taktiği biliyorlardı. İşte en önemli fark da burada yatıyordu.

Sömürgeciler, karşılarında hala 1925'in kabile ve aşiret savaşçıları varmış gibi hareket ediyorlardı. Bu nedenle 1925'de Diyarbakır'da kurduğu mahkeme ve darağaç-larını bu dönemde yeniden canlan-dırmaya çalışıyordu. Yine direnişin önderlerini mahkemelerinde yargı-layıp, darağaçlarına götürecek ve böylece yeni isyan dalgasını da bastırabilecekti. Tüm faaliyetlerini de buna göre yürütmekteydi.

PKK merkez ve diğer il davalarını Diyarbakır'a taşıran sömür-geciler, 1925'tekine benzer bir planı uygulamak istiyorlardı. Ama, kısa bir süre sonra yanıldığını farke-larını koparıyorlardı. Ta ki, ulusal

Devamı Syf: 9'da

**HRK BASIN BÜROSUNUN
V-NOLU AÇIKLAMASI**

**YAŞASIN
15 AĞUSTOS
DEVİRİMCİ**

SALDIRI RUHU!

Bir yıllık süre içinde faşist sö-mürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı irili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpış-malarda faşist sömürgeci ordu güçlerinden 100'den fazlası subay ve astsubay olmak üzere, 1000 civarında asker öldürülmüş, 500'-ün üzerinde de yaralı verilmiştir. Ayrıca bu süreçte eylemleri-mizin hedefi olan 1 belediye baş-kanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 liste öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralan-mıştır.

(YAZISI SAYFA 10'DA)

PARTİZANIN MEKTUBU:

**15 AĞUSTOS
TARİHSEL
ATILIMININ I.
YILDÖNÜMÜNDE
DÜŞMAN
CEPHEİNDE DURUM**

•Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamanın içindeyiz (...)

•Sömürgeci ordu, kendi tari-hinde hiçbir zaman karşılaşma-dığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük yıpran-maya uğramıştır.

•Mademki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açı-dan ona yönelik bir imha savaşı içinde olması da o halde kaçınılmazdır.

(YAZISI SAYFA 18'DE)

**YENİ DÖNEM
ŞEHİTLERİMİZ
BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR
KÜRDİSTAN'A
GİDEN YOLDA
YÜKSELEN YIKILMAZ
ABİDELERİMİZDİR**

(YAZISI SAYFA 4'TE)

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Başta Kars yöresi olmak üzere alanın genelinde düşmanın en fazla baş-vurduğu karşı-devrimci faaliyet ajan-muhbir yapının geliştirilmesidir. 1984 dönemi ağırlıklı olarak Hakkari-Siirt alanında gelişen mücadelemize karşı kullandığı şiddet politikasının kendisi açısından yararlı sonuç vermediğini anlamış olacak ki, düşman mümkün olduğunca daha "yu-muşak" bir politika güdüp halkı karşı-devrimci faaliyetler için örgüt-leyerek kazanmaya çalışıyor. Ayrıca ülke genelinde Parti önderliğinde yayılmak istenen devrimci mücadelenin engellenerek dar sınırlar içerisin-de hapsolunmasını sağlamaya çalışıyor. Bunun için geniş bir alanda mü-cadelenin meşru bir nitelik kazanmasını engellemeye çalışıyor. Seçtiği yöntem şiddet yoluyla halkı sindirme yerine "seker" politikasıyla halka iyi dost görünmeye çalışmak, halkı kazanarak muhbirliğe teşvik etmektedir. Mücadelemizin biraz daha geç el atmasından ötürü burada 85 öncesinde ajan-muhbirlik ve devletle işbirliği olma olayı öyle yaygınlık kazanmıştır

Devamı Syf: 3'te

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ORDUNUN SALDIRI TAKTİĞİ YERİNİ SAVUNMAYA BIRAKTI

Baştarafı Syf: 1'de

adımıdır. Ve bu adım her geçen gün daha da güçlenmektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki bu gelişip güçlenmeye paralel olarak faşist ordu saflarında da bir takım değişikliklerle gözle görülür bir biçim aldı. İkinci ve üçüncü ordularının tümünü, birinci ordusunun ise en seçme birliklerini, yani ordusunun 2/3'ünü Kürdistan'a yığan sömürgeci yaygın operasyon ve aramaları sınırlandırarak son bir iki ay içinde kuvvetlerini yerleşim merkezlerinde konumlandırmışlardır. Mücadelemin gelişimi karşısında siyasal planda geri adımlar atan ve Genel Kurmaylık Hareket ve Daire Başkanlığının 17 Ağustos'taki Brifingi ile bunu en açık tarzda ortaya koymak zorunda kalan sömürgeci ordu da aynı geri adımı atmaya başlamışlardır. Ordunun saldırı taktiği işleme kılınarak savunmaya geçmeye zorlanmıştır. Bahann ilk aylarında görülen sömürgeci faaliyetler son bir iki ayda göze çarpmış özelliğini kaybetmiş, düşman kuvvetlerinde ki hareketlilik adeta yerini hareketsizliğe bırakmıştır. Seyyar Ordu Birliklerinin takviyeleri büyük oranda geri alınarak varolan güç daha ziyade kır karakollarda mevzilenmiştir. Bir karakoldaki asker sayısı hemen hemen ilçe merkezindeki sayıya yaklaşarak bazı yerlerde 80 kişiye kadar ulaşmıştır. Savunmaya elverişli olmayan karakol yerleri hızla değiştirilmekte ve gece yolu karakolların etrafı ışıklandırılmaktadır. Faşist ordunun yönetim gücündeki değişiklikler yaygın olarak göze çarpmaktadır. Ordu, gücünü yaygın olarak seferber etmek yerine daha çok pusular ve güçlü ihbarlara dayanan operasyonlara sonuç almaya çalışmaktadır.

Sömürgeci-faşist ordu saflarındaki bu değişimler ve savunmaya geçme durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında geriye atılmak zorunda kalmayan bir adımı ifade etmektedir. Mücadelemizi bastırmakta başarısız kalan faşist ordu, üstelik bu süreçte hızla başaşağıya gideli yaşamış, çok sayıda kayıp vermekle de kalmayarak birliğini koruyamaz hale gelmiştir. Yaygın güç ve güncere yapılan operasyonlar orduyu fiziken yıpratmış gibi, HRK güçleri karışık bir şekilde düşülen ace, sürekli eli boş geri dönüşümleri, binlerce kişinin birkaç kişiye karşı savaşında kayıpların daha çok kendilerinden oldum ve her an ölüm korkusu gibi nedenlerle ordu saflarındaki moral bozukluğu, çürüme ve çelişkiler de had safhaya ulaşmıştır. Ordudan kaçışlar ve intiharlar artmış, askerler arasında ölüme varan münakaşalar yaygınlaşmış, üst meclere kin ve itaatsizlik derinleşmiştir. Şişirme propagandalarla ordu saflarında yaratılmış olan içi boş güven, HRK güçlerinin çelikten duvarına çarparak tuzla buz olmuş, efsane yıkılmıştır. İşte sömürgeci terleşi telaşlı sürükleyen ve saldırı konumunda savunma konumuna geçmeye zorlayan gerçek budur. Tek dayanak noktası ordu olan sömürgeci devlet, sarılsan ve dağılmakla yüz yüze gelen bu dayanağını yeniden onarmayı, daha fazla çürümelerini engellemeye hedeflemektedir. Ancak bir kez çürüme ve dağılma başlamış ve üstelik gelişmeler de onu arttıracak yöndedir. Sömürgeci paşalar hangi çareye başvurursa vursun gelişmelerin yönünü lehlerine çeviremeyecek, tarihi tersyüz edemeyecektir.

Sömürgeci ordularının da gelişmelerin önünü alamaması üzerine umutlarını birkez daha ihaneti geliştirmeye bağlamışlardır. Özellikle son zamanlarda sömürgeci faaliyetin ağırlıklı yanını bu doğrultudaki çalışmalar oluşturmaktadır. İhanet yaygınlaştırılarak kitlelerde mücadeleye güvensizlik yaratmak ve bu güvensizliği ajan-milis yapıları üzerinde şekillendirileceği bir yapıya dönüştürmek hedefi güdülmektedir. Teslim alınmış bir-iki hain unsur aylarca kitleler içerisinde dolaştırılarak umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Sıradan insanlar gözaltına alınıp işkence-den geçirilerek bazı "suçlar" yüklenmeye çalışılmakta ve eğer bu kabul ettirilirse suçluluk psikolojisi derinleştirilerek ajan faaliyette kullanılmaya çalışılmaktadır. Bu yeni çabalar "pişmanlık yarası"nın boş çıkartılması ve "köy korucuları" adı altında milis oluşturma çalışmalarının işlenmesi hale getirilmesinin doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Açık ki, sömürgeci yaygın olarak milis güçler oluşturup devreye sokmak ve ordularının yıpranmasını engellemek istemektedirler. Ancak bu politika ulusal değerlerin ve tüm sınıf ve tabakaların bu denli kıyıma uğratıldığı ve böylesine bir inkarcılığın egemen olduğu Kürdistan'da başarıya ulaşma koşulları bulamamaktadır. Eski den beri devrimci gelişmenin karşısında olmuş ihanetçi birkaç aşiretin silahlandırılması bu politikanın işlediği anlamına gelmemektedir. Sadece eskiden bu aşiretlerin bünyesinde varolan karşı-devrimci açık bir nitelik kazanarak sömürgeciyle bütünleşme tamamlanmış olmaktadır ki, bunların sayısını sone derece azdır. Üstelik bu aşiretler tarihten beri sürekli ihanetçi bir karakter sergilemiş olan aşiretlerdir. Buna karşılık geçmişte direnmis birçok aşiret, devlet silahlarını tüm baskı ve tehditlere rağmen kabul etmemekte, yine halk kitlelerini silahlandırma politikası da iflas etmiş bulunmaktadır. Geniş halk kitleleri silah almaya kesinlikle reddetmişlerdir. Zorla silahlandırılan bazı kesimler ise ya silahlarını götürüp geri vermiş veya Kurtuluş Birliklerimiz tarafından silahsızlandırılmışlardır.

Düşmanın yaratmaya çalıştığı teslimiyetçi yapı, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ulusal güçler ortamında tutunamayıp dağılmaktadır. Halk kitlelerinin mücadele karşısındaki duyarlılığı giderek gözle görülür bir şekilde artmaktadır. Geliştirilen eylemler yaratılmak istenen teslimiyetçi yapıyı kırmak ve oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmakla kalmamakta, direnişçi yapıyı egemen duruma getirmektedir. Düşman, gelişen mücadele karşısındaki acizliğini birçok biçimde açıkça itiraf etmek zorunda kalmakta ve bu, halk kitlelerinin gözünden kaçmayarak mücadelesinin zaferine inancı beslemektedir.

Bütün bu başarısızlıklar ortamında düşman yeniden cezavelerine yönelmeye başlamıştır. Her dönemde olduğu gibi bugün de dışardaki gelişmeleri denetim altına alamayan ve aciz-giderek derinleşen sömürgeci, ellerindeki elikolu bağlı savaş esirlerine saldırarak, baskı ve işkencenin dozunu arttırmaktadırlar. Alınan haberlere göre Elazığ cezaveinde itirafı ve ihanete zorlamak için tutuklular üzerinde uzun ağızlamalar hayata geçirilmekte ve direnen devrimci tekrar tekrar işkenceye alınmaktadır. Bu baskıları protesto amacıyla savaş esirleri açlık grevine gittiklerdir. Toplu direniş kırkacak amacıyla sömürgeci cellatlar tutukluların üzerine kurt köpeklerini saldırmışlardır. İki aydır tutuklularla görüşler kesilmiş olduğundan gelişmeler ayrıntılı olarak öğrenilememektedir. Ancak, sömürgeci bu

ara direnmeyen unsurların serbest bırakılması işlemini hızlandırmışlardır. Tek tek bırakılan bu unsurlar ya askere gönderilmekte veya gözetim altında tutulmaktadır. Direnen devrimci ise eğer direnmekten vazgeçerse hemen serbest bırakılacakları vaadinde bulunmakta ve bırakılan örnek olarak gösterilmektedir. Ancak bu kokuşmuş politika devrimci dirençle karşı çıkıldığında, direnen savaş esirleri, geçmişte düşmana teslim olmuş çok sayıda tutukluyu etkileyerek bayramda görüşe çıkmalarını sağlamışlardır. Yeniden artan baskıları dışında mücadelenin sürekli gelişmesine, düşmanın içine düştüğü acezede bağlamak ve direnme azimleri daha da artmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda devrimci direniş eylemlerimiz hıznında hiçbir şey kaybetmeksizin sürdü. Kürdistan'ın dört bir yanında üst üste gerçekleştirilen ve halkımızın derin umut ve gurur kaynağı olan şanlı eylemlerimizden öğrenebildiklerimiz şunlar:

14 Temmuz günü Karakoçan polis karakolu basılmış, en az 5 polis ölüme cezalandırılmış diğerleri yaralanmıştır. Aynı tarihte Genç'te de eylemler gerçekleştirilmiş ancak ayrıntıları öğrenilememiştir.

Kars-Doğubeyazıt karakoluna baskın yapılmış, 60 kişilik karakolun nöbetçi eri ile bir subay öldürülmüş, diğerleri silahsızlandırılmış. Eylül ayında Nazimiy'e de karakol baskını eylemi gerçekleştirilmiş, 1 subay öldürülürken askerlerin ise silahlarına el konulmuştur. Aynı şekilde Mardin'in Sev'e (Savur) karakoluna baskın düzenlenmiştir.

Cizre şehri merkezinde üç saat süren eylemler gerçekleştirilmiş, çok sayıda sömürgeci çok cezalandırılmış, halka yönelik propaganda yapılmış ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın yoldaşları bir afişle ikşlandırılarak asıldıktan sonra saatlerce kalmış ve büyük ilgi uyandırmıştır. Eylemi gerçekleştiren partizanlar hiç bir kayıp vermaksızın üstlerine geri çekilmişlerdir. Aynı şekilde Midyat, Ömerli ve İdil şehir merkezlerinde de eylemler gerçekleştirilmiş, halka yönelik propagandalar yapılarak bildiriler dağıtılmıştır.

Agustos ayı içerisinde Nazimiy'e'nin Markasar köyünde Dursun İnci, Haydaran mntıkasında Kammer Yıldız, Mazgirt'e Pulan Muhamet, Ovacık'ta Nuri Gül ölüme cezalandırılmışlardır. Bu ajanların şahsında ihanete büyük darbe vurulurken, halkımız karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmayacağı gerçeği de bir kez daha ortaya konmuştur.

Diyarbakır-Lice yolu üzerinde Kurtuluş Kuvvetlerimizin kurduğu pusuya düşen bir askeri araçta bulunan 5 asker ölmüş, 1 subay ise ağır yaralanmıştır. Eylemin sömürgeci sığınmış bir ihanetçi unsuru ihanetinin hemen ardından gerçekleştirilmiş olması anlam ve önemi daha da arttırmaktadır. Bu eylemle ihanet mantığı bir kez daha mahkum edilirken, ihanetçinin itirafına dayanarak yaygın tutuklamalara girişimi olan sömürgeci, Hareketimizi bu alanda bitirmeye muvaffak olamadıkları gözler önüne serilmiştir. Bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Hareketimizin kökleri çok derinlerde ve sömürgeci tutuklamaları bir budama hareketinden öteye geçemeyecektir.

Son aylarda sömürgeci milis örgütlenmesi faaliyetlerinde büyük darbeler indirilmiş ve çeşitli yöntemlerle dağıtılmış olan çok sayıda silaha el konulmuştur. Nu-

saybin'in bir köyüne yapılan bir baskında geçmişte bazı Kürt örgütlerine mensup olan ve düşmanın ellerindeki silahlar alınmıştır. Kars yöresinde de çok sayıda köyde silah almış bulunan unsurlar silahsızlandırılarak, ihanet teşhir edilmiş ve çeşitli yöntemlerle düşman tarafından kullanılmak istenen bu unsurlar devrimci propagandalarla etkilenerek etkisizleştirilmiştir. Diğer taraftan Kars-Göle'de Zoro Yıldız isimli ajan ölüme cezalandırılmıştır.

Mardin-Mahserte gece üç saat boyunca Kurtuluş Kuvvetlerimizce bağlı güçlere işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskında iki asker yaralanarak karakolda bulunan bütün askeri teçhizat ve silahlara el konulmuştur. Daha sonra halkın şikayet ettiği bir asker ölüme cezalandırılmıştır. Megafonlarla halka hitap edilmiş, önemli alanlara şehitlerin afişleri asılmış ve duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır. Şehirden çıkışta Atatürk bustu parçalanmış, ana yol üzerinde halkla birlikte bir yürüyüş düzenlenerek marşlar söylenmiştir.

Bayramda Derik, gündüz işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskında bazı askerler yaralanırken askeri malzeme ve silahlara el konulmuştur. Üç saat süren eylem boyunca halka yönelik propaganda yapılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmış ve şehit afişleri asılmıştır. Kurtuluş Birliklerimiz burada da hiç bir kayıp vermaksızın eylemi başarıyla sonuçlandırmış ve geri çekilmişlerdir.

Hilvan'da da bayramdan üç gün sonra öğle saatlerinde gerçekleştirilen baskın eylemi ile karakoldaki tüm askerler teslim alınarak silahsızlandırılmış, bir asker öldürülmüştür. Halka yönelik propaganda yapılarak yaygın dağıtılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır.

5 Ağustos 1985 günü, Silopi'nin Serbittim köyünden olan ajan-muhbir Abdurrahman Melle adlı şahsın evi HRK savaşçıları tarafından basılarak kendisi cezalandırılmıştır. Bu kişi, faşist cuntanın işbaşına gelişinden beri devlete ajanlık yapmış, birçok silah yakalamış, en son olarak da halkı, "devrimcileri barındırıyor" diye sürekli ihbarlarla rüşvete bağlamış. Böylece halkın derin nefretini kazanmıştır. Eylem halkta büyük coşku ve sevinç yaratmıştır.

23 Ağustos 1985 günü, faşist Türk ordusunun operasyonu imkansızlaştırmak amacıyla yol yapımı çalışmalarını sürdüren, Karayollarına ait iki dozer aracına Şırnak'ın Xırbikê Bestê köyünün yaylasında patlayıcı madde yerleştirilerek tamamen tahrip edilmiş, pusukularla gelen askeri birlikler pusuya düşürülmüş ve çok sayıda asker öldürülmüş ya da yaralanmıştır. Sömürgeci resmi olarak iki jandarma erinin öldürüldüğünü açıkladysa da, bu, gerçekten çok uzaktır. Ölü ve yaralıları helikopterle üç sefer nakil yapılarak ancak taşınabilmiştir.

4 Eylül günü Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı Alihan Tatar'ın şehirden evine HRK savaşçıları tarafından baskın düzenlenmiş, 5 çetesi öldürülmüş, 2'si ise yaralanmıştır. Kendisi baskından bir kaç dakika önce bulunduğu odayı değiştirerek pis canını kil payı ölümden kurtarmıştır.

Bu aile Şırnak'ta kendisine has bir aşireti olmamakla birlikte, devletin kendisine tanıdığı imtiyazlarla tarihten beri yörede bulunan tüm aşiretlerin üstünde bir ağı ailesi olmuş, yöredeki tüm aşiretleri ağı-

larıyla birlikte kendisine zorla ve baskıyla bağlamış, hemen hemen halktan soyamadığı insan kalmamıştır.

Devlet kendisine sınırsız ekonomik ve siyasal imtiyazlar tanımış, Şırnak kömür ocağını onun denetimine vermiş, buradan vurduğu vurunlarla yörenin en zengini olmuştur. Ayrıca eskiden beri Şırnak'ın tüm günlük alanlarını onun üzerine tapulamıştır. Şimdiye kadar araziyi parça parça sattığı halde, halen 5-6 köy tüm araziye birlikte onun mülkiyetindedir, halk burada yarıcı durumundadır.

Kendisine öyle siyasal imtiyazlar tanımıştır ki, devlete işi düşen herkes önce Alihan'a başvurmak zorundadır. Ona bir yığın rüşvet vererek, onu aracı kılarak ancak işini halledilebilmektedirler. Bu durumu da, devlet içinde, devlete bağlı ve özellikle Şırnak sahası üzerinde ama esasen büyük oranda bu sahayı da aşan küçük bir devlet gibidir. Bu miras tarihten ve aileden gelen bir mirastır.

Yörede tarihten beri gelişen Mudere "Cemê Şexa" isyanı, Eruh'ta "Yakup Axa" isyanı (1925-40 dönemi) gibi bir çok isyanın bastırılmasında daima devletin yanında olmuş, isyanların bastırılmasında aktif rol oynamış bir ailedir. Ajan Alihan, son dönemde yörede PKK tarafından geliştirilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı herkesten önce tavır koymuş, kendisi tam bir MİT merkezi vazifesini görürken, özellikle akrabalarının oluşturan bir grup insanı silahlandırarak devrimci taraftarları mücadeleye destek vermekten caydırma çabası yürütmüştür. Ayrıca kendisine bağlı ajanlar eliyle devrimci ailelerle ilişkiler kurarak, dağda silahlı savaşın içinde yer alan oğullarını teslim alma çabasını sürdürmüş, bunu hem örgütü çözmek ve hem de devrimcilerin ailelerinden rüşvet almak amacıyla yapmıştır.

Kısacası, o bu özellikleriyle Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı niteliğinde bir haindir. Böylece bir hain ve çetesiyle yönetilen devrimci saldırı eylemi halkta büyük sevinç yaratmıştır.

8 Eylül günü ajan Alihan Tatar'ın Şırnak şehir merkezinin yakınında bulunan benzin istasyonu Kurtuluş Birliklerimizce tahrip edilmiştir.

11 Eylül günü Şırnak şehir merkezinin bir kaç kilometre yakınında bulunan ve Şırnak komur ocağını koruyan askeri birliğe taktik bir saldırı düzenlenerek pusuya yatılmış, olay yerine gelen panzer aracı pusuya düşürülerek roket atar silahlıya tahrip edilmiş; içinde bulunan bir başçavuş ile iki er öldürülmüş, 4'er de ağır şekilde yaralanmıştır. Bu olay da diğer olaylar gibi kamuoyundan gizlenmiş ancak yöre halkı eylemi duyarak sevinçle karşılamıştır.

Eylül ayı başında Eruh'un Bikat köyüne düzenlenen bir baskında devletin silahlandırdığı Mahmut ismindeki köy bekçisi öldürülmüş, silahlı ve tesisti kamulaştırılmıştır. Bu kişinin ağabeyi Sabri 12 Eylül'den beri muhbirlik yaparak bunu tüm ailesine de buluşturmuş ve kardeşi Mahmut ise açıkça çetecilik yapmıştır. Yörede nefret toplanan bu unsura karşı girişilen eylem halkta büyük etki yaratmış, ajanların cezasız kalmayacağına olan inanç derinleşmiştir.

Ulusal kurtuluş devrimci eylemlerimiz bugüne kadar aralıksız yükselerek düşmanı ve usaklarını nasıl ki ace içinde kırarak, bundan sonra da daha üst boyutta ve biçimlerde sürerek bu aczi derinleştirerek, tüm halkımızı topyekün bir savaşın içine çekmeye devam edecektir. Gücünü doğru taktik hatımızdan alan mücadelemiz daha da boyutlanarak sürecektir.

★★★

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Baştafı Syf: 1'de

ki, adeta bir gelenek ve doğal yaşamın zorunlu bir parçası haline gelmişti. Çoğu insan hatta aşiret veya aileler kendi aralarındaki en ufak çelişkilerinin çözümünde ve kazanç sağlanmasında birbirleri hakkında asılsız iftiralara başvurur olmuşlardı. Düşman bu konuda özellikle bazı arkadaşların aile çevreleri üzerinde oynuyor ve bunları mutlaka mücadelemize karşı çıkarmayı hesaplıyordu.

Düşman, cunta öncesinde saf-larımızda yer alan ama şimdiye kadar bizimle ilişkisi kurulamayan tek tek unsurları kendi deyimiyle "islah" etmeye çalışmaktadı. Hatta bu tür unsurları bizimle ilişkisi geçmeleri doğrultusunda bir arayış içerisinde sokmaktadı. Sanırsız önümüzdeki dönemlerde karşımıza dikilecek önemli sorunlardan bir tanesi de bu olacaktır. Düşmanın bu istemlerini kabul etmeyen veya bu konuda yeterli bir çaba göstermeyenler hemen tutuklanıyorlar.

Cuntadan bu yana devrimci faaliyetlerimiz düşmanı tehdit eden konumdan uzak olmasından dolayı güç bulundurma ve konumlandırması çok zayıftı. Ancak 1985 dönemi faaliyetlerimiz gelişince diğer karşı-tedbirlerin yanısıra askeri güç toparlamaya çalıştı. Ama bundan önce, Erzurum, Kars ve Ağrı illerinde bulunan askeri gücünü, Van üzerinden Hakkari'ye ve Bitlis üzeri ise Siirt mintikasına sevk ediyordu. Hangi amaçla götürüldükleri hepimize malum. Son dönemlerde ise bu sevkıyatı durdurmuş, faaliyetlerimizin geliştiği bu alanlarda karakollardaki mevcudu arttırmak ve operasyon amacıyla hazır tutması için yeni düzenlemeler yapılmaktadır. Ayrıca son olayla birlikte alanda helikopter bulundurmaktadırlar, faaliyetlerimizin onları ne oranda etkilediği ve korkuttuğu açıktır.

D.Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankartın asılması eyleminden bu yana alanda operasyonlar kısa aralıklarla devam etmekteydi. Ancak son dönemlerde operasyonlar hem kapsam bakımından ve hem de daha yoğun olarak sürdürülmektedir. Operasyon birliklerine verdiğimiz darbe onun bu konuda başarılı olamayacağı kendisine göstermiş olacak ki, bizi ovada bulunan köylere çekmeye ve köylere alacağı tedbirlerle imhaya çalışmaktadır. Bu tedbirler ajan-muhbir ağının istenilen faaliyetini sağlamaya yöneliktir. Çünkü Ağrı'da halkın köylere indirilmesinden sonra her türlü kontr-gerilla faaliyetini, ajan-muhbirlerin gezmesini ve düşmanın hortutlu keşif ve istihbarat faaliyetini engellemek bakımından düşmanı tehdit eden konumu yarıttık.

Son dönemlerde izlediğimiz kadariyla düşman bazı birliklerini hareketi geçirmek köy çevrelerinde puslu kuruyor ve ayrıca köylerde silahlı dağıtmak, "sivil köy koruma birlikleri"ni oluşturmak istiyor. İkinci henüz uygulamaya konmadığı gibi gerçekleşmesi de zordur.

Alandaki faaliyetlerimizin biçim kazanmasından buyana düşmanın başvurduğu taktiklerden bir tanesi de karşı-propaganda faaliyetidir. Bunkadi amacı bizimle kitleler arasındaki ilişkileri koparmak, halkın bizi denizmesini ve böylelikle kitlelerin aktif desteğinin engellenmesini sağlamaktır. Örneğin bazı alanlarda bizi basit bir eşkiya-nın para vb. amaçlar için kendi akrabaları çevrelerini katletmesi biçiminde göstermek istiyor.

Bunun dışında halkı malına, canına ve namusuna el atan insan-

lar olduğumuz biçiminde yoğun bir propaganda faaliyeti vardır. Bunu engellemek amacıyla söz konusu aşiretler içerisinde yoğun bir propaganda faaliyeti geliştirdik. Bunun dışında dağda bulunan turistik kampa yapılan baskınlarımızda turistlerin para ve pasaportlarına el koymayıp, bayan turistlere karşı özel muamelemiz ve siyasi içerikli yaklaşımımızın yanısıra aynı anda eskiden beri varolan hırsızlık vb. olayların hiç birisine rastlanmaması, düşmanın tüm propaganda çabalarını etkisizleştirdiği gibi, halk kitleleri üzerinde olumlu bir intiba bırakmamızı sağladı.

Ajan-Muhbir Yapıya Büyük Bir Darbe Vuruldu

1-Aralık'a bağlı Karakeçili köyünde muhbirlik yapan Tacettin Kesip, Rıza Karapınar ve Turgut Turpan adlı şahıslara yönelik olarak, 22 Haziran 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından bir cezalandırma eylemi düzenlendi.

Eylemde; cunta sonrasında askerlerle birlikte devrimcilerin peşinde dolanmak, halkın silahlarını muhbirlemek, halkın malını gaspetmek ve 1985 döneminde çalışma yürüten grubumuz muhbirlemek gibi suçları işleyen yukarıdaki köy muhbirci ile olay esnasında arkadaşları silahlarından tutarak köylüleri imdadına çağırıp devlete teslim etme girişiminde bulunan Cemal Kesip ve Asya Kesip (Tacettin'in oğlu ve hanımı) devrimcilerin uyarılarına rağmen vazgeçmemeleri üzerine vurularak öldürüldüler. Aynı gecede iki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde üç muhbir toplam beş kişi vurularak cezalandırıldı.

Eylem sonrasında geri çekilmenden önce köy okulunun duvarına cephe bayrağı, HRK'ye ait pul ve halka ve ajan-muhbir yapıya çağrı yapan elle kaleme alınmış bir bildiri asıldı. Cezalandırılan Turgut Turpan adlı ajan-muhbire ait bir av tüfeğine el konularak kamulaştırıldı.

Eylem, başta ajan-muhbir yapı olmak üzere sömürgeci faşist güçler üzerinde büyük bir korku havası yarattı. Düşmanla şu veya bu oranda ilişkisi bulunan muhbirler uzun bir süre kendi köylerini terketmek ve şehre barınmak zorunda kaldılar. Aynı olay halk kitleleri üzerinde de olumlu bir etki bıraktı.

Sömürgeci-faşist Türk devleti olayı gerçek içeriğinden sapırtarak "eşkiyaca" bir eylem biçiminde yansıtmak istediysse de fazla başarılı olamadı.

2-Doğu Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankart asıldı ve caddelerde pullama yapıldı. Doğubeyazıt alanında uzun süreden beri süregelen, sessizliği ortadan kaldırmak, başta gençlik olmak üzere tüm halkı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesiyle uyarmak ve geniş bir kesim üzerinde propaganda etkisi bırakmak amacıyla 6 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından şehir merkezinde ilçe bahçesine bombalı pankart asıldı ve şehir merkezinde pullama yapıldı.

Bombalı pankartta şunlar yazılıydı: "Yaşasın Ordumuz HRK - Hêzên Rîzgarîya Kurdistan", "Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi- ERNK" sloganlarının yanısıra Parti Sekreteri Abdullah ÖCALAN arkadaşın posteri, Şehit Mehmet KARASUNGUR, Şehit Besey ANUŞ, Azime DEMİRİTAŞ, Şehit Mehmet Hayri DURMUŞ, Zeki YILDIZ, Cephe, HRK ve bir savaşçının afişleri ile Cephe ve HRK amblemleri asıldı. Bu pankart şehir merkezinde (Tugaya yakın)

bulunan okul (lise) bahçesine asıldı. Direkte asılı bulunan Türk bayrağı aşağı indirilerek yırtıldı ve yerine Cephe bayrağı yapıldı.

Pankartın asılmasından önce jandarma birlikleri ve mahalle bekçileriyle karşılaşıldı. Ancak düzenli kampanya salıhı olarak grup şeklinde şehre girişinde daha farklı yorumlayıp çatışmadan geri çekilerek, savunmaya geçti. (Olayı Eruh-Şemdinli misali bir baskın olarak düşünüyorlardı.) Pankartın asılmasından sonra şehir muhtelif caddelerinde Cephe ve HRK amblemleri ile PKK 7. Yılına Yaşayor pulları yapıldı. Şehrin çıkışında bir beki silahıyla (av tüfeği) birlikte önce rehin alındı, tespit edildikten sonra mermiler alınarak serbest bırakıldı. Atlara binilerek tekrar işleme yerine çekilindi. Bombalı pankart, gece saat 12:00'den ertesi gün saat 7:00'ye dek asılı kaldı. Bu süreye kadar geniş bir halk kitlesi tarafından izlendi.

Bombalı pankartın asılması, Türk bayrağının indirilerek Cephe bayrağının yerine yapıldırılması eylemi, yarattığı siyasi etki bakımından en büyük eylem niteliğindedir. Kendiliğinden gelişen bir propaganda ile tüm kitleleri doyuran bir biçim kazandı.

3-Mehmet Saltık adlı ajan-muhbirin ve suç ortaklarının yayla-sı, Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından 15 Temmuz 1985 günü basıldı. Baskın esnasında söz konusu şahıs hazır bulunmadı. Ancak ona suç ortaklığı yapan şahıslar toplatıldı, gerekli teşhir ve tehdit yapıldı. Muhbirin tüm suçları halka açıklaması ve kabullenmesi koşuluyla suçunun bedeli olarak 100.000 TL ceza kesildi. Bunun 30.000 TL'si alındı. Bu şahıs suç: Doğubeyazıt eylemi öncesinde, eylem için kendilerini gönüllü olarak iki at almış fakat ardından ihbar etmiş. Bu şahıs, bu davranışını tüm halka açıkladı, teşhir edildi ve halk tarafından olumlula oynandı.

4- Doğubeyazıt'a bağlı Süphan Jandarma Taburuna saldırıldı.

21 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından, Doğubeyazıt'a bağlı Süphan jandarma taburuna bir saldırı düzenlendi. Saldırı tabur nöbetçilerinin etkisiz kılınması, devriye arabaşının taranması ve tabura ait binanın bombalanması planlandı. Gece saat 23:45 sıralarında bir grubumuz, taburun içerisinde girmeye başladı. Tabur içerisinde gezen devriye arabası silahla taranarak durduruldu. Nizamiye nöbetçileri etkisizleştirildi ve subay binaları silahla tarandı. Yaklaşık bir saat kadar taburda tek bir silah patlamadı. Uzun bir sessizlikten sonra Doğubeyazıt'tan yardım aldı. Gece yapılan aramalar esnasında işinden evine dönmekte olan iki Süphanlı genç kafaları kasatura ve dipçilerle ezilerek katledildiler.

İki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı. Daha sonra kay-bın fazla olduğu halk tarafından açıklandı. Ancak devlet, olayı amacından sapırtarak hırsızları yakalamak isteyen iki devriyeyi birbirleriyle çatışması biçiminde yansıtmak istediysse de, başta jandarmalar olmak üzere yakın köylüler tarafından olay açıklığı kavuşturuldu. Olayın yankısı büyük oldu.

5-Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde bulunan devlet turistik tesislerine bir baskın düzenlendi.

26 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından yapılan baskında ikisi Alman, 5'i Japon ve 4'ü Türk olmak üzere toplam 11 turist geçici olarak rehin alındı. Turistlere amaçlarımız ve genel

mücadelemiz doğrultusunda açıklamalarda bulunuldu. Kendilerine para ve pasaportları tekrar iade edildi. Bir takım teknik araç ve gereçler turistlerden bağış olarak kabul edildi. Devlete ait on hayvan yükü araç-gereç ve malzemeye el kondu, gerisi ise ateşe verilerek yakıldı.

6-4 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağında bulunan (Küp gölü mevkiinde) devlet turistik kampına bir baskın düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı bir birim tarafından gerçekleştirilen baskında iki Amerikalı ve iki Türkiyeli turist üzerleri arandı, inceleme-arastırma vb. belgeler alındı. Kendilerine ait para, pasaport vb. özel eşyalar kendilerine iade edildikten sonra amaçlarımız ve mücadelemiz konusunda siyasal açıklamalarda bulunuldu. Kürdistan sorununa epey ilgi gösterdiler. Kendi ülkelerinde ve kendi halkları içerisinde bu doğrultuda bazı açıklamalarda bulunacaklarını söylediler. Ayrıca kendilerini Ağrı Dağının her türden turistik vb. gezilere kapalı tutulduğuna ve bunun nedenlerini açıkladıktan sonra dağdan aşağı gönderildiler. Geriye kalan teknik vb. malzemeye el konularak kamulaştırıldı.

7-5 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağının 3200 ve 4200 metre yüksekliğinde bulunan turist kamplarına baskın düzenlendi. Baskının içerik ve niteliği aynı amaçlıydı. Şehit Akif Yılmaz Grubunun yaptığı baskında 5'i Amerikalı, 5'i Alman, 4'ü Fransız uyruklu turist, geçmişteki gibi aynı muameleye tabi tutuldu. Pasaportları, paraları, dağcılık malzemeleri ve bazı özel eşyalar kendilerine iade edildi. Amaçlarımız açıklandı. Ağrı Dağının turistik gezilere kapalı tutulmasına rağmen hiçbir gelmekte ısrar ediliği soruldu. Bu konuda suçlu görülen şirketin sahibinin durumu ayrıca da şüpheli görüldüğünden elleri-kolları bağlandı ve esir alındı. Tüm turistler bir arada ele geçirilen kamplardan aşağı yollandı. Orada çalışmakta olan yöre köylülere propaganda yapıldı. Malzemelerin bir kısmı köylülere dağıtıldı ve geriye kalan tüm teknik malzemeye de el konularak kamulaştırıldı.

Her iki kampa birden yapılan baskın sabaha dek devam etti. Kamp yerlerinde Cephe, HRK pulları ve elle kaleme alınmış bir bildirinin ilişik bulunduğu bir levha asılarak kamp terk edildi.

Yörede turizm işiyle uğraşan şahsa ait bir adet çift av tüfeğine el kondu ve tavrının belli olması durumunda kamulaştırılması ya da iadesi sonraya bırakılmak koşuluyla alınuldu. Sonradan bağış olarak partiye verildi.

Kamp baskınlarından üç gün sonra yaptığımız keşif sonunda ABD'li uzmanlara ait ve onların faaliyetlerine ilişkin birtakım belgeler ve teleskop niteliğinde (yarı yarımsı) bir araca rastlandı. Belgelerin anlaşıldığı kadariyla SSCB aleyhinde bazı keşif vb. incelemeler yaptıkları sonucuna varıldı. Ya da bu doğrultudaki düşüncelerimiz kesinlik kazandı. Söz konusu belgeler çıkan bir çatışmada tekrar düşmanın eline geçti.

Bu denli turist sorunu ile ilgilenmemizin gayesi şudur. Birincisi, sömürgeci güçlerin Ağrı Dağının halkımıza yasaklamasına misilleme. İkincisi, halkımızın yararına olmayan gezi, inceleme ve her türden faaliyeti yasaklama. Üçüncüsü, Ağrı Dağındaki hareketlerimizi denetlemek isteyen devletin imkanlarını ortadan kaldırma. (telsizle, fotoğrafla vb) Dördüncüsü, turist kılıfıyla çeşitli tim vb. rahat hareket imkanlarını ortadan kaldırma ve

beşincisi, turistlere, halka yönelik propaganda etkisi yaratma, Türk devletini teşhir etme ve bir takım gereksinim duyulan teknik vb. malzemelerin temin edilmesi gibi amaçlar taşımaktaydı.

Bu yönlü eylemlerimizin kararlı bir biçimde sürdürülmesi düşmanı ürküttüğü gibi, düşmanın geri adım atmasını sağladı. 7 Ağustos günü 9. Kolordu Komutanlığının açıklamaları (Ağrı Dağında çeşitli nedenlerden dolayı turistik faaliyetlerin yasaklandığına ilişkin radyo bildirisi) bunun açıkça örneğidir. Kararlılığımız kitlelere önemli oranda güven verdi. Hakkımızda yayınlanan propagandaların etkisini ortadan kaldırdı.

8-8 Ağustos 1985 günü sömürgeci kolluk kuvvetleri ile çatışmaya girildi.

Yukarıda belirtilen tarihte Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde operasyona girilen 200 civarında düşman askerini güden saat 13:00 sıralarında iki kişilik bir devrimci grubuna puslu kurdular. Yaklaşık bir saat kadar süren çatışmada kararlı bir direnme ile devrimciler birbirlerini himaye etmeleri sonucunda geri çekilmeyi ve düşmanın ummadık bir yeri cembere yaparak çıkarmayı başardılar. Düşmanın büyük bir güçle arazinin en elverişli noktalarını tutarak cembere düşürdüğü devrimcilerin bir saat süren şiddetli çatışmadan sağ-salim kurtularak emin bir araziye ulaşmaları düşmanı şaşkına çevirdi. Kurtulmayı başaran savaşçıların izlerini takip ederek araziyi didik didik arayan düşman askerinin operasyonu devam ederken, devrimciler ise iki ayrı grup şeklinde düşmana darbe vurmak için hazırılık yapıyorlardı. Halk ise kendi köylerinde evlerinin önünde şiddetli çatışmanın sonunu merakla beklemekteydi.

9-8 Ağustos 1985 günü, yani çatışmanın çıktığı günün geç saatlerinde operasyon birliğine bir saldırı düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı iki savaşçı (çatışmadan sağ kurtulan savaşçılar) geniş bir manevra yaparak, düşmanın hareketlerini izlemiş ve aynı gün saat 7:20 sıralarında operasyondan dönerek arazide kamp kuran düşman askerlerine sessizce yaklaşmışlar ve otomatik silahlarla saldırımlardır. Beş-altı dakika kadar süren silahlı çatışmadan sonra düşman askerinden iki belirlenemeye göre altı kişi öldürmüşler ve 10'un üzerinde de asker yaralayanak geri çekilmeyi başarmışlardır.

Düşman panik içerisinde aldığı darbeden ne yapacağına şaşırması ve olduğu yerde sağa-sola rastgele ateş açarken, yöre halkı günün elverişli saatlerinde saldırıyı denliyle sevinç çığlıkları atmışlardır. Ertesi günü yöreye gelen helikopter yedi sefer yaparak ölü ve yaralıları taşımıştır.

Büyük çaplı operasyonların ilk gününde düşmana vurulan bölülesine bir darbe onun tüm umutlarını kırmış, arazide beklemeye cesaretini gösteremeyerek geri çekilmiştir. Bu esnada yol üzerinde rastladığı ne kadar oba varsa uğramış ve halkı sıra dayadından geçirdikten sonra gitmiştir.

Olayın çap ve nitelik bakımından büyüklüğü siyasal ve askeri faaliyetlerimizde görülen bir gelişme ortamı yaratmış, kitleleri oldukça etkilemiş ve düşmanı ürküttüğü. Olay yerine gelen gazeteciler, yol üzerinde uğradıkları köylere olayın çok büyük olduğunu belirtmişlerdir.

Şehit Akif Yılmaz
Silahlı Propaganda Grubu

YENİ DÖNEM ŞEHİTLERİMİZ BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'A GİDEN YOLDA YÜKSELEN YIKILMAZ ABİDELERİMİZDİR!

Ulusal Kurtuluş direnme savaşı-
mız halkımızı topyekun bir halk
savaşı içinde ayağa kaldırdıma yo-
lunda güçlü adımlarla ilerliyor. 15
Ağustos 1984'de savaşçının ilk
kurşunları ile yakılmış olan direniş
alevi, hergün ülkemizin bir diğer
parçasını içine alarak tüm Kürdistan
'nı sarmaya başlıyor. Kürdistan
halkı hergün bir parça daha uya-
narak ve devrimci eylemlerimizin
çoşkun yankıları ile sarsılarak
mücadele ile bütünleşiyor! ERNK
bayrağı altında saf tutmaya baş-
lıyor.

Buna karşılık sömürgeci düş-
man gittikçe daha çok vahşileşiyor.
Sonunun yaklaştığını gören vahşi-
bir hayvan gibi kudurganlaşarak,
ağzından köpükler saçarak çılgın-
casına sağa-sola saldırıyor, ya-
kıyor; yıkıyor, öldürüyor. Böyle-
likle, yaşamaya hakkı kalmamış,
çürümüş varlığını biraz daha
ayakta tutabileceğini umud ediyor.

Evet, Kürdistan'da kıyasıya bir
savaş yaşanıyor. Yaşamamızın Kür-
distan'daki çağdışı varlığını sürdür-
mesine bağlı olduğunu bilen, öl-
memek için tüm gücünü ortaya
koyan ve insanlığı hiçbir yön-
teme başvurmaktan çekinmeyen
faşist Türk sömürgeciliği ile yaşı-
mamızın bu savaş kazanmasından
geçtiğini bilen, binlerce yıllık karan-
lık tarihini tersyüz ederek çağda
ulaşmak isteyen ve bunun için tüm
varlığını ortaya koymuş bulunan
Kürdistan halkı arasında bir savaş
bu. Her iki güç de tarihi bir dönem-
den geçtiğini ve bu ölüm-kalım
savaşında mutlaka zafer kazanmak
zorunda olduğunu bilincindedir. Ve
bu, savaş daha da acımasız kılıyor.
Düşman, çağdaş donanımına, bir
milyona yaklaşan ordusuna, tarih-
sel deneyimlerine ve barbarlığına
güveniyor. Halkımız ise kendisine
yol gösteren çağdaş, doğruluğu
pratikte kanıtlanmış bir devrimci
çizgi ışığında mücadeleye eden şanlı
bir önder partiye, davaları uğruna
hiçbir güçlükten yılmayan kararlı
önderlere, sonsuz bir direnme
kararlığı ve azmine sahip. Düş-
man ne yaparsa yapsın yenilmeye
mahkum, halkımız ise mutlaka
zafer kazanacak, çünkü tarihin
akışı ondan yana.

İşte bu nedendir ki, düşman,
Roma imparatorlarını ve Rus Çar-
larını aratmayacak bir gözü dö-
nmüşlüğü saldırıyor. Ordusunun he-
men tamamına yakın bir kısmını
Kürdistan'a yığarak şehirleri, kasa-
baları, köyleri ve dağları en içre
köşelerine dek ablukaya alıyor,
uçan kuşun bile hareketlerini denet-
lemeye çalışıyor. Yalnızca ordu-
sıyla da yetinmeyerek hertürlü
uşağını ve işbirlikçisini harekete
geçiriyor. Umutlarını birkez daha
ihanete bağlayarak çağrılar yapı-
yor, vaadlerde bulunuyor ve yasa
üstüne yasa çıkıyor. Halkımızı
açlığa mahkum ederek göçe zo-
ruyor, böylelikle "denizi kurut,
balığı yakala" politikasını hayata
geçirmeye ve savasçı yaşam kay-
nağı olan halktan koparmaya ça-
lışıyor. Operasyon üzerine operas-
yon düzenliyor, bir kişinin üzerine
tankıyla, topuyla ve uçayla onbin-
ler gönderiyor ve böylece sonuç
almaya, yakılan devrim ateşini söndür-
meye çalışıyor.

Bütün bu saldırılara, üstün düş-
man gücüne ve olağanüstü zor
koşullara karşılık savaşıyor direniyor.
Ve üstelik düşmana darbe üstüne
darbe vurarak, devrimi hergün
biraz daha ilerite götürerek ve halkı
örgütleyip ulusal kurtuluş yolunda
seferber ederek direniyor. Partim-
zin devrimci çizgisi ve doğru dev-
rimci taktiği ışığında mücadelesini
yükseterek hergün daha geniş
alanlara ve çevrelere açılıyor.

Faşist devletin siyasal yapısını
alt-üst ediyor, bunalımını derinleş-
tiriyor. Sayısı yüzbinlere varan
sömürgeci orduyu acz içinde bı-
rakarak iç çelişkilerini kızıştırıyor.
Bunun bir sonucu olarak sömürgeci
ordu saflarında bunalımlar, intihar-
lar, kaçışlar artıyor; korku ve panik
büyüyor. Kurtuluş Birliklerimiz,
düşmana yönelttikleri devrimci sal-
dırlarla ona büyük kayıplar ver-
direrek içine düştüğü çıkmazı de-
rinleştiriyor.

Diğer taraftan devrimci direniş
savaşımızdaki sürekli gelişme halk
kitlelerinin sempatisini derinleş-
tiren aktif desteğe dönüştürüyor.
Giderek daha geniş Kürdistanlı kit-
leler, ulusal kurtuluşçu saflarda yer
alarak düşmana karşı mücadeleye
bizzat katılıyor. Kürdistan tarihinin
en şanlı başkaldırısını HRK önderli-
ğindeki halkımızın yükselen müca-
delesinde yaşıyor. Bu gelişmeler
ışığında Kürdistan halkı şimdi
geleceğe daha güvenli bakıyor,
zaferi inancı pekişiyor.

Ancak bütün bu gelişmeler bel-
delsiz gerçekleşmiyor. Atılan her
adım çok büyük acılar, eş görölme-
dik fedakarlıklar ve halkımızın en
değerli varlıkları olan öncülerinin
dökülen kanları üzerinde yüksel-
iyor. Halkımız kazandığı her mev-
kiyi dişe diş bir mücadeleyle ve
kanla besleyerek elde etmek ve yine
bunlar pahasına korumak zorunda
kalıyor. Kürdistan devriminin
karakteri ve karşıdaki düşmanın
niteliği gözönüne getirildiğinde
bunun başka türlü olamayacağı
rahatlıkla anlaşılır. Her devrim
buruna savaş yürüttüler ve yüce
değerli acılar pahasına ve yüzbinle-
rin, milyonların kanı dökülerek
zaferle ulaşılmıştır. Bu gerçek Kürdis-
tan devrimi sözkonusu olduğunda
çok daha yakıcıdır. Bizde devrim
belkide dünyadaki bütün devrimler-
den çok daha fazla olarak büyük
zorluklarla mücadeleye içinde ve çok
daha ağır bedeller ödenerek gerçek-
leştirilebilecektir. Bu bizim, devri-
mimizin ulusal ve uluslararası
planda oynayacağı rolle ve kar-
şısında savaştığımız düşmanın
karakteri ve uluslararası arenadaki
yeri ile doğrudan bağlantılıdır.
Üstelik Kürdistan'ın tarihten beri
içine sürüklenmiş olduğu olumsuz
yapı ve halkımız üzerindeki derin
tahribatlar da bu zorlukları bir kat
daha artırmaktadır.

Partimizin başından beri birçok
kereler belirttiği gibi, Kürdistan
toplumunda direnmenin bedelleri
ağır olacaktı. Koşullar bunu zo-
runlu kalmaktadır ve Partimizin
bugüne kadarki devrimci pratiği bu
gerçeği açıkça doğrular nitelikte-
dir. Daha ilk aşımında kanla-barutla
boğulmaya çalışılan bir mücadele
elbetteki gelişme kaydettikçe çok
daha büyük saldırılarla yüz yüze
gelecek ve ağır kayıplar pahasına
zaferle gidebilecektir. Bu gerçekler-
den dolayıdır ki, Kürdistan devrimi
zaferle gidebilmek için nesilleri göz-
den çıkarmak, yüzbinleri feda et-
mek zorundadır. Zafer mutlaka
kazanılacak ama bu kolay ve az
bedelle olmayacak, olamayacaktır.
Partimiz, yola çıkarken bu gerçeği
illice bilince çıkarmış ve halkımıza
kolay bir kurtuluş vaat etmemiştir.
Aksine, ona, kendisini çok büyük
acılara, zorluklara ve kayıplara
hazırlaması gerektiğini her zaman
hatırlatmış, onu böyleli bir müca-
deleye hazırlamıştır. Aynı şekilde
Parti kadroları da yola çıkarken bu
gerçeğin bilincinde olarak ve gönül-
lice mücadeleye atılır ve ölüm
başlangıcı çıktığında onun üzerine
başlı dik ve tereddütsüzce yürümeyi
bilirler. Onlar birgün bile olsa
davaya daha uzun bir süre hizmet
etmek için tüm olanaklarını sefer-
ber eder, ama ölümün gelip dayat-

Devrim şehitleri, içinde yürüdüğümüz manevi komutanlarımızdır.

ması karşısında acz içinde düş-
mezler ve ölümlerini de gerçek bir
eyleme dönüştürerek şehitlik gibi
yüce bir mertebeye ulaşırlar.

Partimiz ulusal kurtuluş müca-
delesine atıldığından bu yana sayısı
birkaç yüze varan şehit verdi. 15
Ağustos atılımı ardından düşmana
karşı silahlı direniş savaşımları geliş-
tiren ve en ön saflarda savaşan
onlarca değerli parti kadrosu şehit-
ler zincirine yeni halkalar olarak
ekleniler. Sömürgeci faşizmin halk-
larımız üzerine gerdiği karanlık
perdeyi yırtmak; faşist ordunun çiz-
meleri altında ezilen, horlanan,
açlığa ve yokuşla mahkum edilen
ve hertürlü insani hak ve değerleri
gaspedilen, halklarımız yeniden
umut ve güç vermek; onları bu çürü-
müş, çağdışı güruha karşı savaş
içine çekmek için olağanüstü zor
koşullarda ve her an ölüme burun
buruna savaş yürüttüler ve yüce
değerli yaratarak şehit düştüler.
Sömürgeci ordu ve devlet efsanesini
yerle bir ederek düşmanın yenilebi-
lirliğini gözler önüne serdiler, bir
avuç savaşı karşısında böylesine
acze sürüklenen bu insanlık dışı
güruhun uzun ömürlü olamayacağı
kanıtlanmıştır. Sındırılmış olan
halk kitlelerini sarsıp kendilerini
getirdiler ve ulusal kurtuluş yolunda
ayağa kaldırdılar. Onlar bağımsız
ve özgür Kürdistan'a giden yol
kanlarıyla döşediler ve büyükklük-
leriyle bu yolda zaferle dek yürümeyi
karşı konulamaz bir emir haline
getirdiler. Onlar Kürdistan gibi
tarihin tüm olumsuz tortularının üst
üste bindiği bir ülkede, Türk devleti
gibi gelişmiş geçmiş en barbar ve
vahşi bir gücün dayattığı çağdışı
sömürgeciliğe karşı insanca bir
yaşam, bağımsız bir ülke ve özgür
bir halk uğruna toprağa düşen yüce
değerlerimiz; tarihin bin yıllık
olumsuz mirasını ters yüz etmenin
kainatın bedelleri; geleceğin
yaratma ve çağdaşlaşma yolunda
ayağa kalkmış köle bir halkın en
önünde yürüyen önder savaşçıları
ve özgür geleceğimizin yaratıcıları-
dır.

Mücadelemiz bu değerli öncülerin
yaratıcılıkları ve direnişleri
üzerinde yükselerek yeni bir aş-
maya gelmiş dayanmıştır. Bu aş-
ma, bugüne kadar öncü tarafından
şerefle taşınan mücadeleye bayrağın
artık halk kitlelerinin elleri
üzerinde yükseltileceği bir aş-
madır. Geniş halk kitlelerinin önder-
lerinin yol göstericiliği daha
aktif bir konuma yükselceği ve
mücadelemizin halklaşaacağı bir
aşamanın eşliğinde bulunuluyor.
Bu aşamanın başarıyla yaşanabil-
mesi için yurtsever Kürdistan halkı
ERNK saflarında örgütlemek,
onları savaşın kurallarına göre eğit-
mek ve Kurtuluş Birliklerimizi daha
da besleyip güçlendirmek gereki-
yor.

İşte böyleli tarihi görevleri
yerine getiren mücadelemize yeni
bir ivme kazandıran cabalarının
yoğunlaştığı son dönemlerde Parti-

miz değerli kadrolarından bazı-
larını daha peşpeşe toprağa verdi.
Bu gelişme karşısında, umutlarını
Partimizin bu dönemi aşamayarak
imha olacağına bağlayan bazıları
gözledikleri anın nihayet geldiğini
zannederek sevinç içinde ellerini
oğusturup beklemeye koyuldular.
Hemen belirtelim ki, bu bekleyiş
sonu gelmeyecek beyhude bir bekle-
yiştir. Çünkü **PKK HALKTIR; BİRİTİLEMEZ!** Bu yoldaşlarımız
mücadelemizin içinde geçmekte
olduğu geçiş aşamasının kaçınıl-
maz bedelleridir. Evet, mücade-
lemiz bir geçiş aşamasını yaşa-
maktadır. Bugüne kadar öncü tara-
fından başarıyla yükseltilen müca-
delenin geniş halk kitlelerinin katılı-
mıyla boyutlanacak bir mücadeleye
dönüştürülmesini hazırlayan bir
geçiş aşaması bu. Geçiş dönemleri,
eski çalışma biçimlerinin yerine
yenilerinin geçirildiği, eski örgüt-
lenmelerin yenileri ile beslenip zen-
ginleştirilmelerinin ya da yerlerini
bütünüyle yenilerine terketmelerinin
kaçınılmaz olduğu, bir anlamda
alt-üst oluş dönemleridir. Bu ne-
denle de en çok kayıpların verildiği
can alıcı dönemlerdir. Böylesi dö-
nemlerde bazı bedeller ödenmek
zorundadır. Ancak bu bedeller, usta
çalışma tarzı, dikkat ve uyanıklıkla
en aza indirilebilir. Yeni
dönemin başarısı biraz da geçiş
döneminin başarıyla atlatılmasına
bağlıdır.

Bu değerlendirmeler ışığında
bakıldığında görülecektir ki, bu-
güne kadar meydana gelen şehit
düşme olayları, gelişme ve güçlen-
menin ortaya çıkardığı şehit düşme
olaylarıdır, çürüme ve dağılmanın
değil. Son dönemlerde hayatlarını
mücadele içinde kaybeden yoldaş-
larımız da yeni döneme doğru gidi-
rken sürekli ve kararlı bir devrimci
mücadelenin verildiği şanlı bir
dönemin şehitleridir. Onlar, düş-
manın hertürlü yıkıcı, karşı-dev-
rimci politikaları dayattığı zorlu bir
dönemde, sayısız pusuyu aşarak
halka bilinç götürdükleri, onu
örgütledikleri bir faaliyet içinde
gökemli direnişler sergileyerek
şehit düştüler. İçinde bulunan
döneme güçlü bir devrimci karşılık
vererek şehitliklerini anılarına
sürekli bağlılığı yaşamlarında ser-
gilediler ve toprağa düşerlerken bu
görevi geride kalanlar için de bağlı
kalınması gereken biricik değer
olarak dayattılar.

Şehadet, tarihimizin bu aş-
masında artık sık sık karşımıza
çıkmaktadır. Mücadelemizin ulaştığı
boyutların bir ürünü olarak her
geçen gün daha çok sayıda insanımı-
zı toprağa düşecektir. Ama bu
hiçbir şekilde ölümün kolayca
kabullenileceği anlamına gelme-
mektedir. Özellikle de öncü için,
yaşamak, mücadeleye daha uzun
süreler önderlik etmek, en az diren-
mek kadar vazgeçilmez bir görev,
mutlaka yerine getirilmesi için
çalışılması gereken bir sorumlu-
luktur. Öncüyü korumak tüm ted-

birleri alınmak zorundadır. Dik-
katsizliğin, tedbir noksanlığının
önüne geçmek vazgeçilmez bir
görevdir. Düşmana karşı uyanıklık-
lık asla elden bırakılmamalıdır.
Unutulmalıdır ki, düşman za-
yıftır, acizdir ama sonecece sinsi
ve alçaktır da. Savaşçının en küçük
bir açığını, tedbirsizliğini ve dik-
katsizliğini kollamaktadır. O, dar-
belerini ancak böyleli bir açık
yakaladığı zaman vurabilmektedir.
Düşmana çok verecek, onun işini
kolaylaştıracak, hatalardan sakı-
nılmamalıdır. Bizim en güçlü silahımı-
z aklımız, devrimci çizgimiz, ustahğı-
mız ve ileri görüşlülüğümüzdür.
Düşmanın sonecece güçlü ve
modern silahlarını, ancak bu silah-
larımızı sonuna kadar ustaca kulla-
narak işleme kabiliyiz. Bu eşitsiz
savaş ancak böyleli kazanabiliriz.

Mücadelemizin zaferine giden
yolu aydınlatan devrimci bir çizgiye
ve dönemin sorunlarına cevap veren
doğru-devrimci bir taktiğe sahibiz.
Bunların gerekleri güçlü bir tarzda
yerine getirildiğinde en az kayıp ve
en büyük başarıyla aşılamayacak
dönem yoktur. İçinde bulunduğumuz
mücadelemiz ancak taktikimizin
güçlü bir uygulanması ile aşılabi-
lecektir. O halde, Parti taktiği iyi
kavranmak ve gerekleri yerine
getirmek zorundadır. İnsiyatifi,
nerede, ne zaman ve nasıl kullanı-
lacakını tesbit etmeyi içerir. Bu,
aynı zamanda doğru, yeterli ve etkin
bir yönetimin varlığını da şart
koşar. Bu ikisi birleştiği zaman
kayıplar azalacak ve başarılar
artacaktır. Üzerinde sürekli duru-
lan bu nokta aşılmadıkça kayıplar
ölenemeye. İçinden geçilen aşamada
artık amatörliklere ve yetersizlik-
lere izin verilemez. Bu tür yetmez-
liklerin kayıplara yol açması kabul
edilemez. Kürdistan'da bir kadro
yetistirmenin nelem oldu, ne
kadar uzun bir süre ve çetin bir
çabayı gerektirdiği ve kadroların
mücadelemizdeki can alıcı rolleri
iyi bilinmektedir. Ve yine bilin-
mektedir ki günümüzde halka,
Partiye, şehitlere bağlılık, yüzbinleri
örgütleyip mücadeleye seferber
etmeyi, onlara savaşta komuta
etmeyi ve bunun için de mümkün
olduğu kadar mücadeleye
yaşamalarını bilmeyi gerektirmektedir.
Elbetteki Kürdistan'da müca-
dele veren herkes her an ölümüne
yüz yüze gelme tehlikesiyle de karşı
karşıyadır ve bu an geldiğinde şerefle
direnerek ölmesini de bilecektir.
Ama bu anın güçlü bizim hata ve
dikkatsizliklerimizden dolayı er-
kene alınmak zorundadır.

Bugüne kadar şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına vereceğimiz
en güzel karşılık, her birinin güçlü
değerler ifade eden soylu yaşam-
larını kendi yaşamlarımızda somut-
laştırmak; onların aramızdan erken
ayrılmalarına yol açan ve bizden
kaynaklanan ne kadar yetmezlik
varsa onları gidermek ve Partimizin
bugün en çok ihtiyacı duyduğu taktik
hattımızın yetkin bir uygulamaya
kavuşturulması görevini başarmak
olacaktır.

Düşmandan intikam alın-
acaktır. Yoldaşlarımızın intikamı
acımaz olacaktır. Bunun ilk adımları
atılmakta, güçlü gelişmelerle yol
açılmaktadır. Bu yoldaşlarımızın
şehit düşükleri alanları tek tek
mücadelemizin birer meselesi
haline getireceğiz. Bu işi asla dili-
mizden düşürmeyecek ve gerek-
lerini mutlaka yerine getireceğiz.
Bunu gerçekleştirirken bizi hiçbir
güç alıkoymayacaktır.

***Zafer, PKK Önderliğinde
Direnen Kürdistan Halkının
olacaktır!**

ÇAĞGUN yoldaşın katledildiği dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin saflarına katıldı. Bu dönemden itibaren Hilvan'da yükseltilen mücadelenin derin etkilerini yaşayarak kendisini ulusal kurtuluşçu düşünceler ışığında eğitime başladı. Halkın arasında bu düşüncelerin propagandasını yaparak, başta devrimci aileler olmak üzere halkın sorunlarına eğilerek ve yurtsever kadınları eğitip bilinçlendirme faaliyetinde yeralarak Hilvan Direnişiminde katkıda bulundu. Bu faaliyetleri süresince başta Salih KANDAL ve Cuma TAK yoldaşlar olmak üzere birçok devrimci önderin yakın desteğiyle ve teşvikini yaşadı. Hilvan'da ve daha sonra da Siverek'te şehit düşen bu yoldaşların anısına sonuna kadar bağlı kalma azmi, onun tüm mücadele yaşamını yönlendiren biricik amaç haline geldi.

Faşist cuntanın iktidarı gaspetmesi ardından tüm Kürdistan halkı gibi kendi ailesi de akıllamaz baskı ve işkencelere uğradı. Hilvan Direnişine tüm güçleri ile katkıda bulunmuş olan ağabeyi ve annesi tutuklandı, kendisi de yeni dönem mücadelesine hazırlanmak üzere yurtdışına çıktı. Yurtdışında büyük bir azim ve çabayla kendisini askeri ve siyasi olarak geliştirmeye çalıştı. İşte bu dönemde toplumun kadına bahsettiği dar ve geri dünyanın yarattığı engellemeleri daha derinden yaşadı. Okula gönderilmemesi, okuma-yazmayı evde öğrenmişti. Ancak okuma-yazma düzeyi ve kültürel kapasitesi Marksizm-Leninizm ve askeri sanatı yetkin bir tarzda kavramasına engel oluyor, gelişimini yavaşlatıyordu. O, şehitlerin anlamlarını yüklediği sorumluluk duygusu ile adeta taşmak onu hapsettiği darlık bunu zorlaştırıyordu. Bu durum ise kendisini adeta kahrediyordu. Partiyeye yazdığı bir raporunda durumunu şöyle açıklamıştı:

"Kendimizi günümüzdeki mücadeleye ve savaş biçimine hazırlamak gerekir. Fakat ben kendim çok suçlu hissediyorum. Şehit düşen yoldaşlara ve Harekete karşı kendi sorumluluğumu yerine getirmedimi biliyorum. Diyeceksiniz ki, istemiyor musun? Çok istiyorum ama, okuma-yazmayı iyi bilmediğim için yeterli kalmıyorum. Pratikten çok geçtik ama oradaki mücadeleye ve pratik deneyleri detaylı bir şekilde arkadaşlara anlatmak gerekirken bunu yapamıyorum. Ben oradaki durumlara, devrimci mücadelenin nasıl geliştiğini ve şehit düşen yoldaşların hayatını yazmak istiyorum, fakat yazamadığımdan dolayı uydun azabı duyuyorum. Ben buraya geldikten arkadaşlara örnek olmalıydım ve en azından şehit düşen arkadaşların kişiliğini taşımalıydım.

... Kendimi hem askeri ve hem siyasi olarak geliştirmem gerekir. Ne kadar çaba sarfetsem de askeri sanatı öğrenemiyorum. Bir kişinin asker olabilmesi için askeri sanatı iyi bilmesi gerekir...

... Beni tek düşündüren okuma-yazma eksikliği, verilen eğitimi tam anlayamamam ve şehit düşen Cuma, Salih, Halil gibi yüzlerce yoldaşın ve binlerce devrimci ve kadro işkencehanelerde, zindanlarda çürümekteyken onların boşluklarını dolduramamamdır. Şimdi bir arkadaş bana eğitimde gördüklerimizi yazıyor ve yine de ülkeye döndüğümde bildiğim kadarıyla arkadaşlara öğretmeye ve yardımcı olmaya çalışacağım. Eğer bir kişi zerre kadar insanlık olursa; yalnız Hilvan'da kırk dört şehit verilmiştir, hiç bir şey bilmesem dahi döken kanlar bana çok şey öğretti. Ben de bunların kanlarına ve anılarına sonuna kadar bağlı kalacağım ve onları günü

ölünceye kadar mücadele edecekim, kararlıyım..."

Şehitlerin anılarına ve mücadeleye olan bu bağlılıktan güç alan Hanım YAVERKAYA yoldaş, yetersizliklerini üzerine inatla yükledi. Kendisini de etkilemiş olan bu çağdışı geri yapının aşılması için bilinçli mücadele yürütmenin ve bunun için de ideolojik, politik ve askeri alanlarda yetkinleşmenin bilincinde olarak üstün bir çabayla bu özelliklere ulaşmaya çalıştı. Hergün, her saat kendini yeniden yaratmanın kavgasını verdi. Ve azmin, kararlılığın ve inancın aşamayacağı hiç bir engel olamayacağını bizzat kendi yaşamıyla kanıtladı. Okul yüzü görmemiş de olsa halkımızın bağrında özümsemediği ulusal kültürümüzün zengin etkilerini, şehit yoldaşlarına karşı duyduğu derin sorumluluk ve bağlılıkla birleştirerek onlara olan sevgisini, onların yüce direnme ruhunu ve mücadelelerini şairlere döktü ve böylece ne kadar zengin bir ruh taşıdığını birkez daha ortaya koydu. Marksizm-Leninizmi ve Parti ideolojimizi önemli oranda kavrayarak halka bilinç götürme faaliyeti yürüttü. Kürdistan'ın diğer parçalarında uzun süre yürüttüğü bu faaliyetin ardından 1984 başlarında Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen mücadeleye katılmak üzere ülkeye giriş yapan ilk bayan devrimcilerden biri olma onuruna erişti. Yıllardan beri sömürgeci-faşist cuntanın baskısı, zulmü ve hertürlü tehdidi altında adeta geleceğinden umudu kesmiş olan halkımızın bağrında kurtuluş inancı yeniden yeşertmek ve onu ulusal kurtuluş yolunda ayağa kaldırmak doğrultusundaki faaliyetlere tüm gücü ile katıldı. Akıllamaz zorluklara ve her an ölümle yüz yüze gelme tehlikesine karşılık iki yıla yaklaşan bir süre boyunca yoldaşlarıyla birlikte halkı örgütlemeye faaliyeti yürüttü.

Yine böylesi bir faaliyetin içinde bulunduğ bir sırada, 28 Haziran 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde iki yoldaş ile birlikte faşist sömürgeci ordu güçlerine pusuya düşürüldü. Saatlerce süren çatışmada Osman ve Halil isimli yoldaşların şehit düşmesi üzerine çatışmaya tek başına devam eden Hanım YAVERKAYA yoldaş, sömürgeci "teslim ol" çağrısı yaptılar. "sen bir kadınsın, direnemezsin teslim ol" diyorodu sömürgeci faşistler. Ancak unuttukları bir şey vardı sömürgeçiler... Asırlardır, "sen kadınsın, yapamazsın" anlayışında somutlaşan bakişına karşı da bir savaş yürütmekteydi Kürdistan kadını. Elini, kolunu, beynini ve dilini bağlayan zincirleri koparıp atmaya, bu savaşta kendisinin de varolduğunu ve hem de çok güçlü gelişmeler kaydetmeye aday olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Şehitlerin devrettiği direnme bayrağını yükseklerde dalgalandırmaya, Partinin ruhunu temsil etmeye kararlıydı. Nitekim, sömürgeçilere cevabı, "siz bizi tanıyorsunuz. Biz hiçbir zaman ve hiç kimseye teslim olmayız" oldu. Ve son mermisine kadar direnmiş düşmandan çok sayıda askeri vurarak şehit düştü.

Yeni dönem mücadelemizin ilk bayan şehidi Hanım YAVERKAYA (Havva) yoldaşın ölümsüz anısı ve mücadelesi tüm Kürdistan kadınına yapılmış, sömürgeçiliğe, feodalizme, köleliğe, horlanmaya karşı isyan çağrısıdır. Yüzyılların gerliğini aşma ve kölelik zincirlerini parçalamada hiç bir güçlükten yılmadan sonuna kadar Parti ideolojisinden güç alarak direnmenin çağrısıdır. Bizler bu çağrıya uyduğumuz ve onu Kürdistan'ın en uçra köşelerine dek yayacağımızda, Hanım YAVERKAYA yoldaşın anısı önünde bir kez daha söz veriyoruz:

İnanç ve Fedakarlıkla Yoğrulmuş Militan Kişiliğini Örnek Alarak Bayraklaştıracamız!

Kürdistan kadınının ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğünü kazanma ve bu temelde kendi zincirlerinden kurtulma mücadelesinde yarattığı sembollerden birisi de Rahime KAHRAMAN (Saadet) yoldaş oldu. Rahime yoldaş, tüm ruhu ve gücüyle kendisini adadığı onurlu mücadelelerinde örnek bir kişilik sergileyerek Kürdistan kadınına tutması gereken yolu berrakla gösterdi. Baştan ayağa isyan kesilmiş, inanç ve coşku dolu yüreği son ana kadar bağlı kaldığı Kürdistan halkı ve Partisi için çarpıtı ve yine onun için durdu. Rahime KAHRAMAN yoldaş, 22 Eylül 1985 günü Siirt'in Şırnak ilçesinde sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği çatışmada bir yoldaşla birlikte sonuna kadar direnerek ulusal direniş şehitlerimiz arasına katıldı.

Rahime KAHRAMAN yoldaş, 1960 yılında Mazgirt'in Teman köyünde doğdu. Karakoçan'da liseye devam ettiği dönemde ulusal şehitlerimizden kardeşi Baki KAHRAMAN ile birlikte dostları Delil DOĞAN yoldaşın yakın desteğiyle ideolojile tanıştı. 1978 yılında içine girdiği devrimci ilişkiler onu giderek daha aktif bir devrimci faaliyet içerisine çekti. Liseden sonra köyde kalarak faaliyetlere katılmaya başladı. Baki yoldaş, gizli bir basımevi haline getirdiği evlerinde Partinin bildirilerini hazırlayıp basıyor, Rahime yoldaş da bunları çoğaltarak dağıtılması görevini üstleniyordu. Ailesinin yurtsever oluşu ve devrimcilerle destek sunup onları barındırması nedeniyle ağır baskılara uğruyor, ancak mücadeleden taviz vermiyordu. 1979 yılında yurtdışındaki eğitimini tamamlayıp yöreye dönen Delil DOĞAN yoldaşın disiplinli ve etkin önderliğinde daha sistemli bir mücadeleyle atılan Rahime yoldaş, şehir ve köy ilişkilerinin sağlanması görevini sürdürmeye başladı. Faşist cuntanın iktidara gelmesi ardından Delil yoldaşın şehit düşmesi kendisini derinden etkileyecek onun devrettiği mücadeleye bayrağını daha da yükseltmek için profesyonel devrimci hayata atılmaya karar verdi ve yöredeki Parti temsilcilerine bu doğrultuda öneri götürdü. Mart 1981'de aranın duruma da gelince bu önerisi kabul edildi ve kırsal alanda illegal faaliyet içine çekildi.

Teman ve yöresinde kadın ve gençlik kesimleri arasında propaganda ve örgütlemeye faaliyeti yürüttü. Düşmanın baskı ve operasyonları arttıkça dağılma olanakları daha da zorlaşıyor, her an yakalanma veya öldürülme tehlikesi ile yüz yüze geliyorlardı. Ancak uyanıklığı, çekişliği, korkusuzluğu ve çevreyi iyi bilmesi nedeniyle kendisini korumayı başardığı gibi, sorumluluğunu üstlendikleri bir grup yoldaşın da ustaca korumayı, gizlemeyi başardı. Hareketin geri çekilmesi nedeni ile bu dönemde meydana boş bulan ve Hareketin değerlerini kendi çıkarlarının hizmetine koşturmak isteyen bazı unsurlara karşı kararlılıkla mücadeleye etti, onların her türlü yıpratma çabalarına karşı gücünü ve inancını sonuna kadar canlı tuttu. Devrimci yaşamı boyunca en büyük güç kaynağı olan kardeşi, yoldaşı, Baki KAHRAMAN'ın bu dönemde şehit düşmesi, sömürgeçilere karşı kinini bileyerek daha da kararlıca mücadeleye sarılmasına yol açtı. O'nu ve direnişini rehber edinecek kinini daha güçlü bir mücadeleyle dönüştürmeye and içti ve bu yolda tüm cabasını ortaya koydu. Düşman baskılarının had safhaya vardığı bu dönem ve şehitlerin anılarına bağlılığını bir raporunda şöyle dile getiriyordu:

"... Sıcak çadırlar kurmuşlardı sömürgeçiler. 1 saat onun içinde bekleyenler bayılmış olarak dışarıya atılıyor. Bizim zorluk çektiğimiz bu gündür, ama moralimiz canlı ve yerinde idi. 10 000 kişilik TC askeri ve 8 helikopter biz, iki kişinin peşine düşmüş, arıyordu. Bazan yiyecek almaya gittiğimizde içeriye almaya cesaret edemiyorlardı, onları rahatsız etmek istemiyordum. Pencereden verdikleri ekmeği alıp giderdim. Barnakların çoğu açığa çıkmış, geri kalanlara da giremiyorduk. Bir gecede bir yer yaptık; hücre gibiydi, oturarak ancak iki kişi sığıyordu. 48 gün ve gece içinde kaldık. Vücudumuzda yaralar oluş-

sözüldü."

Böylesi yüce bir ruhla mücadeleye sarılan Rahime yoldaş, müca-

delenin yeniden yükseleceği günlere inancını bir an bile yitirmeksizin cuntanın ağır baskı ve operasyonları altında kendini ve yoldaşlarını bir yılı aşkın bir süre korumayı başardı ve Şubat 1982'de Parti ile bağlarını yeniden kurulması sonucu yurtdışına çıktı. Partinin bu alanda sağladığı olanakları en iyi şekilde değerlendirerek kendisini siyasi ve askeri olarak eğitti. "Askeri alanda gelişip yetkinleşmek ve bu alanda çalışmalarımıza ağırlık vermek istiyorum" diyorodu bir raporunda. Böylesi bir görev için

Rahime KAHRAMAN ve Ethem AKCAN, diğer yoldaşlarıyla bir toplantıda

maya başlamıştı. Yiyeceğimiz su ve ekmekti, o da herbirimize iki lokma. Yağmur iliklerimize kadar ıslاتیyordu.

Kaldığımız yer, düşman kampına çok yakındı. Kavgı ettikleri zaman sesleri bize kadar geliyordu. Köylülerin malına çok zarar veriyorlardı. Son olarak evden elbiselerimi alıp gittiler. İlkide olduğumuz bir köylü önemli yerlerden istihbarat getiriyor, düşmanın gücünü, hareket durumunu bize bildiriyordu. Elimizde kitap, kalem bile yoktu. Çoğu zamanı uykuyla geçiriyorduk. İlk günler biraz sıkıldım ama çabuk alıştım. Her zaman Mazlum aklımda... İşkencesini, direnişini düşünüyordum. Düşmanın eli altında bu kadar güçlü direnişler oluyorsa... Şehitler bilerek, son nefeslerine kadar direndiler. Ben niye diren-meyeyim? Hem de şimdi serbestiz. Baki şehit olalı daha 20 gün olmuştu. Tüm gözler bende idi. Onlara layık olmanın yolu direnmek, mücadeleyi yükseltmekten geçiyordu. Bu, genelde hepimize, özele oradaki durumlar karşısında en çok bana düşüyordu. Onların yüce direnişlerini daha da yükseltip onlara layık olacağım. Baki, bir raporunda "Yoldaşlar, PKK'nın saflarından ayrılmadan sonuna kadar diren- neceğime size ve halkımıza söz veriyorum" demişti.

Onların yokluğunu her an içimde hissediyordum. Çok erken-den acı çektiler bize. Bu acıyı gidermenin de her alanda mücadeleyi yükseltmek ve bilinçli direnmekten geçeceği açıktır. Onlar, halkımızın bağımsızlık yolundaki zorlukları direnişleriyle aştılar. Bizlerin bu yolda daha güçlü ve kararlı yürüyeceğimize, onların birer öğrencisi olacağımıza emin olunsunlar.

Bölgede yalnız başıma kalsaydım, yine de direnmeyi göze almıştım. Birbirimize söz vermiştik, yerine getirmeliydik. Çünkü bana en büyük gücü onların direnişleri veriyordu.

...Her alanda gücüm oranında mücadele edeceğime dair verdiğim söz, şehitlerin ve direnenlerin

şeref çok yabancı onur ise param parça ve feryatlar göyle
act ki
can çekiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar
hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savası son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason'un doruklarına
attı kayalardan genç
bedenini
vatani için
namus için
köle Kürdistan kadını
sen de göğsünü siper et
tpkı benim gibi
yolun sonuna gelmedik
daha

engeller var kalkmaz
kan ister her zerresi
kansız yollar kapalı
geçit vermez dağlar da
ben taşınan bayrağımı
dalgalanıyor şimdi
Eruh'ta
sıra sende artık
ağlama arımdan
köle Kürdistan kadını
çünkü ölümsüzlüştü ruhum
rehber al onu
şad olsun ruhum
ve taşı kişil bayrağımı
emanetim olsun sana
dalgalandır sen de
vatan Kürdistan için
köle Kürdistan kadını

S...
son derece yetenekliydi. Adeta asker olarak doğmuştu. Son derece gözü pek, cesur, korkusuz ve çevik. Gözünü budaktan sakınmaz, tehlikenin adeta üstüne üstüne yürürdü. Onun bu sonsuz cesareti Kürdistan kadınına tarihten süzülüp gelen direnişçi, düşmana boyun eğmeyen ve gururlu karakterinin somut bir örneğini teşkil ediyordu. Rahime yoldaş, Kürdistan kadınının bağrında yatan soylu değerlerin bir taşıyıcısı, onların soylu bir temsilcisiydi.

Yurtdışındaki eğitimini tamamlayan Rahime yoldaş, 1985 başlarında uğruna herşeyini ortaya koyduğu o sevgili topraklarda mücadeleye katılmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Düşman saldırılarının en yoğun olduğu Siirt ve yöresinde faaliyeti yürütmeye başladı. Bu faaliyetleri süresince sayısız tehlikeyi bertaraf etmedi, çatışmalardan sağ kurtulmayı başardı, ta ki 22 Eylül'de sömürgeçilerle girdiği çatışmada şehit düşene kadar...

Rahime KAHRAMAN yoldaş, mücadelemize en çok katkıda bulunabileceği en verimli çağında toprağa düştü. Ancak onun şerefle taşıdığı mücadele bayrağı yere düşmedi, düşmeyecek. Kürdistan halkı, Kürdistan kadını, yolunu aydınlatan bu meşalelerin ışığında onbinlerce Rahime yaratacak ve bu yolda zafere yürümeyle hilecektir.

FAZLI YOLDAŞ ANINI TÜRK FAŞİZMİNİ TARİHE GÖMEREK YAŞATACAĞIZ

Fazlı YILDIRIM

22 Eylül 1985 günü Şırnak'ta sömürgeci ordu birlikleriyle girdiği çatışmada Rahime KAHRAMAN yoldaşla birlikte direnerek şehit düşen Fazlı YILDIRIM (Sertaç) yoldaş, Gaziantep'e bağlı Araban ilçesinin Çiftköz (Ding) köyünde doğup büyüdü. 1978-79 yıllarında ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışarak gelişen harekete sempati duymaya başladı. Bu sempatinin gelişmesinde bir ara Ankara'da bulunurken tanıdığı ve daha sonra da Urfa'da kendisiyle yakından ilgilenen Mehmet Hayri DURMUŞ yoldaşın belirleyici rolü oldu. Mehmet Hayri yoldaş ve yanındaki yoldaşların kişiliğinden derinden etkilendiğini, "insanlara saygı ve sevgiyi onların şampında görerek düşüncelerine sempati duymaya başladığını" belirtiyor bir raporunda. Bu etkilenme temelde Urfa Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptıran Fazlı yoldaş, bu alanda bulunduğu süreç, ilişkilerini daha da geliştirdi, siyasal eğitiminin hız vererek verilen görevleri büyük bir istekle yerine getirmeye başladı. Bu dönemde Urfa'da bir ara tutuklanarak cezaevine kısa bir süre yattıktan sonra serbest bırakıldı.

Aynı dönemlerde, öldüğü ya da yaralandığı yoldaşın çıkan söylentiler ailesine dek ulaşarak onları tedirgin edince, yoldaşlarının isteği üzerine bir süre için ailesinin yanına gitti. Fakat tayini çıkınca ailesi ısrarla onu öğretmenlik yapmaya zorladı ve yoğun bir tarzda maruz kaldığı bu baskıyı kıramayan, ailesini ikna edemeyen Fazlı yoldaş, iki dönem sürece öğretmenlik hayatına başladı. Hareketten uzakta geçirdiği bu süre boyunca devrimci sorumluluklarını yerine getirmenin yoğun ezikliğini yaşadı, yol-

daşlarına karşı duyduğu suçluluk duygusu onu bunalıma itti. Onlarla yeniden ilişkisi geçmiş istiyor ancak bilincisizlikten de kaynaklı ailesinin gerici taleplerine boyun eğmiş olmasının öncüsü onu cesaretsiz kılıyordu. Bu bunalımlı yapı içerisinde, daha sonra raporunda bir suç olarak nitelediği, tek çözüm yolu olarak Almanya'ya gidişi görüldü. Ancak ulusal kurtuluşçu düşünceleri kafasında silemeyecek halkına karşı sorumluluklarını ne pahasına olursa olsun yerine getirmesi gerektiğine, geçmiş hatalarının utançını ancak böylece silebileceğine inanarak bu alandaki yoldaşlarla ilişkisi geçti. Hareketten uzak geçirdiği dönemlerin acısını çıkarıncasına azimli, fedakar bir faaliyete içine girdi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini bu alanda duyurmak ve kendisi gibi ülkeden uzak kalmış bulunan Kürdistanlılar mücadeleye kazanmak için tüm gücünü ve olanaklarını seferber etti. Nürnberg'de dernek faaliyetleri içinde aktif olarak yer aldı, yapılan açık grevleri ve diğer eylemlere katıldı. Kısacası Avrupa zemininde varolan olanaklar içerisinde yapabilecekleri tüm gücüyle yapmaya çalıştı.

Ancak Fazlı YILDIRIM yoldaş, bu faaliyetlerinin yeterli olmadığını, bir devrimci olarak Kürdistan zemininde yükseltilecek mücadele içinde aktif olarak yer alması gerektiğini, halka ve devrime bağlılığın bunu gerektirdiğini de bilincindeydi. O, bu sorumluluğunu yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmeyecek ülke zemininde yükseltilecek mücadeleye kendisini askeri ve siyasi olarak hazırlamak için partinin yarattığı olanaklardan yararlanmak üzere Ortadoğu'ya gitti. 1982'de gittiği bu alanda güçlü bir kadro özelliklerine ulaşmanın yoğun çabası içinde oldu. Partiyeye ilettiler raporunda kendisini gelecek mücadeleye hazırladığını belirterek şunları yazıyordu: "Kendimi önümüzdeki mücadeleye göre hazırlamaktayım. Önümüzdeki mücadele sürecinde sorunların çözümünde gerekli görevlerimizin ağır ve yüce olduğunu gözönünde bulundurarak, bu sorunları çözebilme ve görevlerimizi yerine getirebilme için gelişkin bir düzeyde olmamız gerekir. Kendimi hazırlarken bunları gözönünde bulundurarak elimden gelen çabayı sarfetmekteyim. Pratik içerisinde alacağımı bilgi bu alanda gördüğümüz teorik bilgi

temeli üzerinde olacaktır. Onun için bu alan bizim açımızdan önemli bir eğitim okuludur. Benim açımdaya verimliliği ve değeri ölçülmez derecededir. Kürdistan şartlarında ve diğer alanlarda bir kadro toplumuzun düzeyini, geriliğini ve düşmanın konumunu gözönünde bulundurmak zorundadır. Tüm bu sorunları göz önünde bulundurarak kendimi hazırlamaktayım. Hareketin bana vereceği herhangi bir görevi layıkıyla yerine getirebilmek için tüm çaba ve gayretimi sarfedeceğim."

Gelecek mücadelenin zorlu geçeceğinin ve güçlü kadroların varlığına gerekli kıldığını bilincinde olarak eğitimini bu temelde gerçekleştiren Fazlı yoldaş, Kürdistan'da mücadelenin yeniden yükseltmeye başladığı dönemde ülkeye giriş yaparak bu mücadele içindeki yerini aldı. Yurtdışında aldığı askeri ve siyasi eğitimin birikimlerini ülke koşullarına birleştirerek halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesinde bir araya getirilmesi ve düşmana karşı silahlı direniş mücadelesinde seferber edilmesi için tüm gücünü ve yeteneklerini ortaya koydu. 15 Ağustos atılımı ardından bir yıllık süreçte önemli gelişmeler kaydeden mücadelemizin yeni bir atılımı hazırlanmış, canlı bir dönemde görevlerini layıkıyla yerine getirmenin kavgasını verirken sömürgeci faşist güçlerle girdiği çatışmada şehit düştü.

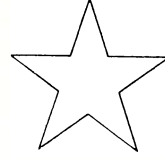
Fazlı yoldaş mücadelesi ve yaşamıyla hiçbir dürist Kürdistanlı'nın mücadelemizin dışında kalamayacağını ve sıradan görevlerle yetinmeyeceğini değerli bir örneğidir. O, çağımıza ve halkımıza karşı sorumluluklarını yerine getirmenin onurlu savaşımı içinde, dünyanın neresinde bulunursa bulunursun yurtsever Kürdistanlıların mücadelesinin çağrılarını kulaklarını tıkamayacağına tek kurtuluş yolu olan bu savaşta er-gec yerini alacağını kendi yaşamıyla bizzat kanıtladı ve mücadelesiyle tüm Kürdistanlılara kaynağa dönüş ve saflarda yer alma konusunda güçlü bir çağrı oldu. O'nun bu soylu çağrısına uyulm, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin bayrakta altında kenetlenerek halkımıza ve bize karşı tüm suçların sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmini tarihe gömme ve şehitlerinin anısına bağlılığı mücadelemizin zaferinde kanıtlayalım!

bunda kısa sürede başarılı bir eleman durumuna geldi. Birçok çatışma ve propaganda eyleminde fiilen yer alarak da kendisini yoldaşlarına ve halka kabul ettirdi. Üstün bir fedakarlığa ve inanca sahip olması, sandığı her görevi başarıyla yerine getirmesini de beraberinde getirmekteydi. Sınırsız yoldaşlık sevgisi, O'nun en güçlü yanlarından birini oluşturmaktaydı.

En son olarak 1 Mayıs 1985 günü düşmanla karşılaşan bir grup savaşçı içinde yer alan Agit yoldaş, yoldaşlarını kurtarmak için kendisini düşmanın kurşunlarına hedef haline getirmiş ve uzun süre göğüs göğüse sürdüğü çatışmada çok sayıda düşman askerini vurmuş ve şanlı bir direniş sergilemiştir. Çatışma ortamında diğer yoldaşlarıyla irtibatı kopan ve yeni gelen düşman takviyesiyle tek başına çatışmaya giren Agit yoldaş, burada kahramanca direnerek şehit düştü.

O'nun gösterdiği bu engin fedakarlık ve kahraman direnişçilik, yoldaşlarına ve tüm halkımıza örnek olacaktır.

6 ve 21 Temmuz Tarihlerinde Erüh'un Ebubekran Alanında Şehit Düşen Diğer 3 HRK Savaşçısının Kimliği Belirldi.

Adı ve Soyadı: Kazım SÜRGEÇ
Kod Adı: Yılmaz
Doğum Yeri ve Yılı: Dersim

Daha çok genç yaşta devrimci düşüncelerle tanışan ve kısa süre içinde bilincini geliştirerek, yörede hızla boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılan Kazım SÜRGEÇ, tutarlı ve inançlı yapısıyla aktif bir militan haline geldi. Yörede mücadelemize yönelik olarak sosyal-söven güçler tarafından başlatılan saldırılara karşı kararlıca direnen ve yürütülen faaliyetlerde büyük yararlılıklar gösteren Kazım yoldaş, düşmanın dayattığı ulusal inkarcılığa ve Kemalizmin toplumumuzda yaratmaya çalıştığı tahribatlara karşı da Partimizin silahını kavrayarak savaştı.

12 Eylül faşizminin işbaşına geldiği 1980'lerde, Hareketimize yönelen sömürgeci ve onların uşaklarına karşı yılmadan mücadeleye veren ve Parti içerisinde bozgunculuk yapmaya, yöre kadroları üzerinde tahribatlar yaratmaya çalışan mihraclara karşı da tutarlı bir tavır takınan Kazım yoldaş, 1981'de yurtdışına çıktığı ana kadar tüm saldırılara karşı yoldaşlarıyla birlikte göğsünü siper ederek üstün bir direnişçilik örneği sergilemiştir.

1981'de siyasi ve askeri eğitim

Adı ve Soyadı: Cemil TUNÇ
Kod Adı: Edip
Doğum Yeri ve Yılı: Mjin Köyü-
Uludere

Aslen Mjin köyünden olan ailesi kabile çelişkileri yüzünden göç ederek Omyanus köyüne yerleşmiştir. Geçmişten beri direnişçi bir özelliğe sahip olan ve sömürgeci-lerle sürekli çelişki içerisinde bulunan Omyanus köylülerinin yurtseverliği, Cemil yoldaşın kişiliğini de biçimlendirmiştir. 1982 yılından itibaren PKK Partizanlarının yörede

amacıyla geldiği Güney Lübnan alanında da olanaklardan en güçlü bir şekilde yararlanmış ve yetkin bir kadro haline gelmiştir. Bu alanda bulunduğu esnada başlayan İsrail saldırılarına karşı, Filistin halkıyla omuz omuza savaşan ve güçlü bir enternasyonalist dayanışma gösteren Kazım yoldaş, bu savaşta İsrail siyonizmine esir düşmüştür. Yaklaşık bir yıl kaldığı esaret altında da inancından ve kararlılığından hiçbir şey yitirmeyerek direnen ve Partimizin onurunu en yükseklerde tutan Kazım SÜRGEÇ; diğer yoldaşlarıyla birlikte, esir Filistinliler arasında örnek gösterilen devrimci-ler olmuşlardır. Daha sonra yapılan bir anlaşıma sonucu 10 yoldaşıyla birlikte serbest bırakılan Kazım SÜRGEÇ, yeniden Partiyeye kavuşmuş ve devrimci görevlerine baktığı yerdere devam etmeye başlamıştır. Kısa bir eğitim ve toparlanma devresinden sonra ülke pratiğine dönmüş ve görev aldığı Siirt alanında başarılı bir pratik sergilemiştir. Kısa fakat güçlü deneyimlerle dolu olan devrimci yaşamı boyunca sayısız tehlikeler atlatan, birçok kompo, provakasyon ve karşı-devrimci oyuna tanık olan Kazım yoldaş, güçlü bir fedakarlık örneği göstermiş ve daima yoldaşlarının baş dayanağı olmasını bilmiştir. Aktif, girişken ve coşkulu bir kişiliğe sahip olması, onu yoldaşları ve halk kitleleri arasında sevilip sayılan bir militan haline getirmiştir.

6 Temmuz 1985 günü iki yoldaşıyla birlikte Erüh'un Ebubekran mntıkasında sömürgeci-lerle girişilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Kazım yoldaş, yeni dönem mücadelemizin ilk şehitleri arasında yer alarak, halkımıza yürünmesi gereken yolu kanıyla çizerek göstermiştir.

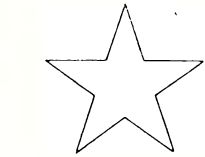
faaliyet sürdürmesi üzerine mücadeleye sempati duymaya başlayan diğer köylüler gibi Cemil TUNÇ'da aktif bir mücadele taraftarı haline gelmiştir.

Sömürgecilerin en ağır baskı ve hakaretlerine maruz kaldığı halde mücadeleye hizmetten kaçınmayan Cemil yoldaş, genç olmasına rağmen oldukça disiplinli, sevilip ve üstün yetenekli bir kişiliğe sahipti. Kısa sürede kendisini geliştirerek Çetin AKKURT Silahlı Propaganda Biriminin aktif bir elemanı haline gelen Cemil TUNÇ; girdiği birçok çatışma ve baskın eyleminde üstün başarılar elde etmiştir.

Yoldaşları ve diğer savaşçılar tarafından da sevilip sayılan Cemil yoldaş, 21 Temmuz günü Erüh'un Ebubekran mntıkasında sömürgeci-lerle girilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit olmuştur.

sömürgeci baskıları görmüş ve daha çocukluğundan itibaren yurtsever direnişçi bir öze yetiştirilmiştir.

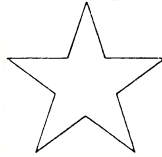
1983'lerde mücadelemizle ilişkiye giren sayısız Kürdistanlı genç gibi, o da bu saflarda yerini almakta gecikmemiştir. Gördüğü kısa süreli siyasi ve askeri eğitim ardından Çetin AKKURT Silahlı Propaganda biriminde yeralan Bedri yoldaş, Şırnak-Silopi, Erüh-Pervari alanında birçok eyleme katılmış, başarılı bir savaşçı olduğuna kanıtlanmıştır. En son 6 Temmuz günü sömürgeci-lerle girilen bir çatışmada da kahramanca savaşan Bedri yoldaş, isabet alan kurşunlarla burada şehit düşmüştür.

Adı ve Soyadı: Agit KÜLTER
Doğum Yeri ve Yılı: Çemke Tahlâ köyü-Şırnak, 1963

Geçimini hayvancılıkla sağlamaya çalışan yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Agit yoldaş, çevresinin sahip olduğu yurtsever özelliklerin de etkisiyle hızla gelişen mücadelemize yörede ilk sempati duyanlar arasında yer aldı.

Mücadeleye katılma isteğini belirtmesi üzerine siyasi ve askeri eğitime alınan Agit KÜLTER, 6 ay gibi kısa bir süre zarfında kendisini birçok yönden geliştirmiş ve güçlü bir asker olarak sıcağın mücadelesinde yerini almıştır. Askeri yeteneklerinin yanısıra güçlü bir propagandacı da olan Agit yoldaş, katıldığı silahlı propaganda gru-

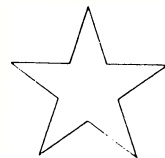

Adı ve Soyadı: Hamit AVCI
Kod Adı: Hasan

16-17 Ağustos 1985 günü Türk sömürgeci-leri ve iç gerici-lerin ortak bir komposuyla katledilen Hamit yoldaş, kendisini halkımızın bağimsizliği ve özgürlüğü için savaşa adanmış fedakar bir militan savaşçıydı.

Altdığı her görevi yerine getirmek için gittiği Güney Kürdistan'ın Zete köyünden geçerken, TC ile anlaşılan kompolcu işbirlikçi-ler tarafından yakalanarak faşist Türk devletinin sınır bôbetçilerine teslim edilmiştir. Birgün sonra sömürgeci-ler tarafından katledilen Hamit yoldaş, büyük bir gizlilik içinde gömülmüş, olay hakkında herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

TC'nin bu tavırdaki amaç ise bu iğrenç işbirliğini gizlemektir.

Adı ve Soyadı: Bedri ...
Kod Adı: Mervan
Doğum Yeri ve Yılı: Bûlcûna Köyü-
Erüh

Oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bedri yoldaş, yaşamı boyunca en ağır

AĞRI KADAR YÜCE OLAN DİRENİŞİNİZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

Modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi birbirine eklenen direniş mücadeleleri tarihidir. Ortaya çıkışından bu yana, ona yön veren bu direnişler geri dönülemezliğin, boyun eğmezliğin ve sürekli gelişip güçlenmenin kanla yazılışlarıdır. Dökülen bu kanlar temelinde 15 Ağustos atılımı gibi şanlı bir tarihsel dönüm noktasını yaratmış olan ulusal kurtuluş direniş savaşımızın yükselen boyutlarına paralel olarak yeni ve daha görkemli direnişler doğuyor. Ağustos 1985'de bu direnişin zirvesi Ağrı dağının doruklarında yaşandı. Ağrı Dağı kadar yüce, Ağrı Dağı kadar göz kamaştırıcı ve Ağrı Dağı kadar hükmedilemez bir direniştir bu. 1925'lerde burada gömüldüğü söylenen Kürdistan'ın tüm haşmeti ile ayağa kalkışı, çağa varlığını haykırışıdır. Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının Ağrı Dağı kadar köklü ve Ağrı Dağı kadar sonsuz olduğunun ifadesidir.

Burada yalnızca 5-6 kişilik bir Parti biriminin 40 000 kişilik özel

edim görmüş sömürgeci orduya ve onun sonderece modern teçhizatına karşı bir direniş ve zaferi edildiği yaşanan. Orada Kürdistan halkının sömürgecilğe karşı boyun eğmez direniş ve zaferi yaşandı. Bu yoldaşlarımızın şahsında ulusal kurtuluş mücadelemizin kaderi sergilendi. Ve görüldü ki, düşman ne kadar güçlü, ne kadar barbar ve modern donanımlı olursa olsun zafer Kürdistan halkındır.

Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşların düşmanı acz içerisinde bırakarak ve ona nicelik ve nitelik olarak ağır kayıplar verdirenler şehit düştükleri Ağrı Direnişimiz yeni dönem mücadelemizin bir zirvesi olarak Kürdistan tarihinde önemli anlama sahiptir. Onların direniş ile 1925 Şeyh Said İsyanının ruhu yeniden alevlenmiş, modern temellerde canlanan bu ruh, Kürdistan halkını bu nihai savaşında birkez daha boyun eğmemek üzere ayağa kaldırmış ve direniş bu alanda birkez daha sökülmemek üzere kök salmıştır.

Yalnızca ulusal alanda değil, uluslararası alanda da derin yankıları olan, emperyalizmin bu alanda ajan faşistlerine önemli darbeler vuran ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğini onlara kabul ettiren bu direnişimizin en önde gelen mimarlarından birisi Mehmet ERTÜRK (Mehmet Ali) yoldaştır. Mehmet ERTÜRK yoldaş, her anı düşe düşe bir mücadeleden ifadesi olan, Kürdistan halkına ve Partimize PKK'ye adanmış soylu yaşamı boyunca gösterdiği önder savaşçı ve mücadelecilik kişiliğini bu direniş ile zirveye ulaştırarak her dönemde Parti kadrolarının ve halkımızın kendisine rehber alacağı ölümsüz bir önder olarak şehit düştü. O, sürekli gelişme ve güçlenmeye hizmet eden soylu yaşamını böylece bir görkemli direnişle noktalarak ölümlü de güçlü gelişmelere yol açan bir olay haline getirmekte PKK kişiliğinin en seçkin temsilcilerinden birisi olduğunu birkez daha kanıtlamıştır.

★★★

Mehmet ERTÜRK

İçinde görev alarak kırsal kesimde halkın örgütlenmesi faaliyetlerinde ve silahlı mücadelede yer aldı. Bu alanda da ajan-muhbirlere karşı eylemler gerçekleştirdi. Baskına uğradıkları bir köyde, bir grup mücadele arkadaşı ile birlikte tutsak alınan Mehmet yoldaş, karakola götürülürken yolda askerlerin kurşun yağmuru altında kaçıp kurtulmayı başardı. Ölümlü göze alarak kaçışını bir raporunda şöyle ifade ediyor: "İdam cezasına çarptırılmış, cezaevi kaçağı olduğumdan sonumun ne olduğumu biliyordum. Karakolda işkencede veya sömürgecilerin elinde eli-kolu bağlı bir şekilde ölmektense direnerek ölmeyi tercih ediyordum." Dışarıda düşmana karşı bir gün, bir saat bile olsa savaşma olanağı varsa bu olanağı sonuna kadar değerlendirmek, onun koşullarını hazırlamak gibi yüce bir ruhun, bitmek tükenmek bilmez bir mücadele azminin simgesi olan Mehmet yoldaş, bu yönüyle de örnek alınması gereken büyük değerlerimizden birisi olarak yücelmiştir.

Mehmet yoldaş, faşist cuntanın iktidarı gaspetmesinden ardından Parti tarafından yurtdışına çıkarılarak bu alanda siyasi ve askeri eğitime tabi tutuldu. Yurtdışında kaldığı süre zarfında bir yandan çeşitli grupların eğitimini üstlenirken, diğer yandan kendisinin geleceğin mücadelesine siyasi ve askeri yönden sorumlu bir önder olarak hazırlanmaya, yetkinleştirilmeye başladı. Partinin içinden geçtiği dönemin özelliklerini ve ihtiyaç duyduğu kadro tipini çok iyi bilince çıkararak asla sıradan bir asker olma gibi yetersiz bir mantığa düşmeden geleceğin ağır görevlerini omuzlayacak güçlü bir Parti kadrosu haline gelmek için çalıştı. Yeteneklerinin en çok belirginleştiği askeri alanda ön-

der bir kadro olarak yetkinleşirken siyasi eğitimine de önem vererek marksist-leninist bilincini derinleştirdi, sorumluluğunu üstlendiği kadroları eğitti. 1982 başında Partiyeye iletildiği bir raporunda gelecek mücadelede almak istediği rol konusunda şunları belirtiyordu:

"Önümüzdeki dönemde mücadele içerisinde bulunmak, herhangi bir alanda görev almak, hele hele o alanda başarılı olup, halka, ülkeye ve yoldaşlarına karşı olan sorumluluğumu bilmek, insana güven verip yüceltiyor. Bu konuda hassas olmalıyım. Kişi, başaramayacağı, kararsız kaldığı görevleri üstlenmemelidir.

Ben, içerisinde bulunduğum düzey ve geçmişten çıkarmış olduğum deneyimler sonucu şu nu söyleyebilirim: Kendi gücüm ve seviyem oranında askeri alanda alacağım görevleri başara bileceğim. Ayrıca şunu da ekleyeyim: Kürdistan'da mücadele etmek isteyen her kadro, her alanda görev alabilmelidir. Böyle bir belirlenme şu veya bu oranda benim için de geçerliliğini korumaktadır. Başta askeri alan olmakla beraber diğer alanlarda da alacağım görevleri yerine getirebilirim. Gerçi Parti, bu durumu benden daha iyi bilir. Bugün almış olduğum görev bunun göstergesidir.

Son olarak şunu söyleyeyim: Tarih bize bugün sorumluluklar yüklemektedir. Bundan hiç kimse kaçamaz. Bu görevden kaçan, kararsızlığa düşen her kim olursa olsun içerisinde geçeceği durum ihanetten başka bir şey değildir. Mademki tarih bize görevler yüklemektedir, (o halde) herkes gücü oranında kolektif bir tarzda üzerine düşeni kabullenmeli, halkına, Partiyeye ve yoldaşlarına olan bağlılığını göstermelidir. Bununla birlikte kendi görevine kendisini adayarak sonuna kadar enerjisini boşa ısraf etmeden harcamalıdır. Görevinin bilincinde olup, örgüt ilkelerine ters düşmeyecek bir biçimde sürdürmelidir.

Bugün üstlenmiş olduğum görevi yerine getirmede: Partinin marksist-leninist çizgisi çerçevesinde, Partinin belirlemiş olduğu ilkeler doğrultusunda Türk sömürgeciliğine, yerli gericiğe ve içte ve dışta her türlü sapmaya karşı savaşmaya; halka, Partiyeye ve yoldaşlarına karşı bağlı bir biçimde hareket edeceğime, ülkenin dörtbir yanından hangi alanda olursa olsun sonuna kadar savaşacağıma şerefim üzerine söz veriyorum"

Ağrı direnişimizde son mermisine kadar düşmanla çarpışarak ona önemli kayıplar verdiren ve ulusal kurtuluş direnme savaşımızın ölümsüz şehitleri arasına katılan Fuat ASLAN yoldaş, Ağrı'da doğup büyüdü. Bir Kürdistan aydını olarak halkına karşı sorumluluklarına sahip çıkıp, 1978'de Hareketimiz saflarına katıldı. Bu alanda yerli gericiğe ve faşistlere karşı silahlı direniş içerisinde en ön saflarda yer aldı ve küçük-burjuva reformizmine karşı ideolojik mücadeleyi de kararlara yönüttü. Askeri alanda görevler alarak bunları sonsuz bir kararlılık, azim ve cesaretle yerine getirdi.

12 Eylül faşizminin iktidara gelişinden ardından yapılan operasyonlar sırasında yakalanarak ağır baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Partimizin direnme bayrağını işkence tezgahlarında da en yüksekte dalgalandırarak hiçbir iddiayı kabul etmediği gibi, gönderildiği Erzurum askeri cezaevinde de hiçbir sömürgeci uygulamaya boyun eğmedi. İki yıl boyunca tutuklu kaldığı bu cezaevinde direnişin en ön saflarında yer alarak cezaevi kitlesinin sevip-saydığı bir önder haline

ülke dışında kaldığı süreyi devrimci bir sorumluluk anlayışıyla en iyi şekilde değerlendiren ve Parti kişiliğini şahsında somutlaştırarak seçkin bir kadro haline gelen Mehmet yoldaş, bir süre Güney Kürdistan'da kalarak Partinin verdiği çeşitli görevleri yüksek bir azim ve kararlılıkla yerine getirdi. Kürdistanlı güçlerin kendi aralarındaki çatışmalara son vererek birlik sağlamaları doğrultusunda yürütülen çabalar sırasında alçakça bir komployla katledilen Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlarla birlikteydi, bu olay sırasında saldırıdan sağ kurtulmayı başarmıştı.

Partimizin II. Kongre sonrasında gerçekleştirdiği ülkeye dönüş hareketi sırasında ülkeye ilk giren kadrolardan birisidir. Hakkarı, Van alanındaki sorumlu düzeyde görevlendirilerek ulusal kurtuluş mücadelesinin yeniden yükseltilmesi faaliyetlerinin en önünde yer aldı. Bu alanlarda düşman güçlerine ve yerli işbirlikçilerine karşı halka güven vermek ve örgütlenme zeminini yaratmak amacıyla geliştirilen çeşitli eylemlerin planlanması ve gerçekleştirilmesinde yer aldı, alandaki birimlerin yönlendirilmesi görevini yürüttü. Zorluklardan yılmayan yapısı, olumsuzlukların ve görevlerin üzerine yürümedeki kararlılığı, bilinci ve yetenekleriyle yoldaşlarının en büyük dayanağı ve güven kaynağı olmasını bildi. Sorunları kavramada ve çözmedeki ustalığıyla örnek bir önderlik sergileyerek gelişmelere yönverdi. 15 Ağustos atılımına tüm gücüyle katıldı ve bu atılımın gerçekleştirilmesinde önemli katkıları oldu. Partiyeye gönderdiği bir raporunda 15 Ağustos eylemlerinin tarihsel anlamını şöyle açıklıyordu:

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve halkımızın kölece yaşam tarihinde eşine ender rastlanan ve önemli bir yere sahip bulunan gelişmelerin başında 1983-1984 devrimci pratiği ve bunun bir özeti olarak dönem özelliğini yansıtan 15 Ağustos atılımı gelir.

II. Parti Kongresinden sonra ülke gerçekliğinde ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi, siyasal, örgütsel ve anımlı bir pratik faaliyetin sergilenmesi için yoğun bir çaba sarfedilmiştir. Bir yığın engellemelere, maddi-manevi ve pratik zorluklara rağmen, büyük bir inançla eş görülmedik bir fedakarlıkla ve büyük umutlar beslenerek

geldi. 1983'de kanıt yetersizliğinden dolayı serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Cezaevinden çıkar çıkmaz Parti ile ilişki kurmanın yollarını arayan Fuat ASLAN yoldaş, sonunda bağ kurmayı başararak askeri ve siyasi eğitim görmek amacıyla yurtdışına çıktı. 1984'de eğitimini başarıyla tamamlayarak faaliyet yürütmek üzere yeniden ülkeye gönderildi. Yeni dönem mücadelesini hazırlama faaliyetlerine tüm gücü ile katıldı ve 15 Ağustos eylemlerinde aktif olarak yer aldı. 1985 Mayıs'ında Ağrı-Kars yöresinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen gruplara önder düzeyde katıldı ve şehit düştüğü Ağustos ayına kadar geliştirilen askeri ve siyasi mücadelede Parti bir bir devrimcilik sergiledi.

Dışarıda olduğu gibi cezaevinde de Parti kişiliğini ve ruhu en üst düzeyde temsil etmiş olan Fuat ASLAN yoldaşın mücadelesi ve kişiliği şahsımızda somutlaşarak, O'nun asısına mutlaka layık olmayı başaracağız. O'nun sergilediği yüce devrimcilik bunu başarmada en büyük güç kaynaklarımızdan biri olacaktır.

★★★

atılan bu adımlar asgari de olsa bedelini vermiştir. Bunun, Aydın, Musa, Cemil ve diğer birçok şehit yoldaşımız başta olmak üzere, Parti önderliğinde tutulmuş, parti militan kadrolarında ve sempatanlarında kadar hemen hepsinin ortak katkılarının bir eseri olduğunu unutmamak gerekir.

Bu kısa süreli pratik bir türlü kabul edilmeyen bir gerçekliği pratik bir savaşım vererek zorla kabul ettirmiştir. Şöyle ki, azgın bir sömürgecilik altında bulunan fakat varlığını inkar edilen Kürt halkı, PKK önderliğinde, ulusal kurtuluş çizgisi temelinde ve silahlı bir savaş yürüterek yaşamaya hakkı olduğunu tüm dünya kamuoyu önünde açıkça kanıtlamıştır. Bir çok güç bunu kabul etmese bile gerçek budur. Bu konuda hükümlü veren tarih, bu halkın hangi ideolojik-politik çizgisi önderliğinde, hangi tür bir örgütlenme ve silahlı savaşım yaşamını idame edebileceğini de yaşanan bu pratik göstermiştir. Bu gerçek objektif gelişmeyi bu biçimde değerlendiren politik tavırların gözden geçirilmesi ve bunda en ufak bir olumlu değişiklik yapmayan her türlü gücüne bu gerçeklik karşısında kafalarını sağa sola çarpsalar da vakit onlar için çok geçtir.

Emperyalizmin ve bölge gericiğini arzusuna alan o 'meşhur Türk ordusu' Kürdistan'da yuzbinleri aşan bir askeri güç, helikopter, zırhlı araç ve yerli ajan-hain takımıyla her türlü gücüne bu gerçeklik karşısında kafalarını sağa sola çarpsalar da vakit onlar için çok geçtir. Emperyalizmin ve bölge gericiğini arzusuna alan o 'meşhur Türk ordusu' Kürdistan'da yuzbinleri aşan bir askeri güç, helikopter, zırhlı araç ve yerli ajan-hain takımıyla her türlü gücüne bu gerçeklik karşısında kafalarını sağa sola çarpsalar da vakit onlar için çok geçtir.

V-HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAŞASIN 15 AĞUSTOS DEVRİMCİ SALDIRI RUHU

15 Ağustos 1984'te başlayan devrimci direnişi geliştirme hareketimiz bir yılını doldurdu. Bu bir yıllık süre içinde devrimci kurtuluş kuvvetlerimizle faşist-sömürgeci güçler arasında yaygın ve şiddetli bir savaş durumu yaşandı. Şimdiye kadar yayınladığımız açıklamalarda Mayıs 1985'e kadar meydana gelen silahlı çarpışmaları kamuoyuna duyurduk. 15 Mayıs'tan beri geçen üç aylık süre içinde aşağıdaki saldırı eylemlerimiz ve silahlı çarpışmalar meydana geldi.

1- 20.5. 1985 gecesi Urfa'nın Bozova ilçesi yakınlarında Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçleri arasında silahlı çarpışma meydana geldi. Olayda 1 asker, 1 polis, 1 MİT elemanı öldürülmüş, çok sayıda asker ve poliste yaralanmıştır. Çarpışmada son kurşunlarına kadar savaşan 5 yiğit savaşımız şehit düşmüştür.

2- 19.5. 1985 günü Eruh'un Girdara köyünde ajan-milis çete Sadık Özdemir'in evi devrimci kuvvetlerce basılmış, olayda kendisi yaralanmış bir oğlu da ölmüştür.

3- 1 Mayıs 1985 günü Eruh'un Bana köyü civarında meydana gelen çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Cevdet arkadaş şehit düşmüş, yörede bulunan bir çoban da sömürgeci güçler tarafından öldürülmüştür. Olayda çok sayıda asker yaralanmıştır.

4- 3.5. 1985 günü Eruh'un Diloké köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle faşist ordu birlikleri arasında altı saat süren bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 1 asteğmen, 1 onbaşı ve 3'er öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Çarpışmada, ilerlerinde yiğit savaşçılarımızdan Yaser ve Hasan arkadaşların da bulunduğu 4 savaşımız kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

5- 27.4. 1985 gecesi Cizre merkezinde tabur komutanının arabasına Devrimci Kuvvetler tarafından pusu kurulmuş, pusuya düşen arabaya ateş açılarak tahrip edilmiştir. Olayda yaralanan tabur komutanı kaldırıldığı hastahane de daha sonra ölmüştür.

6- 23.5. 1985 günü Devrimci Kuvvetler tarafından Silopi'nin Beşile köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine silahlı saldırı yapılmış, aynı gün köye gelmekte olan bir askeri aracın yoluna mayın düşmesi sonucu araç tahrip edilmiştir. Her iki olayda, sonucu tam öğretilenemeyen çok sayıda asker ölmüş ve yaralanmıştır.

7- 6.6. 1985 günü, Van'ın Çatak ilçesi Zeviya köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile Ala aşiretinden olan milis-çete güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Olayda çete başı Mustafayê Tahîrê Zeşko ağır yaralanmış, 3 çete elemanı öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. Olay yerine gelen faşist-sömürgeci ordu güçleriyle HRK savaşçıları arasında çarpışma devam etmiş, 1 yüzbaşı, 1 asteğmen, 1'er öldürülmüştür. Çarpışmada kahraman savaşçılarımız İsa ve Şerif yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olaydan yaralı çıkan yiğit savaşımız Hamit yoldaş daha sonra Yezdinan aşiretinden milis-çete güçleriyle saatlerce çarpışmış, bir çoğunu yaralamış ve olayda kendisi de şehit düşmüştür.

8- 17.6. 1985 günü yukarıdaki olayda yaralanan çete başı Mustafa'nın hastahaneden çıktığı gün Devrimci Kuvvetler tarafından evine baskın yapılmıştır. Olayda oğlu öldürülmüş, kendisi ağır olmak üzere 6 kişi de yaralanmıştır.

9- 14.6. 1985 günü Sırnak'ın Gundike Melle köyünde ajan-milis çete Mustafayê Namet'e, Devrimci Kuvvetler tarafından saldırı düzenlenmiş ve çete Mustafa ağır yaralanmıştır.

10- 21.6. 1985 günü Sırnak'ın Becrit köyünde konumlanan faşist askeri birliği Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmış, olayda 1 asker öldürülmüş ve çok sayıda asker de yaralanmıştır.

11- 23.6. 1985 günü Sırnak'ın Avyan köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, olayda 1 astsubay ve 2 asker öldürülürken, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

12- 23.6. 1985 günü Pervari'nin Aker köyünde bulunan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, burada konumlanmış olan İngiliz-Amerikan petrol arama şirketinin faaliyetleri günlerce engellenmiştir. Aynı birliği 26 Temmuz günü yapılan saldırıda çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır.

13- 28.6. 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleriyle faşist-sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Havva, Osman ve Halil yoldaşlar şehit düşerken, düşman güçleri de çok sayıda yaralı vermiştir.

14- 10.6. 1985 gecesi 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz tarafından Sırnak merkezindeki jandarma alayına saldırılmıştır. Olayda alay komutanının evi roketle tahrip edilmiştir, 1 üstteğmen ve 4 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

15- 16.6. 1985 gecesi, aynı birliğimiz tarafından Sırnak'ın Türköz karakoluna saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

16- Haziran ayı içinde aynı birliğimiz tarafından Eruh'un Karne, Pervari'nin Garissa, Hot ve Tirya köyleri ile Gever ve Girdila yaylalarında ortalama 70-100'er kişinin katıldığı toplantılar yapılmıştır. Toplantıya ERNK bayrağı ve HRK flama-

ları ile bazı pankartlar taşınarak, resmi askeri kıyafette katılmış ve megafonlarla saatlerce süren konuşmalar yapılmıştır.

17- 14.6. 1985 gecesi, Kulp'un MDP'li faşist belediye başkanı devrimci kuvvetler tarafından ölüme cezalandırılmıştır. Bu şahıs en son iki devrimciyi ihbar ederek yakalama suçunu işlemiştir.

18- 20.6. 1985 günü, Yüksekova-Şemdinli karayolunda Devrimci Kuvvetler tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edildi ve içinde bulunan üstteğmen ile 3 asker öldürüldü. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Nasır yoldaş şehit düştü.

19- 1.7. 1985 günü, Çatak ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Muhsin yoldaş şehit düşerken, çok sayıda düşman askeri de yaralanmıştır.

20- 1.7. 1985 günü, Beytüşşebap'ın Bersikêr köyünün Kömür mezarında ajan-milis Müdürê Miho'nun evine Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmıştır. Olayda kendisi ve oğlu yaralanmış, kardeşi de öldürülmüştür.

21- 16.7. 1985 günü, Sırnak merkezinde arama yapan polis ekibine saldırılmış, 2 polis yaralanmıştır.

22- 18.7. 1985 günü, Silopi'nin Şax köyünde bulunan DSİ şantiyesi Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, şantiyede bulunan herbiri 200'er gr.'lık 340 adet dinamit lokumu, 150 m fitil ve 51 adet kapsül ele geçirilmiştir. Şantiye işçilerine yönelik bir süre propaganda yapılmış, bildiriler verilmiştir.

23- 23.7. 1985 günü, Sırnak'ın Spindarok köyünde konumlanan askeri birliğe saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

24- 6.7. 1985 günü, Eruh'un Ebubekran köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş veya yaralanmış, kahraman savaşçılarımızdan Yılmaz ve Mervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

25- 21.7. 1985 günü, aynı alanda ikinci bir çarpışma meydana gelmiştir. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Firaz, Ruken ve Edip yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çok sayıda düşman askeri öldürülmüş ve yaralanmıştır.

26- 15.7. 1985 günü, Pervari'nin Piroz köyünde bulunan ve yaptığı ihbar sonucu 2 devrimcinin şehit düşmesine neden olan ajan-muhbir Mahmut Yılmaz Devrimci Kuvvetler tarafından evine yapılan baskına yakalanmıştır. Bu hain, boynuna ip takılarak birçok köyde dolaştırılmış ve yapılan toplantılarda yaptığı hainlikleri anlatmıştır. En son bir köyde, halkın istem ve onayı sonucu ölüme cezalandırılmıştır.

27- 14.7. 1985 günü, Van'ın Başkale ilçe merkezine girilmiş, bildirici dağıtılıp afişler asılarak halka hitaben sözlü propaganda yapılmıştır. Polis karakolu roketle tahrip edilmiş, birçok polis öldürülmüş ve yaralanmıştır.

28- 25.7. 1985 gecesi Sırnak'ın Avyan köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Haşim yoldaş şehit düşmüştür.

29- 16.7. 1985 gecesi, Silopi ilçe merkezinde çok sayıda bildirici dağıtılmış, pul yapıştirilmiş ve Başkan APO'nun büyük posterleri asılmıştır.

30- 13.7. 1985 günü, Gürpınar'ın Xırbasêx köyüne yapılan baskında ajan-milis çete başı Hacı Feyzi Tatar ile 3 çete mensubu öldürülmüş, biri de yaralanmıştır. Ala aşiretinden olan bu çetenin en son suçlu Hamit, İsa ve Şerif yoldaşların şehit edilmesi olayına katılmışlardır.

31- 14 Temmuz 1985 günü, 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz Çatak ilçe merkezine girmiş ve düşman güçlerini etkisizleştirerek 2 saat süreyle egemen olmuştur. Bu süre içinde: Sömürgeci ordu gücü etkisiz kılınmış, hükümet binası roketle tahrip edilmiş, müdahale etmek isteyen bir bekçi yaralanarak silahsızlandırılmış, ERNK bayrağı göndere çekilmiş, Başkan APO'nun büyük posterleri asılmış, bildirici dağıtılmış, megafonlarla halka hitaben konuşmalar yapılmış ve kitlelerin katılımıyla bir yürüyüş düzenlenmiştir.

32- 5.8. 1985 günü, aynı birliğimiz tarafından Çatak'ın Sivimcal köyünde Hacı Şeref ve İlyas adındaki ajan-milis çete başlarının evlerine bir baskın düzenlenmiştir. Baskında bu iki ev yakılmış, başta Hamit yoldaş şehit eden çete başı Hacı Şeref olmak üzere, 10 kişi öldürülmüş, Hamit yoldaşın şehit edilmesinde kullanılan silah ve 103 mermisi ele geçirilmiştir. Bu eylemlerimiz, ajan-milis çeteciliğe oynayanları enselerinden terler hale getirmiş, bir çoğunu Devrimci Harekete teslim olmaya yöneltmiş, faşist sömürgecilğin ajan-milis çete örgütlenme komplosuna ağır darbeler vurmuştur.

33- 1.7. 1985 günü, Hizan ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 10 askerin öldüğü ve 20 askerin yaralandığı çevrede yaygınca söylenmiştir. Çarpışmada üç kahraman savaşımız şehit düşmüştür.

34- 16.7. 1985 günü, Mutki ilçesinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş

ve yaralanmıştır. Olayda yiğit savaşçılarımızdan İsmail, Hamza, Welat, Azat ve Rüstem yoldaşlar kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

35- Temmuz ayı ortalarında, Şehit Sait Grubumuz ile sömürgeci ordu güçleri arasında Şemdinli'de günlerce süren çarpışmalar olmuştur. Çarpışmalarda 3 subay ve 12 asker öldürülmüş, onlarca asker de yaralanmıştır. Son mermilerine kadar savaşan yiğit savaşçılarımız Celal, Cuma, Tekin ve Rubar yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çarpışmalarda isabet alan bir helikopter'in düştüğü söylenmektedir.

36- Temmuz ayı içinde Çukurca'da Bapir adındaki ajan-muhbir yakalanarak teslim alınmıştır. Boynuna ip bağlanarak köylerde dolaştırılmış, halka hitaben yaptığı konuşmalarda suçlarını açıklamış, bir daha yapmamak üzere halk önünde söz vermiştir.

37- Yine aynı dönemde Çukurca'da devletten silah alan iki çete mensubu yakalanarak teslim alınmıştır. Devletten aldıkları silahlara el konulmuştur.

38- 15.4. 1985 günü, Güney Kürdistan'da IKP ve KUK-SE güçlerinin yarattığı provakasyon ve kışkırtıcılık sonucunda bu güçlerle silahlı çarpışma olmuştur. Olayda değerli kadrolarımız ve yiğit savaşçılarımızdan Mesut, Sefkan, Dellil, Rauf, Rahmi, Riyad Hazim, Şervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olayda IKP ve KUK-SE güçleri de büyük kayıplar vermişlerdir.

39- Mayıs ayı içinde Dersim'de Çiçekli nahiyesi karakoluna Devrimci Kuvvetler tarafından baskın düzenlenmiştir. Olayda 10 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

40- Yine aynı dönemde Tunceli merkezinde bir işkencehane Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, 4 işkenceci öldürülmüştür.

41- Dersim'de faşist-sömürgecilik tarafından özenle kurulup çalıştırılan Anafatma pavyonuna Devrimci Kuvvetlerce baskın düzenlenmiş, bu batakhane tamamen tahrip edilmiştir.

42- 1.8. 1985 günü, 21 Mart Propaganda Birliğimiz tarafından Sason'un dağlık kesiminde pusu kurulmuş, pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edilmiştir. Araçta bulunan 1 astsubay ile 4 asker öldürülmüştür.

14 Temmuz 1985 günü Cizre şehir merkezine HRK güçlerince yapılan bir baskında ışıklandırılarak asılan Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın Posterî

43- Temmuz ayı içinde Cizre, Sırnak, Silopi ve Eruh alanlarında çok sayıda bildirici dağıtılmış, yüzlerce köyde propaganda toplantısı düzenlenmiştir. Aynı alanlarda çok sayıda ihbarcı teslim alınmış, çok sayıda insan devletin kendilerine zorla verdiği silahları geri devlete vermiş, çok sayıda muhtar devletin politikasına karşı çıkarak istifa etmiştir.

44- 5.8. 1985 günü, Silopi'nin Sorbitme köyünde ajan-muhbir Abdurrahmanê Melle Devrimci Kuvvetler tarafından cezalandırılmıştır.

45- Bunlar dışında şu olaylarda ilginçtir:

a- 14.6. 1985 günü, Malatya'da eğitim uçuşu yapan bir Fantom savaş uçağı düşürülmüştür. Bir yüzbaşı ve bir çok asker ölmüştür.

b- Eruh'un Serxete köyünde konumlanan ordu güçleri içinde meydana gelen tartışma (Kürt-Türk, devrimci-faşist) çatışmaya dönüşmüş, 1 üstteğmen ile 10'er öldürülmüştür.

c- Eruh'un Aynê karakolunda kendisini döven komutanına karşı çıkan bir asker, silahını atesleyerek komutanı öldürmüştür.

d- Eruh'un Şikeftiyan köyünde konumlanan ordu gücü içinde çıkan Kürt-Türk tartışması sonunda iki Kürt asker, subaylarına kurşuna dizilmiştir.

e- Bu tür olaylar çoktur. Yunanistan, Suriye ve Irak'a sürekli asker kaçı olmaktadır. Sömürgeci ordu içinde tartışma ve çelişki yoğunudur. Adeta bir dağılma sürecini yaşamaktadır.

Devrimci savaşımlar, silahlı eylemlerimiz, önumüzdeki dönemde 15 Ağustos ruhuyla daha da gelişecek ve boyutlanacaktır.

Geçen bir yıllık süre içinde Kürdistan'da tam bir savaş durumu yaşanmış, faşist-sömürgeci düşmanın karşı yönelttiğimiz eylemler ve yürüttüğümüz savaşa Kürdistan sahəsi açık bir devrimci savaş cephesi haline gelmiştir. Bir yıllık süre içinde faşist-sömürgeci ve yerli uşaklarına karşı ırili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpışmalarda faşist-sömürgeci ordu güçlerinden 100'den fazlası subay ve astsubay olmak üzere 1000 civarında asker öldürülmüş, 500'ün üzerinde de yaralı verilmiştir. Ayrıca bu süreçte eylemlerimizin hedefi olan 1 belediye başkanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 polis de öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralanmıştır. Geçtiğimiz dönemde devrimci savaşımların önemli bir hedefinin de faşist-sömürgeciye ajanlık yapan Kürdistanlı gerici hain güçler olduğu bilinir. Nitekim bu dönemde sömürgeci düşman bu güçleri örgütleyip silahlılandırmak ve bir ajan-milis çete olarak devrimci güçlere ve halka saldırmak için yoğun çaba harcamıştır. Geçtiğimiz süreçte bu güçlere karşı da yoğun eylemlerimiz olmuş, çoğu elebaşı olmak üzere, 100'e yakın ajan-milis çete mensubu öldürülmüş ve bir o kadarı da yaralanmıştır. Ayrıca düşmanın elinde bulunan çok sayıda silah, cephanesi, patlayıcı madde, para, erzak vb. de devrimci eylemlerimizle halk adına kamulaştırılmıştır. Verdiğimiz bu sonuçlar, hiçbir yoruma gerek duymaksızın yürüttüğümüz mücadelenin gücünü açıklamak için yeterlidir. Önumüzdeki bir yıl içinde, mücadelemiz daha gelişkin savaş taktikleriyle çok daha ileri bir gelişme seviyesine ulaştırılmıştır.

15 Ağustos eylemleriyle başlayan devrimci hareketimiz, faşist-sömürgeciye onu şaşkına çeviren güçte ağır bir darbe vermiştir. Panik içinde güçlerini geri çekmeye yönelen faşist-sömürgeci, İstanbul'dan Hakkari'ye kadar tüm ordu güçlerini haftalarca isyan bastırmaya hazır olma alarmı halinde tutmuştur. Pentagon ve NATO generalleri İstanbul ve Ankara'ya akmış, yüzbinlerce yeni ordu gücü Kürdistan'a sevk edilmiş, faşist-sömürgeci savaş birliklerini faşist cellat Evren, faşist ordunun başı, kukla hükümetin başı doğrudan yönetmeye başlamıştır. Bu biçimde başlatılan faşist-sömürgeci operasyonlar Kurtuluş Birliğimiz tarafından etkisiz kılınmış, acz içinde düşen sömürgeci baskı sefer yeni politikalar uygulamaya yönelmiştir. "Kısa sürede sonuç alamayacaklarını, uzun süreli savaş yürütmek zorunda olduklarını" faşist elebaşlar, bizzat itiraf etmek durumunda düşmüşlerdir. "Doğu'nun öncelikle kalkındırılması" masalı ağzında sakız gibi çiğnenmeye başlanmış bununla halkımız aldatılmaya ve sömürgeci egemenlik geliştirilmeye çalışılmıştır. "Pısmarlık Yasası" denen şeyle ihanete pirim çıkarılmış, "Köy Korucuları" adı altında ajan-milis çete örgütlenmesine geçilmiş, "Apocularda karşı savaşmak" koşuluyla tüm suçların affedildiği ilan edilerek bütün "mahkumlar" çete haline getirilmeye çalışılmış, aşiretçi-feodal gerici elebaşlar devrimci harekete karşı çete olarak örgütlenmeye ve birleştirilmeye yönelmiş, bütün bunlarla faşist ordu barışsızlık ve acizlik durumundan kurtarılmak ve savaş Kürdistanlaştırılmak istenmiştir. Böylece işbirlikçi-uşak Kurt gericiği Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı dikilmeye çalışılmıştır. Bununla da yetinilerek tüm reformist-teslimiyetçi güçler ortak koro halinde devrimci hareketimize üzerine saldırmıştır. Böylece faşist-sömürgeci devlet gücü ve gerisindeki emperyalizmden küçürburjuva tasfiyeciliğe uzanan bir karşı-devrim cephesi yaratılmaya çalışılmıştır.

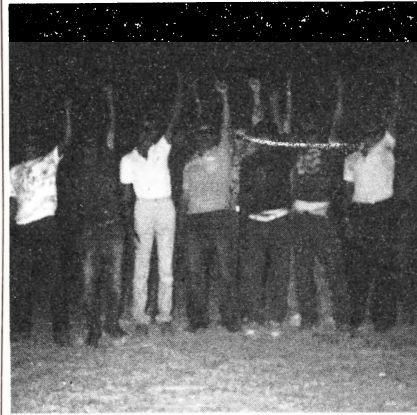
Yürüttüğümüz ideolojik-politik mücadele ve geliştirdiğimiz eylemlerle düşmanın tüm bu oyunları açığa çıkarılmış, bir çok düşman taktiği bozulmuş, ağır darbelerle düşmanın politikaları önemli ölçüde işlemez hale getirilmiştir. Ama başka çaresi bulunmayan düşman, bu politikalarını hayata geçirebilmek için var gücüyle çalışmaktadır.

İstanbul dışındaki Türkiye illerinden sıkıyönetim kaldırılarak ve yeni polis yasası çıkarılarak bugün ikinci ve üçüncü ordunun tamamı ile birinci ordunun aktif birlikleri, yani Türk ordusunun dörtte-üçü Kürdistan'a sevk edilmiş ve faşist-sömürgeci savaş için sokulmuş durumdadır. Alan alan nokta operasyonları ve geniş çaplı operasyonları sürdürülerek, tüm stratejik yerlere ve devrimci gelişmeye açık bütün köylere büyük askeri birlikler yerleştirilerek, bütün helikopter filosu savaşa sokularak, geniş çaplı bir ajan ihbarcı yapı örgütlenerek, aşiretçi feodal gericiğe dayalı bir ajan-milis çete ordusu kurulup devrimci kuvvetlere ve halk kitlesi üzerine sürülerek, provakatorler aracılığıyla tüm tasfiyeci teslimiyetçi, sosyal-söven güçler devrimci harekete saldırtılarak devrimci mücadelenin gelişimi yavaşlatılmaya ve durdurulmaya, geniş çaplı bir kitle pasifikasyonu politikasıyla kitleler korkutulup pasifize edilmeye ve devrimci harekettan uzak tutulmaya, devrimci hareketin kitle bağları zayıflatılıp kitlelerden tecrit edilmeye, böylece kitlelerden tecrit edilmiş, kitleleri eyleme geçirememiş ve durgunlaşmış bir devrimci hareket ihbarcıları ve vurucu timleri aracılığıyla parça parça darbelenmeye, devrimci grupları imha edilmeye ve uygun koşullarda devrimci hareketi bitirilmeye çalışılmaktadır.

Faşist-sömürgeci düşmanın taktikleri kısaca böyle formüle edilebilir.

Ne var ki faşist-sömürgeci, bu taktiklerini başarıyla uygulamaya oanağı bulamamaktadır. Devrimci taktiklerimiz tüm bunları önemli ölçüde boşa çıkaran ve devrimci hareketi geliştiren sonuçlar doğurmaktadır. Besbelli ki gelinen bu ortamda düşman güçlerini darbeleyici ve uygun alanlarda kitleleri topyekün harekete geçirci bir devrimci mücadele zorunludur. Düşman taktiklerini esas olarak bozucu ve onu ciddi pratik gerilemeye uğratici devrimci gelişme, ancak aktif kitle eylemliliğinin yarattığı bir gelişme olabilir. Daha şimdiden düşman kuvvetlerine yeni yöntemlerle ağır darbeler vurulmaya başlanmıştır. Ve önumüzdeki dönemde devrimci hareket kitle eylemliliği düzeyinde gelişip yükselecektir.

Buradan bazı güçlere söylenecek bir-iki sözümüz var. Görülen odur ki, sınırlı da olsa bazı güçler ajan-milis çete olmakta ve halkımıza en ağır zulmü uygulayan faşist-sömürgeci birliklerin önünde devrimci güçlere ve halka saldırmakta pek istekli davranmaktadır. Özellikle bazı aşiret ve kabile "ileri gelenleri", sadece "Apocularda karşı savaşmaları süreci kendilerine dokunulmayacağı" açıkça belirtiliyor olmasına rağmen düşmanın çeteciliğine oynamakta ve böyle

HRK'nin kuruluş yıldönümünde kırsal kesimde gençlerle yapılan bir toplantı

bir yola sokmak için yurtsever kitlelere aşırı baskı yapmaktadır. Bu güçlerin içinde bulunduğu durum kötitür, ihanettir, beş metelik bile kazanç sağlamadan ulus düşmanlığı yapmaktadır. Bunun sonu ve geleceği yoktur. Bu güçler, kendilerini gönüllü hainler ve alcaklar derekesine düşüren bu yoldan vazgeçmeli, düşmana ajan-milislilik yapmamalıdır. Böyle bir gelişme sağlayan herkesle Kurtuluş Birliğimiz iyi ilişkiler içinde olacak, onlara sahip çıkacaktır. Ve fakat devrim ve halk düşmanlığında ısrarlı olanların Kurtuluş Birliğimiz tarafından ezileceği, onları kurtarmaya ne faşist-sömürgeci ve ne de emperyalist efendilerinin gücü yetmeyeceği iyi bilinmelidir. Özellikle, sözde "reislik, büyüklük" adı altında bu güçlerin kendilerine en ağır baskıyı ve sömürüyü uyguladığı ve bugün de birer ulusal hain olarak düşman çeteleri haline getirmek istediği aşiret ve kabile güçleri, bu konuda dikkatli ve duyarlı olmalıdır. Onların yerinin, tüm halkımız gibi ulusal kurtuluş hareketi olduğu, düşmanın çeteciliği olmadığı açıktır. Devrimci hareketimiz tüm kabile ve aşiret güçleriyle birleşmek, bir olmak istemekte ve buna ulaşmak için her şeyi yapmaktadır. Kurtuluş Birliğimiz, tüm kabile ve aşiret güçlerini, düşman politikasına karşı uyanık olmaya, eğer varsa "kendileri gelenlerinin" ajan-milis çetesi örgütlemeye faaliyetine karşı çıkmaya, böyle haince ve alcağca durumu kabul etmeye, ajan-milis çeteciliğe karşı mücadele etmeye, ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye çağırır.

15 Ağustos devrimci hareketi, faşist-sömürgeci barbarlık altında boğulan halk kitlelerince büyük bir coşkuyla ve geleceğe duyulan yeni bir umutla karşılanmıştır. Öyleki, bin yıllık sömürgeci kölelikten ve dört yıllık faşist-sömürgeci barbarlıktan kurtuluşun ışığını bu harekette görmüşler ve böyle bir geleceğin sevincini yaşamışlardır. Böylece geleceğe olan

inançları, devrime ve devrimci harekete olan güvenleri çok daha kuvvetlenmiş, buna ulaşmanın zorluklarını göğüslemeye azmederek devrimci mücadeleye akın başlamıştır. Devrimci mücadelenin pratik sürekliliği görüldükçe ülke içinde ve dışında kitlelerin mücadeleye katılımı hızlanmış, giderek yeni bir kitle hareketine ve mücadelesine ulaşmıştır. Ve böylece, kitlelerin ulusal kurtuluşu birliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi somut pratik bir olgu olarak ortaya çıkmış ve böyle bir birliğin ilanına varılmıştır. Kürdistan'da silahlı bir direniş cephesine ulaşılması, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilan edilmesi ve bunun devrimci bir anlayış ve pratik kitlelerin aktif mücadelesi ortamında gerçekleştirilmesi Kürdistan tarihi ve toplumu açısından yepyeni bir olay, en ciddi ve ileri bir pratik gelişmedir. Pratik uygulama zayıflıkları istenen gelişmelere ulaşmayı ne kadar yavaş kılarsa kılınacak geleceğe bu gelişme tarafından belirlenecek, Cepheyi ortaya çıkaran Partinin ışık yolunda yürüyen ve cephe bayrağı altında birleşen halkımız kazanacaktır. Halk kitlelerinin atılımı bugün böyle bir geleceğin başlangıcı ve ilerleyişini yaşamaktadır. Kurtuluş Birliğimiz yediden-yemise kadar tüm halkımızı Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye ve faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmaya çağırır.

15 Ağustos Devrimci Hareketi ile Kürdistan ulusal Kurtuluş sorunu uluslararası kamuoyuna yoğun olarak tartışılır hale gelmiş, uluslararası politikamız gündemine girmiştir. İstisnasız dünyanın her düzeydeki tüm politik güçleri 15 Ağustos'un şahsında Kürdistan ulusal sorununu tartışarak, kendi yapılarına belli sonuçlar varmışlardır. Böyle bir devrimci çıkışla Kürdistan ulusal sorununu çarpıtan, onu kamuoyuna ters ve yetersiz gösteren anlayış ve yapıları ciddi bir darbe vurulmuş, sorun kamuoyuna doğru bir tarihsel, ideolojik, politik ve pratik yaklaşımla tanıtılmıştır. Böylece kamuoyu daha şimdiden eski yanlışlı ve yetersiz tutumlarını aşmaya başlamıştır. 15 Ağustos Devrimci Atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini, pratik bakımdan da Ortadoğu'da emperyalizme ve uşak işbirlikçi rejimlere karşı oluşan ilerici ittifakın sağlam bir parçası haline getirmiştir. Hareketin bölgedeki tüm güçlerce hesaba katılmaya ve bölgedeki gelişmeleri ciddi bir şekilde etkilemeye başlamasına yol açmıştır. 15 Ağustos devrimci hareketiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleyi yürüten devrimci hareket, dünya çapında dost-düşman herkesi etkilemiş ve takdirlerini kazanmıştır. Böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin uluslararası politikada ilişkisi ve ittifak bulması için sağlam bir zemin ortaya çıkmıştır. Hareketin uluslararası ilişkisi ve ittifakları artık bu zeminde sağlanacak gelişmelerle ilerleyecek ve güçlenecektir.

15 Ağustos devrimci hareketi Kürdistan'da sürekli bir savaş cephesi yaratarak faşist diktatörlük koşullarında da devrimci mücadelenin gelişebileceğini göstermiş ve devrimci direniş tutmuştur. Ortaya çıkardığı somut pratik gerçeklikler, başta faşist-sömürgeci olmak üzere, her türlü düşman yapının "devrimci hareketin dağılacığı, ezilececeği" yolundaki umutlarını kursaklarına tıkmıştır. Bir yıllık aktif devrimci mücadelemiz, teslimiyeti horlayan, lanetleyen ve direnişte karar kılan bir halk gerçekliği ortaya çıkarmış, devrimci hareketin direnişçi yapısını geliştirerek devrimci direnişten başka bir yol tanımayan bir devrimcilikçi egemen kılmıştır. Elbette bütün bu gelişmeler kolay ve ucuz sağlanmamış, inançlı, fedakar ve cesaretlili bir çalışma ile elde edilebilmiştir. Bütün bu gelişmelerin temelinde, en başta geçen bir yıllık süreçte verdiğimiz 75 şehidimizin kanı ve çoğu yaralı olmak üzere 27 esirimizin direnci vardır. Baskı ve işkenceye uğrayan cezaevlerinde yığılta direnen yüzlerce ve binlerce kadro ve savaşçıımızın ve sempatan kitlemizin emeği vardır. Bütün bu gelişmeler, en küçük kazanımı misliyle ödettiğimiz çalışan bir düşmanın baskı ve savaşı ortamında ve böyle bir düşmana karşı dişe diş bir mücadele içinde sağlanmışlardır.

Sonuç olarak; yürüttüğümüz pratik mücadele faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vurmuş, onun bütün oyun ve komplolarını açığa çıkarmıştır. Halk kitleleri PKK'nin zaferi gösteren doğru devrimci yolunda yürümeye Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşmeye ve savaşmaya karar vermiştir. Kısaca, düşman acz içindedir; halk kitleleri ulusal kurtuluş için ayaklanma sürecine girmiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu dünya politikasının gündemine girmeye başlamıştır. Çalışma tarımız gelişmelere uygun olarak sürekli ilerletilmektedir. O halde devrimci mücadele hızla gelişecektir. Zafer bizim olacaktır.

***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!**
***Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**
***Biji Partiya Karkerên Kurdistan!**
***Biji Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan!**
***Bijî Hêzên Rizgariya Kurdistan!**

15 Ağustos 1985
 Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
 Basın Bürosu

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

İşte bu, hız verilen özel savaş birliklerinden en önemlisi. "Çevik Kuvvetler"dir. Bilindiği üzere "Çevik Kuvvetler" sorunu İran ve Afganistan devrimlerinden sonra, daha çok Ortadoğu'nun gündeme geldi. Bu gelişmelerin hemen ertesinde ise, Reagan iktidara geldi. Şüphesiz ki, böyle bir girişim için temel olarak Ortadoğu'nun seçilmiş olması tesadüfî değildir. Herşeyden önce Ortadoğu, emperyalizm için onsuz varlığını sürdüremeyeceği bir can damarı durumundadır. Ve her gün bu alanda emperyalizm aleyhine gelişmeler artarak sürmektedir. Yüzlerce yıldır üst üste binmiş olan sorunlar çözüm arayışta, ulusal ve toplumsal dayatmalar artmaktadır. Bu ise, emperyalizmin bölgedeki varlığını giderek daha çok tehlikeye sürüklemektedir. "Çevik Kuvvetler" bu tehlikeyi bertaraf etmek ve dengeyi emperyalizm lehine çevirip kalıcılaştırmak amacıyla ortaya sürülmüş kuvvetlerdir. Federal Almanya'daki sosyalist bir araştırma grubu, konuya ilişkin olarak şunları belirtmektedir: "Kanımcı Çevik bölgesine yapılacak bir müdahalenin amacı kesinlikle 'batının petrol ikmalini' güvence altına almaktan ibaret değildir. O halde, strateji adamlarının üzerinde bu kadar kafa patlattıkları Çevik müdahalesinin ardında gerçekte hangi mantık yatmaktadır. Kanimcı şu amaçlar bunda önemli rol oynuyor olabilir. Birincisi, Çevik bölgesinde, özellikle de Suudi Arabistan'daki sosyal ve ulusal değişimlerin ilerlemesini durdurmak. Böyle bir stratejinin ABD'ye (dolayısıyla NATO'ya) ait bir çevik müdahale birliği olarak ortaya çıkan askeri hazırlıkları açığa çıkarmak ve bütün hızıyla sürüklemek. Böylece bir emperyalist atağı potansiyel olarak haklı çıkarmak ve kendi ülkelerinin insanlarını

bu adımla özdeşleştirmek için gerekli kampanyalarla çoktan başlatılmıştır. Bu tür durumlarda, bunca birikeli ve dünya savaşına yol açacak nitelikteki emperyalist müdahalelerin gerçek nedenlerinin gizlendiğini, kitlelerin politik kampanyalarla şaşırtıldığını tarih bize birçok örnek öğretmektedir. Vietnam'daki ABD saldırganlığının politik gerekçesi "batının özgürlüğünü savunma" idi. Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin gerekçesi de "petrol ikmalinin güvenliği" olacaktır. Stratejik araştırma enstitülerinin artırılması "petrol ikmalinin" tehdit eden nedenler arasında "İç kanışıklıklar ve devrimler" de görülmektedir. "Bu bölgede, rejimleri önümüzdeki on yıl içinde sallantılı olarak değerdendirilmesi gereken en az yarım düzine ülke vardır. Bu ülkelerdeki herhangi bir kanışıklık, petrol ikmalinin kesilmesine yol açabilir" demektedir. İşte bu gelişmeler müdahale ile önlenmek isteniyor" (Aktaran Serxwebün, sayı: 11, syf: 16)

Yine bu konuda Serxwebün'da yeralan bir yazıda şunlar belirtilmektedir:

"NATO ittifakı bölgedeki yeni gelişmeleri karşılayabilmekten uzaktır. ABD bu konuda 1980'lerden beri bir tarışma başlatmış bulunmaktadır. NATO, gerçekte, karşılıklı esas alınarak örgütlenmiş olan bir güçtür. Mevcut yapısıyla NATO, ülkelerin iç gelişmelerini önleyebilmekten uzaktır..."

"Çevik Kuvvetler" denilen özel müdahale birlikleri ve bu adlar

alanı tüm Ortadoğu'yu etkilemeye bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaktadır.

Emperyalizmce, Kürdistan'a atfedilen bu konum, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu alanda yürütülen "Özel Savaş"ın boyutlarını açıklar. Şimdi de bu "özel savaş"ın dayandığı tarihsel temel, uygulanış biçimleri ve alanlarına bakalım.

A) KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARBİN TARİHSEL TEMELİ

En özgün yani kukla güçler eliyle yürütülmüş olan "özel savaş"ın Kürdistan'daki geçmişi bir hayli eskidir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, emperyalizm ve faşist Türk sömürgeciliğinin "özel savaş" yürütmede Kürdistan'dan daha elverişli bulacağı başka bir ülke hemen hemen yoktur. Şüphesiz ki, bunun da tarihsel nedenleri vardır.

Herşeyden önce, istilacı ve sömürgeci egemenliğin Kürdistan'daki yerli jandarmalarının geçmişi 1514'ten dek uzanır. Bugünkü kuklalar Şeyh İdris-i Bitlis'i'nin halefleridirler. Tarihte egemen sınıfların ihanetine çokça rastlanır ama Şeyh İdris-i Bitlis'i gibi, tek kılıç şakırdatmadan ülkesini istilacılara bir tepsi içinde sunan ihanet pedersahi şampiyonluğuna rastlanmamıştır. Bu yalnızca Kürdistan'a özgün bir durumdur. Evet, Kürt egemen sınıfları Kürdistan'ı hiçbir karşılık beklemezsin bir çeyiz gibi kendileriyle birlikte sömürgecilere sunmuşlardır. Ve o gün bugündür, sömürgeci-

engellemek ve bu saha içinde çeşitli çelişkilerle boğuşurma, kuşatma ve hatta Kuzey'i Güney'e karşı -Alevistan Kurtuluş Hareketi vb yöntemlerle- kuşkırtma yoluyla onu imha etmektedir.

19. yy. isyanlarının yenilgiye uğramasında yukarıdaki etkenler belirleyici rol oynamıştır. Aşiretsel ve mezhepsel parçalanmışlık ile egemen sınıfların ihanete yatkın karakteri o dönemdeki Osmanlı Sultanı Abdülhamit'in izlediği başarılı politika ile birleşince isyanlar ezilmekten kurtulamadılar. Bunun en zehirlisideki başarının sırrı Kürdistan'ın zayıflıklarından ustaca yararlanmadır. Aksi halde, tam bir çözümler ve çöküş sürecine girmiş olan imparatorluğun yalnızca kendi askeri gücüne dayanarak isyanları ezilebilmesi olanak dışıydı. Ama Abdülhamit'in izlediği ustaca siyaset ile, Kürtlerin içinde yer aldığı "Hamidiye Alayları" kurularak yine Kürtler'e karşı kullanılmış ve feodallerin geleneksel zayıflıklarından da yararlanılarak çeşitli hediye, mevkî örneği -Yezdan Şer'in vali yapılması- gibi yöntemlerle birleştirilerek direnmler kırılmıştır.

"Hamidiye Alayları", 1881 Ubeydullah isyanının ezilmesinden sonra, 1890'larda oluşturulmuştur. Bu alayların kurulmasındaki amaç bugünkü milis faaliyetinin amaçları ile aynıdır. Yani; yükselen direnme bizzat o halkın içinden çıkardığı güçler eliyle ezilmek; böylece hem kendi yıpranmasını önlemek hem de karşıdaki gücü bir daha doğrulamayacak tarzda kırmadan geçirecek olan üzerindeki egemenliği pekiştirmek. "Hamidiye Alayları" adlı makalesinde Dr. Selçuk Günay bu alayların rolünü şöyle ifade etmektedir:

"1- Doğu Anadolu'da devlet otoritesini sağlamlaştırmak,
2- Aşiretlerden "askeri güç" olarak faydalanmak ve muhtemel bir Rus hücumuna karşı elde hazır bir kuvvet bulundurmak,

3- Aşiretleri düzene sokarak onları yerleşik hayata alıştırmak,
4- Doğu Anadolu'da başlayan Ermeni faaliyetlerini önlemek,

5- Dış devletlerin tahrikine karşı Doğu Anadolu'yu elde tutma politikası" (10 Ocak 1985 sayılı Tercüman Gazetesi).

Bu alayların kurulmasının altında son derece sinsi ve ince bir sömürgecilik yatmaktadır. Tarihte eşine ender rastlanır bu alçakça politikayla Osmanlılar, Kürdistan halkının direnmelerini ezip onları katletmekle kalmamış, bu alayları Ermeni halkının soykırımından geçirilmesinde de kullanmışlardır. Böylece bu usakları vasıtasıyla halklarımız karşı karşıya getirerek birbirlerini katletmeleri için ortam hazırlamışlardır. Üstelik bu yöntemle halkımız üzerindeki egemenliklerini sürdürme olanağı da yaratmışlardır. Çünkü direnmleri kendi orduları ile bastırmaları güç olduğu gibi, orduyu yıpratarak otoritelerini zayıflatmışlardır. Bunun farkına varan Abdülhamit, direnmlerin kuklaları eliyle bastırılmasının hem daha az tepki çekeceğini, hem daha kolay olacağını ve hem de yedek bir kuvvet teşkil edeceğini, ayrıca sadece göreve çağrıldığı zaman bir araya gelen yarı-askeri milis olmalarından dolayı bu alayların fazla bir yük olmayacağını düşünen bunların oluşturulmasına karar vermiştir. Bunlara karşı çıkan, "güveni olmaz" diyenlere ise, verdiği cevapta Abdülhamit, şunları söylemekteydi:

"Kürt alaylarını teşkil ettiğimiz için, Avrupa gazeteleri aç tenkitlerde bulunuyorlar ve bizim tarafımızdan teşkilatlandırılan bu Kürtlerin, istikallerini ilan etmek için bize karşı isyan edeceklerinden endişe ettiklerini söylüyorlar..."

"Her ne kadar pašalımızdan

bazılarının da "Kürt kazakları" ile teşkil ettiğimiz alaylara itiraz ettikleri bir hakikat ise de, fikir, Erzurum'daki eski IV'üncü Ordu Kumandanı Zeki Paşa'ya ait olduğundan, bu, meslektaşlarını kıskanmış olmalarına da delalet edebilir.

"...Disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilirler. Ayrıca orduda öğretilenleri 'itaat' fikri, kendileri için de faydalı olacaktır. Zabıt ümanı verdiğimiz Kürt ağaları ise, yeni mevkileriyle övünecekler ve bir miktar zapt-ı rapt altına girmeğe gayret edeceklerdir. Çiraklık devirlerini bu şekilde tamamlayacak olan 'Hamidiye Alayları' sonunda kıymetli bir ordu haline geleceklerdir.

"Kürt ağalarının bazılarının çocuklarını, İstanbul'a getirip memuriyete yerleştirdiğimiz için de tenkit edildiğini biliyorum. Senelerdir hristiyan Ermeniler nazır mevkilerini işgal etmişlerdir. Bundan sonra da kendi dimindzen olan Kürtleri kendimize yaklaştırmak ne gibi bir zarar olabilir? Aynı şekilde Bedirhan'ın himaye ettiğimiz ve merkezde muhafaza ettiğimiz için, bunların memleketin huzurunu bozacakları söylenerek de tenkit ediliyor. Tabii herkes istediği gibi düşünmekte serbesttir."

"Fakat ben kabul ettiğim Kürt politikasında doğru yolda olduğum kanaatindeyim. Vaziyeti mahallinde tetkik eden Zeki Paşa, Kürt kazaklarından alaylar teşkil etmek fikrini ileri sürmek suretiyle en muvafık yolu göstermiştir. Her ele aldığımız mesele tenkit edildiğinden, sonunda tenkit edilmeğe alışmış bulunuyoruz" (Sultan Abdülhamit, Siyasi Hatıratım, syf: 74, 75, 76).

Daha sonraki Gelişmeler, Abdülhamit'in haklı olduğunu açığa çıkardı. "Hamidiye Alayları"nın oluşturulmasından sonra Cumhuriyet dönemine dek hiç bir isyan olmadığı gibi, gerek Rusya ile savaşta ve gerekse iç kanışıklıkların bastırılmasında -Ermeni isyanında olduğu gibi- bu alaylar imparatorluğa sadık bir şekilde görev yaptılar.

Geçmişte halkımızın direnmlerinin bastırılarak sömürgeci baskı altında tutulmasında belirleyici rolü olan bu alaylar günümüzde de bir umut olarak görülmekte ve yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. KUKH'nin giderek boyutlanıp güçlendiği bir dönemde "Tercüman" gazetesinin "Hamidiye Alayları"nın yeniden gündeme getirmesi ve bu tecrübeden faydalanılması gerektiğini ileri sürmesi bir tesadüf değildir. Çünkü Kürdistan'da "özel savaş" ancak "Hamidiye Alayları"nın modernleştirilmiş biçimi olarak "Kenan Evren alayları" ile yürütülebilir. Nitekim bunun için çok yönlü girişimler olmuştur. Bu yeni alayların üzerinde şekilleneceği terbiyeden geçirilmiş bir yapının oluşturulması için gerekli çabalar yoğunlaştırılmıştır. Eskiden olduğu gibi, dayanılacak güçlü bir feodal yapı olmadığı için, bunun yeri, ajanlaştırılmış birkaç feodal komprador ve çevresi ile teslim alınmış "sol" tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu "sol" ki, mayası 27 Mayıs Anayasası ve kemalist ideolojiden almış, sosyal-soven ve reformist küçük-burjuva bir "sol"dur ve KUKH'nin yeminli bürokratıdır. 12 Eylül öncesi dönemde hepimize bilindiği gibi, anti-PKK'li bir faaliyet yürütmüş olan bu "sol", günümüzde, bir tas çorba karşılığı örgüt dağıtacak, onlara arkadaşımın ihbar edecek kadar alçalmışsa bu demektir ki, yaşam bedeli olarak KUKH'ne karşı haydi haydi savaşacaktır.

Yeni Hamidiye alayları yaratma yolundaki diğer somut adımlar, "Pişmanlık Yasası"nın ve "Köy

Korucuları Kanunu"nın gündeme sokulması ve köylülere, ulusal kurultuş kümedemize karşı kullanılmak üzere, silah dağıtılmasıdır. Bu konuda, anti-PKK'li faaliyetin kurmay başkanı "Aydınlık" gazetesi çığlık çığlığa şöyle bağırılmaktadır: "Devlet önce kendisini gözden geçirmelidir... Kenan Evren, jandarmasının ulaşamadığı yörelerde... silah dağıtılacağını açıkladı. Bu, 12 Eylülcülerin politikasının iflas ettiğinin itirafıdır... Silahsız bırakın siz değil misiniz?... Pekki, Apocallara karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadeleyi ölümden korkmadan, cesaretle veren devrimcilere de bu silahlardan verilcek mi? (abc)" (Seçenek, Kasım 1984) Evet, modernleştirilmiş "Hamidiye Alayları"nın "Kenan Evren Alayları"nın gövülleri çoktan hazır! "Özel Savaş" işte bu temelde yürülecektir. IKP kanatları altında korunan Peşeng, KUK, KUK-SE ve Sami Abdurrahman'dan oluşmuş ilk alayınca, Partimizin 8 önder savaşçısının katledilmesi, basın-radyo ve televizyondan açılan psikolojik savaş ve "pişmanlık yasası" ile öneklige çıkarılan prim, yürütülecek olan "özel savaş"ın karakterini ortaya koymakta, devrimci savaşımızın nasıl sulandırılmak ve pasifize edilmek istendiğini göstermektedir.

Bugünkü "özel savaş"ın Kürdistan'daki tarihsel bir diğer temeli ise, 1925-40 yılları arasındaki isyanların bastırılmasında izlenen yöntemler ile bu isyanların bastırılmasından sonra oluşturulan özümsemmiş sosyal ve kültürel yapıdır.

1925 yılında Cumhuriyet'e karşı ilk isyan patlak verir ve bastırılır. Ardından 1930 yılında bir ikincisi gelişir, ancak sonuç aynı olur. Bundan sonra ise, herhangi bir isyana meydan verilmez. Çünkü, kala kala dört bir tarafı kuşatılmış bir oda gibi Derdim kalmıştır. Derdim de kendisini savunur. Ama karşısında kocula bir ordu ve içinde ise yılan soyu hainler vardır. Orduya karşı direnir ancak yılan soyu hainler onu içten sokar ve zehir saçarlar. Sonuç olarak Derdim, 7'den 70'e katlanmadan geçirilir. Ve gazeteler, beton bir mezar karikatürü yayınlarlar. Mezar taşına da "Muhyayel Kürdistan burada meftundur" diye yazılır.

Koca bir halk bu üçbuçuk çapulcu ordusuna nasıl yenilmiştir? Bunun sırrı "şanlı" Türk ordusuna değil, yılan soyundadır. Kürdistan halkı üçbuçuk çapulcu ordusuna değil, kendi içindeki yılan soyuna yenilmiştir. Savaş, esasen Türk ordusuna karşı da verilmiştir. Kürtler, kendi içinde birbirlerine kırdırtmışlardır. Fitne-fesatla muhalif tasfiye etmek. Türk burjuvazisinin mesleğidir. Ve bu mesleğini Kürdistan'da mevcut zayıflıklardan da yararlanarak başarılı bir şekilde icra etmiştir. Sonuç bilinmektedir.

Toplumsal zayıflıklarımız olan, aşiretçi parçalanmışlık, mezhepçilik, feodallerin ezeli ihanetçiliği ve işbirlikçiliği direnmlerde bir hançer olup bğırması saplantıdır. Hançeri tutan eller yabancı değildir; ya amcadır, ya dayıdır, ya yeğendir veya da kirvedir. İnsan soyuna ihanet etmiş, yılan soyundan Rayberler, Hıdırlar, Kasım Beyler, Kureşanlı Körpaşalar, Gınyanlı Derdim Paşalar kuşatılmış bir odadır ve Ali Haydarlar, Alışerler, Zarifeler öldürülür. Şeyh Salı Murat nehri üzerindeyi Çarbuhr (Abdurrahman Paşa) köprüsünden geri çekilerek Varto'ya gitmek isterken, aynı zamanda isyanın önderlerinden birisi olan bakancağı Kasım Bey tarafından tuzaga düşürülür ve köprü önünde kuşatmaya alınır. Savaş, Türk ordusu ile çarpışarak değil, Kasım Beyin ihbarı ve Hormekan ile Lolan aşiretlerinin arkadaşan hançerlemesi sonucu kaybedilir. "Varto"daki Hormek aşireti Hükümetin

İstanbul'da çıkan Koroğlu gazetesi 13 Eylül 1938. 1083 sayılı nüshası

Aç Gözünü!

Çelik Türk ordusu: simsek gibi cakıp bütün dünyamızı gözlerini nasıl açtı ise, onbş yıldır yurdumuzda parlayan medeniyet qunesini görüp uyanmayanların gözünü de öyle açar.

Ar açzünü, açarız gözünü!

altında yürütülen hazırlık çalışmaları, esas olarak, bölge halk hareketlerine karşı kukla yönetimleri ayakta tutmak ve bu güçlerin müdahalesi ile ABD emperyalistlerinin çıkarlarını bölgeye hakim kılmak için Ortadoğu ilericisi ve devrimci güçlerini ve halk hareketini ezmeye yöneliktir." Sayı: 11, syf: 16 ve sayı 12, syf: 16)

Ortadoğu zemininde ise, "Çevik Kuvvetler" in esas yerleşim merkezi olarak Kuzey-Batı Kürdistan planlanmaktadır ve bu konumlanma için gerekli iç ve dış koşulları yaratması amacıyla Kenan Evren'in başkanlığında askeri faşist cunta işbaşına getirildi. Böylesi bir amaç için Kuzey-Batı Kürdistan'ın seçilmiş olmasının nedeni, sahip olduğu stratejik konumun önemi, Sovyetler Birliği'ne komşu olması, TC gibi emperyalizmin en sadık ve saldırgan bir jandarmasının denetiminde altında bulunması ve hepsinden önemli olarak da Ortadoğu devrimlerinin kaderini elinde tutan bir odak noktası, her an patlamaya hazır bir alan olmasından kaynaklanmaktaydı. Amaç, bu alanda gelişebilecek bir devrimin tüm Ortadoğu sahatında yaratacağı önemli etkileri gözönüne alarak burayı denetim altında tutmak, gelişilecek herhangi bir ulusal kurultuş hareketi anında bastırmak ve bu

lik bu güçlere dayanarak Kürdistan'daki varlığını sürdürelemiştir. Egemen sınıfların bu gerçekliği Kürdistan'da sömürgeciliğin milis faaliyetinin de temeli oluşturur. Bu durum yalnızca egemen sınıflarla sınırlı kalmamış ara kesimlere de yansımıştır. Bugün bu sınıflar adına siyaset yapanların temel görevleri KUKH'ne karşı savaş yürütmektir.

Sömürgecilik, Kürdistan'da milis örgütlenmeye ilk kez 19. yy'da başvurmak zorunda kaldı. Bilindiği üzere 19. yy. Kürdistan'da baştanbaşa isyanların patlak verdiği bir dönemdir. Bu isyanlar bugün "özel savaş" taktiklerinden en önde gelenleri olan "böl ve yönet" ve "düşmanı kendi içinde birbirine düşür" yöntemleri ile ezildiler. Bu dönemdeki isyanların yaygınlaşmıyıp yerel düzeyde isyanlar olarak kalması sömürgecilerin onları bastırmada en çok yararlandıkları bir özellikleriydi. Bugün de belli başlı "özel savaş" taktiklerinden birisi, "salgın bölgeler" diye nitelendirilen, mücadele üstü boyutlarda ve yaygın olduğu alanları "karantina" altına alarak ülke çapında yayılmasını önleme yöntemiyle direnme yöntemidir. Günümüzde Kuzey-Batı Kürdistan'da izlenen taktik, bu parçadaki mücadeleyi Güney'e paschaderek Kuzey'e yayılmasını

yanlış olduğu için, Şeyh (Sait bn.) bir mektup yazarak aşiret elini gelenlerine yolladı. Hormekliler, ayaklanmaya karşı koyacakları bildirildi... Durumu (yani isyan hazırlıklarını bn.) Ataturk'ın ilk kez duyurulan Varto'da oturan Hormekli aşireti... (İstiklal Mahkemeleri, syf: 91-92) idi.

İçten parçalamaya yöntemi aynı şekilde Dersim'de de uygulandı. Seyit Rıza'nın kardeşinin oğlu Rayber satın alınıyor. İsyanın daha başında Hozat ve Ovacık yöresinden bazı aşiretler düşmanla işbirliği yapılıyor. Seyit Rıza'nın oğullarından biri (İbrahim) Deşt'te öldürülüyor, bir diğeri rehin alınıyor. İbrahim'in katilleri olan İstihbarat Başkanı Binbaş Şevket ve adamları Kirgan aşireti tarafından himaye edilerek saklanıyor. Daha sonra Abdullah Alpdoğan Paşa, Rayber'i isyanın önderlerinden Aşirer'i öldürmekle görevlendiriyor. Rayber'in TC ile içine girdiği ilişkilerin muhtevasını anlamış olan Seyit Rıza, onu uyuyor. Rayber, aldığı görevi icra etmek için, amcasına, "Türkler tarafından öldürüldüğünü ve geri dönmek istediğini" bildiriyor. Seyit Rıza bunu kabul etmez ve Aşirer'i de bu konuda uyuyor. Ancak Aşirer, bu uyarıyı dikkate almaz ve bu ihmali Aşirer'in hayatına mal olur. Rayber, Aşirer'in evine gelerek onu ve karısı Zari'ye öldürür ve gidip Türk ordusuna sığınır. Bunun ardından, direnişin önde gelen önderlerinden Şahin Ağa, yataken Hidir isimli bir hain tarafından alçakça katlediliyor. Aşirer ve Şahin Ağa gibi iki önemli önderi yitiren Seyit Rıza, barış görüşmesi yapmak aldatmacası ile Erzincan'a çekilerek ordula teslim alınır ve idam edilir. Direnişin kırılması için, "bir kelle ile gelene para mükafatı verileceği ve hayatının başlangıcı" vaadi ortaya atılır ve içeren hançerlenip başsız kalan direniş korkuncu bir katliamdan geçirilir.

"Fakat tarih amansız bir hakimdir, o, düşmanla işbirliği yapan suçluları, bizzat düşman eliyle cezalandırarak... İbret..." (Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, syf: 156) diyen Nuri Dersimi'nin de belirttiği gibi direniş alçakça içtiren hançerleyenler, uşaklık ettikleri düşman tarafından ölümlerle cezalandırılmaktan kurtulamazlar. Nitekim, Rayber bizzat Türk ordusu tarafından mükafat olarak kurşuna diziliyor. Şeyh Sait isyanında tutuklandıktan sonra teslim alınan ve "son sözüm, memleketin selameti namına muhterem hakimler heyetinin hakkınızdaki verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmek. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana hıyanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini mümmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur" diyen Kür Sadi'de idam edilir. İdam edilenler sadece, isyanlara katılıp sonra pişmanlık duyulan da değildir. TC'nin kuruluşunda yer alıp milletvekili olan ama, uygulamaları aşırı bularak durdurulmasını isteyen Erzurum Milletvekili Hüseyin Avni ile Dersim Milletvekili Hasan Hayri de idam edilirler. Burada görülen mantık çok açıktır. Türk hakim sınıflarının en temel prensiplerinden birisi de "Kendi milletine yar olmayan, bize de yarar olmaz"dır. Bunun için de iş bittikten sonra ihanetçileri bizzat kendileriyle cezalandırıyor. Ama yalnızca ihanetçileri değil, en sadık işbirlikçileri bile, en küçük bir yanlışlığı yapmaları halinde, affetmemektedir. Örneğin, isyanların bastırılmasından sonra çıkarılan sözde "af"tan yararlanmaları gereken Kemal Fevzi'yi idam eder. Bu, TC'nin en belli başlı gerçekliklerinden birisidir.

Daha önceki konularda üzerinde durulduğu gibi "af"ın amacı gerçekten "suçluları haklarına kavuş-

turmak", "topluma kazanmak" değildir. Amaç, katledilmekten kurtulanları ideolojik-politik olarak idgis edip kendi amaçlarına ihanet ettirmek ve Türk devletinin uşaklığını yaptırmaktır. Bu "af"ın nasıl bir aldatmaca olduğu konusunda, o dönemi yaşamış olan Hoybun Cemiyeti kurucularından Zinar Silopi şunları söylemektedir:

"Türkler, askeri kuvvetleriyle kıramadıkları bu zenciri affı umumileri ile kesmek fikrini ihmal etmediler. Bu fasıl, zaman arasında işte ikinci affı umumiye ve kim bilir kaçınıcı affı hususiyi yapıyorlar. Fakat nasıl, af medeni ve mün-sirf milletlerin mağdur veya mücrim davalarına bağlı oldukları ve onlara vatanları üzerinde serbest tenefüs, serbest sayı, serbest tefekkür hakkı veren af değil. Türklerin şimdiye kadar Kürtler için ilan ettikleri afklar ancak bir tuzak olmuştur. Devletin sözü olan af kanununa, hükümetin sözü olan idare reislerinin teminatı şifahiye ve tahriyisine güvenerek Türk hakimiyetinin huzusuna giren Kürtlerden kaçıp buraya berrahattır? Ber-hayat olanlardan da kaçıp hapisane köşelerinde hayatlarının son nefeslerini vermiyorlar? Türk'ün, Kürd affetmesindeki bu feci yalancılığı ispat edecek deliller mi lazım? Yalnız kemalist idarenin Türkiye'de teessüs ettiği günden bu ana kadar Şeyh Sait, Ağrı meselelerinden evvel ve sonra cereyan edip te mazar-hari af olmuş vukuatta medhalar olsun olmasın, Suriye'den, Irak'tan, İran'dan dönmüş veya iltica ettikleri doğarlardan inerek, sığındıkları mağaralardan güneşe atılarak Türk hükümetine teslim olan Kürtler den kaçının basit bir insan hürriyetinden değil, fakat basit bir hayatın tenefüsü imkânından mütelem olduğunu bu hükümet gösterebilir? Bu affın bir millet, bir hükümet, bir devlet tarafından verilen bir şeref ve namus sözü olduğuna inanarak içeriye girenlerden yüzde doksan-beşi değilse, yüzde seksenbeşi ya arkaдан gelen gizli bir kurşunun veya sebezis, asilsiz bir hükmün ya ihdas edilen bir cürmün kurbanı olmuş ve gitmiş bulunuyor. Beş sene evvel yapılan ve böylece Kürtler'e sayısız kurbanlara mal olan affı umumi, Kürt davasını nasıl bir zaf irat etmediye bugün yapılacak olan da affın üzerinden pek kısa bir zaman geçmeden «ARARAT'ta gürlen Kürt narahı, bütün cihanı irşad etti ki, Kürdün tek, yalnız tek bir matlubu vardır.» (Zinar Silopi, Doza Kurdistan, syf: 157, 158).

Bugün "af" için kampanya başlatarak faşizmden insaf dilenme temeline Türkiye'ye dönmek isteyenlere de ithaf edilecek bir sözü daha var Zinar Silopi'nin: TC'nin o dönemlerde af çıkartarak teslim almak istediği, kendileri hakkında Türkiye'ye geri döncekleri yolunda söylentilerin çıkarılmasına karşılık şunları söyler: "Gayenin elde edilmesine kadar Kürt milletperverlerinin mücadelelerinden ferogatlerini, davalarından nakule ve Türkiye'ye dönmelerine, Hoybun'un da terki faaliyet etmesine imkan yoktur. Evet, birgün dönceklerdir. Ve buna emindirler. Lakin bu dönüş Türkiye'ye değil, KÜRDİSTAN'a, hür ve mesut vatanlarına olacaktır." (age, syf: 155)

Kürdistan'daki isyanların bastırılmasında kullanılan yöntemler öz olarak, "böl, parçala, birbirine düşür, birbirine kırdırarak zayıflat, içten çokert ve nihai darbeyi vur" şeklinde ifade edilebilir. Düşmanın en başta gelen hedefi önderlerdir. Önderleri ortadan kaldırmak için ise, onların en yakınlıklarını satın alma, öldürme ya da tutuklayarak bir şantaj aracı olarak kullanma yoluna başvurmıştır. İsyan hareketlerinin içten çokertilmesinde milis çok önemli bir rol oynamıştır. Para, kadın, mal-mülk ve can başışı

vaadi karşılığında isyan hareketinin içinde Rayber, Hidir, Kasım vb. hainler elde edilerek başarılı bir milis çalışması yürütülmüştür. O dönemde çıkarılan bir kanun gereği, bir kelle getirenle teslim olana 50 lira ve af vaadinde bulunulmuştur. Mustafa Kemal, bizzat yolladığı talimatta, "isyanın bastırılması için özellikle para ve kadın yoluyla içten milis elde etmede gayet serbest davranılmalıdır" (Cumhuriyet Dönemindeki İç İsyanlar, Genel Kurmay Başkanlığınca basılıp ordu içinde dağıtılmış bir kitaptan alınmıştır) istemiştir.

Yine o dönemde, son direnme noktası olarak kalan Dersim'in ele geçirilmesi için Türkiye'deki güdümlü sol'u kapsayan bir af çıkarılır. Af sadece Türk siyasetleri içinde ve bedeli de Türkiye'nin bütünlüğünün ve TC'nin uygulamalarının savunulmasıdır. Nitekim TKP'li bazı önderler subay olarak Dersim katliamında bizzat yer alırlar. Zaten TKP'li önderlerin daha 26 Şubat 1925 tarihli "Orak-Çekir" in 6. sayısında Şeyh Sait isyanına karşı takındıkları tutum onların bu özünü açığa vurmaktaydı. Şöyle denmekteydi bu sayıda yeralan bir yazıda:

"İrtica başında Şeyh Sait değil, derebeylik duyuruyor; İrtica karşı mücadelede halk hükümetledir... (abc) Ankara Büyük Meclis'inde müjrit sol burjuvazinin (abc) tırnakları, kafasına kurun-u vustayı dolamış yobazların girtlağına yapıyor." (Aktaran Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar, syf: 364, 365) Yine aynı sayıda yeralan, "İngilizlerin Öynattığı irtica kuklası... yobazların sarıkları yobaz zümresine kafen olmak" (Aktaran İstiklal Mahkemeleri, syf: 275) sözleri, TKP'de hangi ruhun egemen olduğunu açıklayıcı yeterlidir. Aynı şekilde, Şefik Hüsnü'nün Komün-tern 5. Kongresine sunduğu raporda belirttiği, "aydın Kürtlerle şehitli Kürtler'in hiç bir ulusal ve ayrılmaksız iddiası yoktur" sözleri ile katliamın nasıl sol'da maskelendiği ortadadır. Demek ki, kadınlar ve çocuklar da dahil, isyanlarda yeralanların hepsi "sarıklı gerici"dir! Öyleyse, Türk halkı ve tabii ki, bu arada onun "temsilcileri" de bu "gericiler"e karşı savaşabilirler. Yani bu "gericiler" in katli vaciptir. Bu katliamı yapan da "sol" burjuvazi olduğuna göre, "sol" burjuvalar ile "komünist"lerin işbirliği -her alanda olduğu gibi- katliamda da gereklidir.

İsyanların bastırılması döneminde ortada konulmuş olan bu ruh günümüzde tüm güçlüğü ayağa kalkmış bulunuyor. Hiçbir dönemde sönmemiş olan bu ruh, bugün alevleniyor ve "bölücülüğü" karşı "sağcıyla, solcusuyla" tüm çevrelere savaşa çağırıyor. Uğur Mumcu'nun, "sağı ve solu ile bu ülke bizindir, Türkiye'yi bölmek isteyenlere sağ'ı ve sol'uyla birlik olalım, karşı duralım" feryadını hangi ruhun yansımasıdır? "PKK'nin arkasında CIA var.", "PKK'nin arkasında Rusya ve Suriye var.", "PKK, Kürt feodallerine yaslanıyor" gibi canhıraş feryatların ardında yatan, PKK önderliğindeki KUKH'ne karşı mücadele etmek ve yeni katliamları haklı göstermek çabasıdır. Aynı şekilde, "bölücülüğün sağ'ı, sol'u yoktur, bölücülüğün sol sıfatla tanımlamak yanlıdır. Bölücülüğün sol nitelemek onu meşrulaştırmaktır, oysa bölücülüğün hiçbir meşru ve haklı yanı yoktur ve 'sol' bölücülüğe karşıdır" diyen İsmail Cem'in bu ifadeleri 1925'leri çağırışını yapıyor mu?

1925'leri hatırlatan yalnız bu da değil. Tpkı o yıllarda olduğu gibi, "af" aldatmacası ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaş cepheleeri genişletilmek isteniyor. Türkiye'deki davalarda bol beraat ve hafif cezalar ile tahliyelerin hızlanmasına karşılık, PKK da-

valarında ölüm kusan kararların alınması anlamıdır. 15 Ağustos atılımının hemen ardından "Barış Derneği Davasının" alalacele beraatla sonuçlandırılması, "DİSK Davası"nda ortaya çıkan gelişmeler dikkat çekicidir ve Türk sömürgecilerinin eski oyunlarını tekrar gündeme getirme kararında olduklarını bir diğer göstergesidir. Bu yoldaki adımlar, "Pişmanlık Yasası" ile önemli oranda atılmış bulunmaktadı. Arkadaşlarının kanına girenler ile örgütünü dağıtana ve ihbar edenlere "af" getiren "Pişmanlık Yasası" kime karşı çıkarılmıştır? Bu yasa ile kimler "affedilecek" ve "affedilenlerden" hangi aylaclar kurulaacaktır? Yoldaş kanına girmek, örgüt dağıtmak, ihbar etmek çağdaş Rayberlik değil midir? Rayberliğin ilkel milisliği şimdi modernleştirilmiş bir biçimde yeniden icra ediliyor mu? Televizyon programları semirtilmiş bir biçimde çıkarılan bir kaç uşanın ağzından yapılan teslim ol çağrıları ile Hidir Akbalık isimli döşegin, "bir idam mahkumun son çağrısı: Hakkim'deki ölüm kararına icnetlikte saygı duyuyorum... Topluma ve devlete karşı suç işledigimin bilincinden... Kardeş kanına susamış, bütün dini, ahlaki ve milli değerlerini kaybetmiş bir insan olarak ölmeyeceğim için mutluym... Devlete karşı suç işledigimin idrakı içinde, geçmişte yaptıklarımı mahkemeler önünde bütün açıklığıyla ortaya koyup millette ve devlette hesap vermemi kabul ettim." (Tercüman Gazetesi, 3.10.1983) biçimindeki sözleri yeni Kür Sadi'lerin hortlatılmasının ifadeleri değil midir? Evet, bu soruların cevabını arayanlar, oluşturulmak istenen yeni milisler gerçeği ile yüz yüze geleceklerdir.

1925-40 yılları arasında izlenen milis taktiği bugün çok yönlü olarak gündemdedir. Ama geçmişten farklı olarak, bugünkü milis faaliyetine temel teşkil eden 1940'lar sonrası oluşturulmuş bir sosyal zemin, bir kültürel yapıdır. TC bugün milis faaliyetlerini 1940 sonrası yürüttüğü asimilasyon, ulusal eritime ve devşirme bir sosyal tabaka ile bu tabakaya hakim kılınmış inkarcı ve uşak bir kültürel yapı üzerinde sürdürmektedir. Çünkü, eskinin aşiretçiyapısı çözülmüştür ve bu yapıdan yaygın milis oluşturma koşulları yoktur.

Kürdistan'da bugün adeta iki olgu aynı toplumda iç içe yaşanmaktadır. Bunlardan birisi, kendi varlığını inkar etmedir ki, kısa bir süre öncesiye kadar egemen yön buydu; diğeri ise, Kürtlük bilincine sahip olmadır ve bu da daha çok ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine paralel olarak gelişmektedir. Kürdistan'da milis faaliyetinin temelini teşkil eden ulusal inkarcı, özümsemiş yapı nasıl yaratılmıştır? Bunu açıklayabilmek için her şeyden önce Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki uygulamalarına yön veren anlayışı bakalım. İsyanlar döneminde İnönü bu anlayışı şu sözlerle ortaya koyar: "Ayaklanma (Şeyh Sait ayaklanması, bn.) bağımsız bir Kürdistan kurmak amacıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalıştıkları kesindir. Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi en kutsal bir milli görevdir. (abc) Bunun için Kürdistan'da baş olabilecek bütün zararlı kişilerin kesinlikle affedilmemeleri gereklidir." (İstiklal Mahkemeleri, syf: 138) Evet, her şeyden önce, Kürt olma ve bağımsız Kürdistan yaratma ruhu katledilmeli, bu ruh bir daha canlanmamak üzere tarihe gömülmeliydi! Bir kez bu yaratıldı mı artık o halkı istediği gibi yönlendirmek ve egemen ulusun çıkarlarının hizmetine koşmak zor olmayacaktır. O halde, ne pahasına olursa olsun bu sağlanmak zorundaydı. Peki ama, bu nasıl gerçekleştirilecekti? Bütün bir halk

hangi araç ve yöntemlerle kendi gerçekliğini yabancılaştırmak, içinde yanan bağımsızlık özlemi nasıl söndürülebilecekti? Bu sorunun cevabını M. Kemal, Kürdistan'ın bir maketi olarak ele aldığı Dersim için söylediği sözlerle verir: "Dersim'de göylesine bir katliam uygulanmalıdır ki, 40 yıl sonra bu olayı hatırlayacak kimse kalmamalıdır." Sözü edilen katliam kızıl bir katliam değildi. Bu, zaten gerçekleştirilmiş ve 7'den 70'e, kadın-erkek, çocuk-yaşlı ayırımı yapılmaksızın Kürt halkı Dersim'de vahşet bir katliamdan geçirilmiş; Kürdistan'ın nehirleri kan akmışlardı su yerine. Sözü edilen; beyaz katliam-ı; yani, asimilasyon; tarihin, kültürüne, insanlığına ve kendisine yabancılaşmadır; ruhsuzlaşmadır ve düşmanın istediği gibi kullanabildiği robotlar haline gelmedir. Türk burjuvazisi de biliyordu ki, tarihini ve kendini tanımayan, geleceğini yaratma yolunda da giremezdi. O halde işe, Kürt halkına kendi geçmişini ve kimliğini unutturma başlanmalıydı. Onlara yıldır yürütülen politikalarını, Türk-leşirme çabalarının ve inkarcılığın altında yatan bu gerçekler. Bu kendisine yabancılaşmanın, yani İsmet İnönü'nün kesinlikle öldürülmesi gerektiğini söylediği ruhun ortadan kaldırılmasının başlanabilmesi için Kürdistan halkı üzerinde dünya sömürgecilik tarihinde eş görülmemiş uygulamalar hayata geçirilmeli. Her gün, her saat yürütülen inkarcı politikaların ulusal değerlerini yasaklanması, imhası ve talanına kadar en ağır baskı ve zor politikalarından en ince ve sinsi olanlarına kadar her türlü politika ve yöntem bir arada ve iç içe kullanılarak Kürdistan halkı geçmişini bilemez, geleceği için düşünemez hale getirilmiş, önemli oranda öz benliğine yabancılaştırılarak kendi kendisine karşı suç işler duruma düşürülmüştür. Bu yabancılaşmanın en belirgin olduğu alanlardan biri olan Dersim'de katliam sonrası yaratılan tahribat o kadar derin boyutlardadır ki, bu dönemde ortaya çıkan nesil, kendi tarihini Cumhuriyet tarihi ile özdeş tutmaktadır. Onun için tarih 1938'den sonra başlar veya tarihte 1937-38 yılları hiç yaşanmamıştır, sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için hiç savaş verilmemiştir ve halkımızın kanı oluk oluk akıtılmamıştır. İşte, M. Kemal'in sözüne ettiği katliam böylesi bir katliamdır ve özde Dersim'de, genelde tüm Kürdistan çapında halkımız en ugra köşedeki ferdine varıncaya çek bu katliamdan geçirilmeye çalışılmış buda önemli adımlar da almıştır.

Dersim örneği, Türk sömürgecilerinin Kürdistan üzerindeki politikalarını ve tahribatlarını anlamak için büyük bir öneme sahiptir. Çünkü, Dersim, TC için bir modeldir. Bir dönem isyanlarını temsil eden en son direnme merkezi olması nedeniyle Dersim'i pilot bölge seçen Türk sömürgeciliği ayaklanmanın kanlı bir katliamla bastırılmasını ardından bu kez "beyaz katliam" için Dersim'i pilot bölge olarak seçmiştir. O. adeta Dersim üzerinde zafer kazananın nihai zaferi de kazanacağı hesabıyla hareket etmiş, bu nedenle Dersim'i direnen Dersim olmaksızın çıkarıp her türlü ulusal değerini mezarı haline getirecek en alçakça politikaları gündeme sokmuştur. Ulusal benliğini üzerinde yaratılan tahribatların en çok somutlaştığı Dersim örneğinin günümüzün mücadelesinin mudahale etmek zorunda kaldığı ulusal yapımızı daha iyi kavramak için de incelemeye ihtiyacı vardır.

Dersim'in düşman tarafından hedef seçilmesi 1936 yılında M. Kemal'in sözüne sonucu göndere gelir: "İşlerimizde en önemli bir safha varda o da Dersim sonudur. İçte bulunan iş bu yarayı, bu kor-

kunç çibani ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş yetkiler verilmelidir." (Aktaran Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci Anlaşım Görevimiz, syf: 37). Ve 1938'de tarihe TC'nin bir vahşet belgesi olarak geçmiş bulunan Dersim katliamı gerçekleştirilir. Bu katliam sırasında yaratılan vahşet bilinmektedir. Ancak zulüm, diri diri yakılan, uçurumlara yuvarlanan, süngülenen insanların bedenleri ile birlikte gömülme. Asıl zulmü geride kalanlar, anasız-babasız kalması bebelere, yani yeni nesil yasayacaktır. 1940'lardan başlayarak sürüp gelen bu insanlık dışı uygulamalar "Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İhtikam Görevimiz" kitabından dinleyelim:

"Burada iki kışla kurulu ve bu kışlalarda Dersim katliamı geliştirilir. Kışlalardan etrafında yeni yeni binalar yaptırılır ve bir sömürge kolonisi oluşturulur. Savcılar ve yargılarıyla polis merkezleri ve jandarmakarokallarıyla sömürgeci koloninin bir sömürgeci merkezleri yaratılır. Hemen bunun ardından okullar inşa edilir, katliamlar esnasında anaları ve babalarını kaybeden bebelere bu okullara alınır. Mustafa Kemal hesisinin gerçek babası olarak belletilir. Büyüyen çocuklar, gerçek anaları ve babalarını yerine kemalistleri karşılarda bulurlar. Artık ruhlara ve beyinlerine işlenen tek bir gerçeklik vardır, o da kemalizm gerçeğidir. Bebelere, atalarının binlerce yıllık tarihini birtiktirip getirdiği herşeyle artık ilişkilerini kesmişlerdir. Nasıl kesmişler ki? Bebelere Türkülük okumada yeni baştan yoğunlaşarak yetiştirilir. Yeni adıyla Tunceli'de eğitilmiş bebelere teşekkül etmiş bir küçük Türk ulusu maketi yaratılır. Dersim somutunda insanlık tarihini Hitler faşizmini bile gölgede bırakan korkunç uygulamalarla karşı karşıyadır. O, bin yılların kadim halkından geriye kalan yetim yavrular, soykırımlar ve katliamların kurbanlarından artakalan çocuklar, artık bebek halinde kema listlerdir, ısgalci ve katliamcı güçlerin Dersim'de yarattığı küçük Türk ulusu maketinin temel malzemeleridir. Evet, Kemalizm denilen şey tam da böyle bir aşagılık uygulamasının kendisidir.

"Dersim'de yuzbinler katleden, sakat bırakan, topraklarından sürüp çıkarılan Kemalizmdir; ama yine de herkes birer kemalist kesilir. Hem de kemalist vahşetin doküğü konularla Munzur suyu kıpkırmızı akarken yapılır bu. Dersim'de bir Türkçülük akımdır başlar, bir Türkçüler ordusu oluşturulur. Hem de neyin üzerinde? Şehir merkezini altındaki Munzur suyu henüz kıpkırmızı akarken, okullarda verilen eğitim üzerinde başlar bu Türkçülük salgını! Yeni kuşağın binlerce yılın tarihyle ve çağla ilişkisi bıcağa kesilir gibi kesimştir. Hatta anasıyla göbeği yeni kesilen bebe bile dünyanın o korkunç soykırım ve katliamlarını artık bilemez durumundadır. Bu kadar yakın bir tarihte bile bütün bağlar koparılır. Yeni neslin insanlarına göre Kemalizm kendilerini katletmemiş, tersine kurtarmıştır. Kemalizmin hisnına uğrayarak imha edilmiş ve ezilenler ise vahşidirler, gerici dirler. Dersim'de uygarlık Kemalizm şahsında doğmuştur. Artık bunun dersi verilir, okullar bunun için kurulu, kışlalardan bunun savunuculuğunu yapar. Bu arada bebelere de büyük, delikanlı olurlar. 1940'lardan itibaren Kemalizm Dersim'e aktılmaya başlandığı zaman, doğan çocuklardan çoğunun adı Kemal olarak konur. Bu Kemaller on yaşına ayak bastıklarında ilkökula başlarlar. Okul-

ların sayısı giderek arttırılır. 1960'lara gelindiğinde delikanlı çağındaki kemalistler artık ortaokul ve liseyi de bitirmişlerdir. Bu kez üniversiteye kapığı atarlar ve 1965'lere doğru üniversiteyi bitirmenin eşğine gelirler. Ana-babaları Kemalizm tarafından katledilenler, Kürdistan'da ilk defa ve üstelik de yaygın bir biçimde sömürgeci metropollerde üniversiteyi bitirmişlerdir. En sonu büyük bir içtenlikle, büyük bir Kemalizm tutkusıyla, tepeden tırnağa CHP ve Atatürk tutkusıyla üniversiteyi bitirirler. 1970'lerde bu Kemaller arasından çıkan en iyi Kemalistlerden biri de Kemal Burkay'dır. 1970'de Emek dergisinde yazdıklarıyla gerçekten de Kemal Burkay, çok iyi bir kemalist olduğunu kanıtlamıştır. Bay Burkay gibi daha birçok Kemal vardır ve bunların hemen hepsi 'solcu'dur, CHP'lidir. Bir Türkçülük furyasıdır başlar; hem de 'ilerici' Türkçülük! hem de 'sol' Kemalizm biçiminde ortaya çıkan Türkçülük! Öyleki, bu furiyayı kendisini kaptırmamış delikanlı yok gibidir.

"Dersim şahsında yüzlerce ve binlerce bebe, İstiklal marşını ve Türkülük Andı'nı çok güzel okurlar. Dilleri mükemmel Türkçe konuşur. Bir Türk'ten daha çok Türk kültürüne emgendirler, adeta Türk ulusunun gözbebeği olup çıkarlar. Artık Dersim'de Türk ulusculuğu çiçek açmıştır...

"Evet, 1940'lardan itibaren Dersim'de de kışlalara dikilir. Bu kışlalardan çevresinde okullar inşa edilir. Artık bu sefer kalelerin kurulmasına ihtiyaç duyulmamıştır. Diyarbakır örneğinde olduğu gibi kent etrafına surlar dizilmemiştir. Çünkü artık buna gerek kalmamıştır. Bu kez geliştirilen kapitalist sömürgecilik; kalesiz ve sursuz da idare etmesini bilir. O, artık uçakları ve toplarıyla duruma egemendir. Butun bunlar bir yana öyle okullar kurulu ki, surlardan daha tehlikelidir; öyle kışlalara yaptırılır ki kalelerden daha çok tahkim edilmiştir. Dersim, oradan idare edilir ve bir halkın mezarı oralarda kazılmak istenir. Bu bir kültürel sömürgeciliktir. Şimdi artık sömürgeci kültürün Türk sömürgecilerinin, o, yüz yıllardan beri Dersim'e hakim kıldıkları, egemen ulus kültürünü, Dersim'e dayatılması mümkündür. Ne de olsa kabile ve aşiret toplulukları, tüm önderleri ile birlikte ezilmişlerdir. Ne de olsa içlerinden ihanetli seçenler, ihanetin en görülmüş bir biçimini ortaya koyarak Türkluğu kabul etmişlerdir. Bebelere gelince, onların keskinlikle eritilmişlerdir.

"Bebelere egemen ulusun dili ve kültürüne içinde eritmek, bu dil ve kültürü yoğunlaştırarak yetiştirmek zor mudur? Hayır, zor değildir. Bebelere karşısında bir Kemalizm uzmanı olduktan sonra bu işin zor bir yanı olabilir mi? Hele hele bebelere bir de Yeniçeri Ocağı örneği okullara alınır ve kışla kültürüne tabi tutulursa, bu işin zor bir yanı kalmaz. Ayrıca Türk egemen sınıfları... böyle işlemler yabancısı da değildir. Onlar bu işi sadece Dersim'de yapmamışlardır. Mirasını devraldıkları Osmanlılar, yüz yılları boyunca Balkan halklarında çocukları deşirecek kışlalarda eğitmediler mi? Bunları hala muhlis birer Türk ve müslüman olarak yetiştirdikten sonra, kendi öz halklarına, kendi milliyetlerine saldırdılar mı? Balkanlarda bunu az mı yaptılar? Kökeni Hırvat, Sırp, Macar, Bulgar, Leh, Çek vb. olan az mı bu cinsin Türk vardı? Sokullu Mehmet Paşalar ve bunun gibi daha nice Türk devlet adamları, Yeniçeri Ocağı vb. deşirme uşak takımı içinden çıkmadılar mı? O halde şimdi Dersim'de de böyleleri yaratılmasın! Niçin burada da Mustafa Kemal, tarihi tekerrür ettirmesin? Okullarda yetiştirilen bebelere neden ateşli birer kemalist olmasın-

lar? Yönetim çarklarını döndürecek en iyi memurlar ve yöneticiler neden buradan çıkmıyor? Bir deuşirme uşak takımı, Osmanlı imparatorluğunun temellerini yükseltilemede olduğu gibi Türk ulusunun gelişimi ve TC'nin inşasında da neden yeniden görev almasın? Böylere Türk ırkının yüceliği için neden savaşmasınlar? Haydar Saluk'lar, Aslan Bora'lar vb. neden çıkmıyor? Açık ki böylere çıkacaklar; hem de en iyi cinsinden...

"Ve kışla kültürünün ortaya çıkardığı, dili, kültürü, tarihi ve yaşam tarzıyla Türk olan, ama fiziksel yapıyla Kürde benzeyen ve türlü, çar aşarındaki karmakşık ve çelişkili görüntü, uzun kışla köyü bir biçimde koşullandırır. Bu olgu, sadece Dersim'in merkezinde de yaşanmaz, daha doğa bütün kasaba ve köylerine yayılır. Okullarda küçük bir kemalist maket oluşturulur. Ardından bir zehir gibi tüm öteki illere, tüm kazalara ve köylere oluk oluk aktılır. 'Türküm, doğurum, çalışkanım; kahraman ırkım yok olmaz' edebiyatıyla bir tarihsel barbarlık geleneği, kemalizm bu zehirli ile zihnlerine şırınga edilir. Bir halkın özi dili edip yosaklanır. Kısacası, sömürgecilik, ne Siyonizm'de ve ne de Hitlercilikte görülebilen bir biçimi uygulandır.

"Kürt insanı, örgütsüzdür, silahsız ve savunmasızdır. Önderlerinin önemli bir bölümü dağ başlarında can vermiş, kimileri darıgacına çekilmişler; geride kalanlar tutsak edilmiş, insanlar diliz bırakılmıştır. Durum böyle olunca elbette kışla kültürü sonuna kadar geliştirilecek ve bu sefer de, Kürdistan'da yeni uygarlık merkezleri şekillenecektir. Diyarbakır'lar, Mardin'ler, Urfa'lar geliştirilecek, Elazığ'lar ortaya çıkacaktır. O yüz yılların doğdan imyen kaumi, Bingöl'lerde kazığa bağlanacaktır. Bitlis'lerde İdris-i Bitlis'i'ye taş çıkaran en değme uşakları yeniden yetiştirilecek, yeni sadık bendeler oluşturulacaktır. Bu sefer Kürt toprak ağaları ve aşiret reisleri, TC'nin içerideki sağlam dayanakları ve Türk ulusculuğunun kraldan daha çok kralcı yandaşları olarak gelişmeye başlayacaklardır. Bayar-Menderes kılığı deniminde bu gelişme biraz daha hızlandırılacaktır. Artık Kürdistan'da hain ve uşak bir tabaka, bir daha dirilemeyeceğini inandığı halkına ve ülkesine alçakça ihanet etmenin ve görülmüş bir ulusal inkarcılığın giribinden yüzmekte dir. Onlar için artık böyle bir ulus mevcut değildir, ulusal gerçekliği mi yeryüzünden silinmiştir. 'Kahrolsun Kürt dili ve kültürü, her şeyi ile Türk ulusculuğu yaşasın' diye bağırlır.

"Kürt halkı ise gücünden düşürülmüş, cahil ve bilincisizdir; çünkü artık uykuya dalmıştır, bir kefine sarılmıştır. Çevresinde olup biten şeyleri seyredebilme gücünden bile yoksundur. Burada gerçeklik artık uykuya yatmış, ölüme terk edilmiştir; gerçeklik mezarla konulmuştur. TC bir daha dirilmemek üzere artık Kürt ulusal sorununu betonladığına inanmaktadır. Direnişçilerin ezilmesinin ardından Ağrı dağına, Dersim dağlarına karikatürler yapılır ve altına 'Muhayyel Kürdistan Burada Meftundur', 'Aç gözünü, Açarız gözünü' sözleri yazılır. 'Aç gözünü, Açarız gözünü' ibaresi, kemalizmın askeri, siyasal ve kültürel alanlardaki zaferinin açık bir ifadesidir. Kürdistan'ın 'Gümü Kapı'sı, Kürdistan'ın ve insanlığın beşiği, Kemalizm adı verilen aşagılık bir cellat tarafından tarihinin en olumsuz bir döneminin içine itilmiştir. Sosyal ve siyasal gelişmenin en kötü bir evresine de kemalizm tarafından teslim alınmıştır. Büyük imparatorluğa kaybetmenin verdiği hıncıyla, Balkanlardan sürülen ve Arabistan'dan koulmanın kendisinde yarattığı o müthiş öfke

ile azgın bir şovenizme sarılan Kemalizm, Türk milliyetçiliğini görmemiş boyutlarda bir faşist şovenizme dönüştürerek Kürdistan'a saldırmış. Sürekli yakıp yıkar. İşte Kürdistan'da kemalizm eyleyle böylesine vahşi bir klasik sömürgecilik uygulanır.

"Bu, bizim bir yakıştırmamız değil, bizzat kemalizmin kendisinin yarattığı, yazdığı, çizdiği gerçekliktir. Bir bütün olarak Kuzey Kürdistan'da artık 'Kürdüm' diyene raslayabilmek bile epeyce zorlaşmıştır. Adı ve soyadı ile herkes Türk oğlu Türk olmuştur. Bir halkın, tarihte belki de bir eşi daha ender görüldü bir biçimde bu denli kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmasına dünyanın başka bir yerinde tanık olmak zordur. Öyle ki, değiştirilen şey sadece insanların adları ve soyadları değil, dağların ve coğrafyanın tüm adlarıdır da. Artık sadece 'Misak-ı Milli' ('Ulusal Ant') gerçeği, sınırları kesin olarak çizilmiş olan ve bölünmez bir bütünlük arzeden dili, kültürü, siyaseti ve ekonomisi ile Türk ulusu ve Türk devleti vardır. Kürtlük ise büyük ölçüde ezilmiş ve boğdurulmuştur. Buna, Kürt egemen sınıflarının en tehlikeli ve en alçakça bir biçimde Kürtlüğe ihaneti de eklenmiştir. Ulusal-inkarcılık en çok bu kesimler arasında geliştirilmiş; teslimiyetin en alçakça biçimlerine, bir hiç karşılığında en aşagılık ihanetlere ve sınıfsal anlamda diğer ülkelerdeki teslimiyetçi çevrelerin yaptıkları ile kıyaslanmayacak kadar en çirkince boyun eğişlere bu kesimlerde tanık olmuştuk. Kürdistan halkı ise uyanmaktadır. Her türlü çağdışı ideoloji ve politikaların tahripkâr etkileri ve ağır baskıları altında nefes dahi alamaz bir duruma getirilmiştir. Bu da bir gerçekliktir.

"Dersim'de açılan okullarda fiziz süren yeni kültürün yeni çiçekleri zehirli zıkkım çiçekleridir, her yana zehir saçarlar. Ulusal dillerine ve ulusal kültürlerine artık tepeden bir horlamayla bakarlardı. Kemalist kültürün imibinden geçirilen ve sözde modernlik iddiasında olan hiçbir genç, baba ocağını ve ata kültürünü beğenmez; Kürtlüğünden nefret eder, utanç duyar. Böylere ülkelerinden kaçarlardı, en güzel alanlarda da yavaşalar topraklarını terk ederler. Kendi dillerinden ve kültürlerinden hızla kaçıp uzaklaşmak isterler. Evet, bir zehir çiçeği açmıştır ve her yanı sarmaktadır. Bu yüzden kaçarlardı ülkelerinden.

"İşte direnişlerin ezilmesiyle birlikte, sadece Dersim somutuna değil, bir bütün olarak Kürdistan toplumunun geleceğine damgasını vuran olgu budur. 1940'lardan başlayarak 1970'lere gelinceye kadar, halkımızın sosyal, siyasal ve kültürel durumuna yön veren ve onu biçimlendiren güç, darağaçları ve kışla kültürü temelinde geliştirilen Kemalizmdir. Kendisiyle yan yana başka bir gerçekliğin yaşamasına asla tahammül etmeyen Kemalizm, Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini yeryüzünden silmek için akillara durgunluk veren insanlık dışı cabalar icra girmiştir. Öyle ki, yarım yüzyıl bile geçmeyen bir süre içinde ulusal, sosyal ve kültürel yapımda açılan derin yaralar, yabancısı egemenlik altında geçen bin yıllık köle yaşamının getirdiği tahribatlar daha ağır ve yıkıcı olmuştur. Ulusal gerçekliğimizin üstü betonlanmış ve halkımız açısından bir yokoluş süreci başlamıştır. Kışla kültürü Kürdistan'da egemenlik kurmuştur." (age, syf: 39'dan 50'ye kadar bölümler)

Kürdistan halkına dayatılan kendi kendisini inkar mantığı öylesine etkili olmuş, toplum kendisine ulusal değerlerine ve geçmişine o kadar yabancılaştırılmıştır ki, Kürdistan'da birtakım kazılar yapan Avrupalı bir arkeolog bile bu durumdaki etkilenmekten kendisini

alamamış, hayretini gizleyememiştir. Anılarında durumunu şöyle dile getiriyor:

"Meslek gereği birçok medeniyetlerle ilgili tarihi eserlerin araştırılması için dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan çalışmalarında bulundum. Bu kazılardan birisi de Fırat nehri çevresinde kurulumuş medeniyetlerle ilgiliydi; Nemrut'a ilgili kazılar yapıyordu. Bu kazılara başlarken önce tedirindim. Çünkü bir halk kendisine ait kutsal değerlerle oynanmasına mücadele etmezdi. Ancak kazi başlarken yaptığımız büyük bir şaşkınlıkla anladım. Önceleri bizi görmemektikten geldiler. Ama daha sonra bazı ihtiyaçları için kendileriyle ilişkiye geçtik. Ücretle bize yardımcı olmalarını önderik, kabul ettirdik. Taşıma ve yüklemeye de yardımcı oldular. Yani eserleri alıp götürmemize yardım ettiler ve gülerken uğurladılar. Bu durum bende büyük bir tesir yarattı. Hayatımda ilk kez bir halkın kendi kendisine, tarihine bu kadar yabancılaştığına tanık oldum. Oysa örneğin, Nil nehri kenarında iken yaptığımız kazılar esasında karşılaştıklarımız tamamen farklıydı. Orada daha kazılarla ilk başladığımız gün yöre halkının saldırılarına maruz kaldık. Kendimizi savunmak için silahlanmak zorunda kaldık. Halk ile görüşmek istedik, görüşmede kazi yaptığımız yerin ve çıkarılan eserlerin kutsal ve manevi bir değeri vardı ve yöreyi terk etmemiz ikaz ediliyordu. Çok ağır koşullarda sürekli saldırılara uğrayarak kazıyı sürdürdük. Bu arada bizden yararlanılan da oldu. Sıra taşımaya geldi. Eserleri nehir üzerindeki sahillara yükledik ve yola koyulduk. İşte o anda gördüklerim bende büyük bir tesir bıraktı. Zira halk oklarla mızraklarla bize saldırıyor ama ateşli silahlarımızdan dolayı fazla yalamıyorlardı. Tüm insanları 7'den 70'e bir olmuş sanki kendilerinden bir parçayı koparmış götürüyor yavaşca ağıyor, sıziyor, dönmüyor, çaresizlik içinde nehir boyunca bizi takip ediyorlardı. Hava kararmıza bizi takip eden emteten ümitlerini kesinceye kadar bizi takip ettirler. Bu amansız takipten kurtulduktan sonra yeniden hayata dönmekten sevinici içinde rahatladım. Ve şimdi bu iki olayı mukayese ettiğimizde Kürtlerin içindeki baskının ve halk halklarının dercesini daha iyi anlıyoruz. Bana göre halk katliamı (Völkermord) yalnız fiziksel imha değildir. Bir halk kendi varlık öğelerinden, yani dili, kültürü, tarihi ve geleneklerinden baskı ve zorla kopartılırsa bu bir halk katliamıdır."

Ulusal imhânın en tehlikeli bir biçimi olarak , başkalaşma uğratma, TC tarafından 1940'lardan buyana halkımız üzerinde yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. Bugün ise, düşman böylesi bir yapıya dayanarak bir milis faaliyetini yürütmektedir. Kürdistan'da milis, basit bir ihbarcı, espioncu, muhbir veya ajan değildir. O, binbir suratlıdır; MHP'lidir, CHP'lidir, AP'lidir, MSP'lidir; feodal eşkiyadır; yerine göre Türk solcusudur, yerine göre de Kürt milliyetçisi. Ama hesisinin icra ettikleri ortak bir görev vardır: İkra lime lime edip bölmek, parçalamak ve birbirine düşürmek... Evet, TC'nin Kürdistan'daki uzun süreli başarısı, toplumun sayısı yüzlerce varan aşiretler, onlara varan din ve mezhep, ve yine onlara varan burjuva partileri arasında bölünmüş olmasındandır. Bu da yeterli görülmeyp 1970'lerden sonra 49 "sol", un 49'u da Kürdistan'a taşınarak halkımız adeta yeni baştan idğış edilmiştir. Zaten milis bundan daha iyisini de yapamazdı. Kürdistan halkının yalnızca idğış edilmekle de kalmayarak her parçasının birbirine kırdırılması, çatıştırılması yaratılan tahribatların boyutlarını ortaya koymaktadır. Kürdistan'da böylesine paramparça bir yapı yaratılmış-

biçimi ise, göçebe aşiretlerin zorla iskan ettirilmesidir. Sürekli hareket halinde olan ve dağılıp alanlarda yaşayan bu çevrelerin devrimcilerle yakından bağ kurabilecekleri, onları barındırıp besleyebilecekleri ve karşılama savaşçı bir güç olarak çıkacakları korkusuna, sömürgeci faşistler bunları zorla kendisi tesbit ettikleri alanlarda yerleşik hayat düzenine geçirtmektedirler. Bunu yapmakta amaçları, bir yandan bu çevrelerin devrimcilerle bağlarını koparmaksa da, daha da önemli bir yandan bu çevreleri denetim altına alarak onları ajanlaştırmak ve kendi amaçlarına hizmet ettirmekti.

Sömürgeciler Kürdistan toprakları üzerine işbirlikçi ajan çevreleri yerleştirme politikalarına da hız vermişlerdir. Bir yandan yoksul Kürdistan köylüsünü topraklarından, yerinden-yurdundan zorla kopartan faşist cunta, diğer taraftan onlardan boşalan alanlara karşı-devrimci, gerici Afgan mütecillerini yerleştirmektedir. Bu amaçla Afganistan'da devlete karşı emperyalizmin güdümünde savaşan çok sayıda Afgan aileyi getirirler, Kürdistan'ın en verimli ve stratejik öneme sahip alanlarında konumlandırmıştır. Hertürlü olanaklar sağlanan gözleri boyanmış ve hergün her saat beyinleri Türk sövenimi ile yikanarak, Türklerle minnet borçları olduğu empoze edilen bu çevreler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı elde silah savuşturulacak en tehlikeli milislere kaynaklık edecektir.

Kürdistan üzerinde denetimin sağlanabilmesi için izlenen bir diğer politika da eski isyan bölgelerinin pilot bölge olarak seçilmesidir. İsyen bölgelerinde mecburi iskanın geri kalan nüfus ile sonradan yerleştirilen Türk nüfus arasındaki "dengenin" bozulmaması için, nüfus artışı ile doğabilecek farkı, nüfusu sabit tutma yoluyla engellemek, pilot bölge yönetiminin esasını oluşturur. Bunu gerçekleştirebilen yolu ise göçe zorlama, nüfus fazlalığını başka alanlara taşımadır.

Türk sömürgecileri Kürdistan'da zorunlu göçü sağlamak için bula kaynaklık edecek bir ekonomik politika yürürlüğe koymuştur. Bu politika gereğince Kürdistan'a yatırımlar yapılmaz, fabrikalar açılmaz. Dolayısıyla iş alanları çok sınırlıdır. Üretim teşvik edici krediler ve modern yöntemler sunulmadığı gibi halkın ihtiyaçları için gerekli gıda vb. zorunlu tüketim maddeleri de kısıtlanır. Böylelikle açık dercesinde bir ekonomi ile yüz yüze bırakılan halk kitleleri böylece göçe zorlanır. Göç olayı sürekli teşvik edildiği için de pilot bölge seçilen alanlarda standart bir rakam çerçevesinde nüfus yoğunlaşır.

Kürdistan'da göçe zorlanan kesim, topluma en çok yararlı olacak ve dinamik ve iş yapabilir kesimdir. Bu kesimler dünyanın dört bir tarafına köleler gibi dağılarak emeklerini satar, yaşamlarını sürdürmeye çalışır. Bugün Avrupa'da ve Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde sayıları yüzbinlere varan Kürdistanlı, ekme kavgası vermektedir. Ancak sorun salt bir ekonomik sorun, geçimini sağlama sorunu değildir. Bu yöntem ulusal eritimin en belli başlı yöntemlerinden birisidir. Geçmişte İsrail, Filistin halkını bitirmek için onları zorla dünyanın dörtbir tarafına dağılmaya zorladı. Filistin halkı bütününü kaybederek, çeşitli ülkelere dağıldı. Her kesim içinde bulunduğai ülke tarafından ertileme sürecine tabi tutuldu. Giderek kendi gerçekleştiren kopmaya başlayan Filistinli bu kesimler mücadeleden de kopmaya başladılar. Bu dağılım yapı, Filistin Devriminin en büyük sorunlarından birini teşkil etmektedir. Kürdistan'da ise bu politika asırlardan beri ama çok daha sinsi

ve alçakça bir tarzda yürütülmektedir. Bunu sağlamak için baskı, tehdit, teşvik gibi yöntemlerin yanı sıra ve hepsinden de önemli olarak açlıkla yüz yüze bırakma, yaşamak için başka yol bırakmaya yöntemine başvurmuştur.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde göç ettirme yöntemine çok geniş bir tarzda başvurulmuş, bu daha çok isyanlar sonrasında mecburi iskana tabi tutma tarzında gerçekleştirilmiştir. Daha sonra, atalarının başvurduğu her türlü yöntemi daha da geliştirerek uygulamaya koyan kemalistler, 1925-1940 yılları arasında ki isyanlar sürecinde bu yöntemle de en alçakça bir tarzda başvurdular. İsyenlara katılan tüm aileler göç ettirilerek özellikle Orta Anadolu'nun en yobaz alanlarına dağıtık bir şekilde yerleştirildiler ve oralarda Türk nüfusu içinde erimeye bırakıldılar. 1940'lardan sonra bu, çok sistemli bir MİT politikası olarak en korkunç boyutlarda uygulamaya konuldu. Yöntemler daha gizli, daha sinsi ve daha yıkıcı bir tarzda uygulamaya bağlandı. Toplu halde mecburi iskan tabi tutma yerini hergün her saat yapılan teşviklere, yaratılan ekonomik politika ile göçün kaçınılmaz hale getirilmesine bıraktı.

Çeşitli güçler geçmişten beri, metropollere akan bir insan selini gelişimin doğurduğu, köyden kente doğal bir akış olarak değerlendirdiler. Yine, TKP, TİP gibileri bunu kapitalizmin eşitsiz gelişmesi ile, "Doğu"nun geri kalmışlığı ile açıklamaya çalıştılar. Ancak durum bu kadar basit ve kendiliğinden değil. Bu gelişme Kürdistan'da yürürlüğe konulan sistemli bir politika gereğidir. Bu politika her alanda ne kadar nüfusu barınabileceğini, ne kadarının başka alanlara taşınması gerektiğini saptamakta ve gelişmelere bu doğrultuda yön verilmektedir. Bu politikanın bir sonucu olarak bugün Dersim, Bingöl, Muş, Hakkari gibi pilot bölgelerde nüfus artışı çok azdır. Hatta son sayımlarda görüldüğü gibi Dersim'de nüfus azalmıştır. Gerçek nüfusu yüzbinli rakamlarla ifade edilmesi gereken Dersim'in nüfusunun sürekli 9-10 bin civarında kalmasına karşılık, yalnızca Türkiye'de değil, bugün artık Avrupa'da da her taşın altından mutlaka bir Dersimlinin çıkması, Dersim'de halen yaşayan nüfusun belki de 5-10 katının yukarıdaki uygulamalar neticesinde toprağın koparılması olmasındandır. Aynı tipik durum Pazarcık ve Karakoçan için de sözkonusudur.

Uygulanan bu politika ile çok yönlü amaçlara ulaşılma istenmektedir. Bir yandan Kürdistan'daki yerleşim merkezleri üzerinde ki denetim ve yönetim bu yolla sağlama bağlanırken, diğer yandan da ulusal değerlerden arındırma ve yabancılaştırmaya faaliyetleri bu şekilde önemli gelişmeler katetmektedir. Kendi toprağın kopan ve yabancı kültürlerle yüz yüze gelen geniş kesimler her türlü ulusal değerden arınarak kişisizleşmekte, hangi kültürü, hangi değerleri temsil ettiği belli olmayan hasta bir yapıya dönüşmektedir. Göçtiren bu nüfusun bir daha geri dönmediği görülmüştür. Sadece topraktan kopmuş değildir bu; aynı zamanda ulusal benlikten, tarihten, kültürden de kopuştur. Göç eden bu kesimler değişime uğrayıp içinde yeraldıkları yapılar içinde erilerken, onlardan doğan yeni nesiller çok daha acınacak duruma düşmekte ve birer hilkat garibesine dönüşmektedirler. Bunlar hiçbir kültüre, hiçbir ulusa bağlı olmayan, köksüz ağaçlar gibidirler. Öyle ki, ne Kürt'ler, ne Türk'ler, ne Avrupalıdır ve ne de başka bir millettedirler.

Sömürgeci faşist Türk devleti ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmeye başladığı günümüzde bu zoraki göç ettirme faaliyetine daha

da hız vermiş bulunmaktadır. Bir yandan Avrupa'nın kapıları ardına kadar açıp genç ve dinamik kesimlerin göçünü teşvik ederek onları mücadeleye katılmaktan alıkoymak, diğer taraftan da kolluk kuvvetlerinin denetlemekte güçlük çektiği ya da devrimcilerin barınabileceği dağılık ve ormanlık alanlardaki yörelerden halkı tehdit ve işkenceyle göçe zorlamaktadır. Bu politika özellikle diğer ülkelere sınır köylerde en yoğun bir tarzda hayata geçirilmekte, bu köyler tamamen boşaltılarak sınır boyunca onlarca kilometre genişlikte bir tampon arazi bırakılmaya çalışılmaktadır. Diğer dağılık yerleşim alanları ise, belli merkezlerde toplanarak stratejik köyler haline getirilmek istenmektedir. Bu politikaya sömürgeci faşistler Kürdistan halkını tam bir denetim altına alarak devrimcilerle bağını koparmayı ve onları baskı, zor ve asimilasyon politikasıyla eritemeyi hedeflemektedir.

Zorunlu göçü hızlandıran bir diğer etken ise, Kürdistan'da ortaya çıkan muazzam nüfus artışıdır. Nüfus artışıyla beslenme, barınma ve çalışma sorunları da artmakta ve geniş kesimler, özellikle de gençlik kesimi metropole akın ederek gelecek için umutları aramaktadır. Ancak bu akış, korkunç boyutlardaki bir yozlaşma ve kişisizleşmeye de beraberinde getirmektedir. Topraklarından kopunca her türlü değerleri başları kesilen bu kesimler lümpenleşerek toplumun başına bela kesilmektedirler. Faşist cunta gerek Kürdistan'daki yerleşim alanlarında bulunan gençliği ve gerekse metropole akın edenleri yozlaştırmak ve her türlü ahlaksızlığa başlatmak için bilinçli ve sistemli bir faaliyet yürütmektedir. Böylece bu kesimlerin ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını engellemeyi ve hatta onların zaafırları kullanarak ya da jandarma korkusuna çocuk büyütmenin altında yatan gizli gerçek budur. Ancak şu da bir gerçektir ki, "Allah'tan büyük" Bucak ile "yıkılmaz" TC efsanelerinin yıkılabilirliği, PKK tarafından açıkça gözleri önüne serilmiş ve halk kitleleri bu gerçeğe artık kendileri de inanmışlardır.

Yukarıda ele aldığımız Hamidiye Alayları; 25-40 arası direnmelelerin bastırılmasında kullanılan milis yöntemi; isyanların bastırılmasında sonra oluşturulan sosyal, kültürel, ideolojik ve politik bakımdan özümsemiş yapı; gençliğin askere alınarak köleleştirilmesi; mecburi iskan; pilot bölge uygulamaları ile göçe zorlama; jandarma ve feodal eşkiya terörü ile toplumumuzun direnci öğelerini kırma vb. yöntemler TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşta tarihsel temel teşkil etmektedir. TC bu gerçekliği dayanarak KUKH'ne karşı zafer kazanacağını umut etmektedir.

Kürdistan, TC tarafından çeşitli yöntem birimlerine (il, ilçe, nahiye vb.) göre bölünmenin yanı sıra, yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı, bir de TC yanlısı birkaç feodal eşkiya alanında denetim için bölgelere ayırılmıştır. Güney'de Bucak, merkezi Siverek olmak üzere, Urfa, Adıyaman, Mardin, ve Diyarbakır feodalitelerini etrafında toplamıştır. Orta bölgede Ramanlılar, Batman merkez olmak üzere, Siirt, Hakkari, kısmen de Diyarbakır ve Mardin feodaliteleri, Hormekanlıların yönetici tabakası Feranlılar, Kuzey'de Varto merkez etrafında Muş, Bingöl, Dersim ve Erzurum feodaliteleri; Doğu'da ise, İdris-i Bittisi'nin torunu Kamran İnan geleneksel olarak Bittis, Van gibi yörelerin feodalitelerini etrafında toplamıştır. Dikkat edilirse, en büyük birkaç feodal eşkiyanın etrafında diğer eşkiyaların federasyonları biçiminde yoğunlaşması göze çarpmaktadır. Bu yoğunlaşmanın dışında kalan küçük feodaller ise, bun-

ların baskısı altındadırlar. Bu eşkiyaların herbirinin kendi nüfuz alanları vardır ve her eşkiya, TC'nin belirlenmiş sömürgecilik politikası gereği kendi nüfuz alanında sistemli bir şekilde onun adına halk üzerinde baskı ve terör uygularlar. Bunların TC önderliğinde yöresel milis federasyonları biçiminde bir araya gelmeleri, KUKH'nin gelişmesinin bir sonucu olmuştur. Açık ki, Partimizin taktiki gereği ajanlaştırmış kişi, kurum ve yapılarla yönelme bu feodal eşkiyaları da kapsamaktaydı. Söz konusu taktik karşısında otoriteleri sarılan bu eşkiyalar, TC önderliğinde KUKH'ne karşı koordineli bir milis faaliyeti yürütmüşlerdir. Gerek geçmişte ve gerekse bugün ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine karşı böylesi bir faaliyeti içine girmeleri ince bir sömürgecilik uygulamasının sonucudur. Zira geçmişten beri aşiret reisi olmaları nedeniyle, gerek halka ve gerekse KUKH'ne karşı başvurdukları terörün jandarma teröründen daha az tepki toplayacağı hesaplanmıştır. Bu bir bakıma doğrudur da. Çünkü aşiret reislerinin tarihten gelen korku-sayıgı karşımının ürünü geleneksel bir otoriteleri vardır. Ağa'nın yaptıkları çoğu kez tepki görmemiştir ama jandarmadaki çok açık bir tepki doğurur. KUKH, ağaların bu otoritesini kirdığı için onları TC'nin kanatları altında biraraya getirmeye zorlamıştır.

Hem jandarmanın ve hem de feodal eşkiyanın uyguladığı terörle topluma TC'nin ve kurulu düzenin yıkılmazlığı ve buna güç veremeyeceği düşüncesi egemen kılınmak istenir. Halk arasında özellikle geçmişte sıkça duyulan "devlet güçlüdür, onun topu, tankı, uçağı vardır, ordusu çoktur, bizim neyimiz var?" veya "xwede mezine, Bucak mestire (Allah büyüktür ama Bucak daha büyüktür)" tarzındaki sözlerin ya da jandarma korkusuyla çocuk büyütmenin altında yatan gizli gerçek budur. Ancak şu da bir gerçektir ki, "Allah'tan büyük" Bucak ile "yıkılmaz" TC efsanelerinin yıkılabilirliği, PKK tarafından açıkça gözleri önüne serilmiş ve halk kitleleri bu gerçeğe artık kendileri de inanmışlardır.

Yukarıda ele aldığımız Hamidiye Alayları; 25-40 arası direnmelelerin bastırılmasında kullanılan milis yöntemi; isyanların bastırılmasında sonra oluşturulan sosyal, kültürel, ideolojik ve politik bakımdan özümsemiş yapı; gençliğin askere alınarak köleleştirilmesi; mecburi iskan; pilot bölge uygulamaları ile göçe zorlama; jandarma ve feodal eşkiya terörü ile toplumumuzun direnci öğelerini kırma vb. yöntemler TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşta tarihsel temel teşkil etmektedir. TC bu gerçekliği dayanarak KUKH'ne karşı zafer kazanacağını umut etmektedir.

Peki, Kürdistan'da yaşanan tek gerçeklik bu mudur? Halkımızın sayısız defalar katledildiği doğrudur, ama düşünceler ve özelemler katledilebilir mi? Yukarıda aktardığımız katliamcı, imhacı asimilasyoncu, çadırsı sömürgeci bir TC gerçekliği vardır ve bu gerçeklik Kürdistan'a egemen kılınmak istenmektedir. Ama TC'nin kendisini en başarılı saydığı Dersim'de bile yaşanan o vahşi katliama rağmen öldürülmemiş bir başka gerçeklik daha vardır. Bir de bu gerçekliğe kulak verelim:

"Dersim katliamının bir tek kurtulmuş insanı, bir Nuri DERSİMİ vardır. Sürgün edilmiş, sürgün görmüş, ülkesinden kaçmış ve yalnız kalmış; Türk işgalinin vahşetini bütün dünyaya haykırmak, yıkılan ve katledilen Dersim'in adını duyurmak için çırpıp duran bir Nuri DERSİMİ... Böyle bir gerçeğin yaşadığını haykırmak için gidip Halep'e yerleşir. Burada kırk yıla yakın yaşar, kitap yazar, bantlara

konuşur.

"Dersimli Nuri'nin Kürdistan Tarihinde Dersim adındaki kitabı iyi okunmalıdır. Dersim bir de oradan, bir de Nuri DERSİMİ'nden öğrenilmelidir. Dersim nedir? Madalyonun öteki yüzü, vahşetin ve katliamın akl almaz boyutları ve soyulmuş ulusun bir parçasının nasıl imha edildiği bir de bu kitaptan okunmalıdır. Ve yine namuslu bir aydın vardır; bu aydın, Dersim'in celladı olan Abdullah Alpdogan'ı nasıl karşılamış, katliam karşısında nasıl tutum takınmış ve TC'ye karşı nasıl tavır almıştır? Bu insanın 'esaret altında yaşayan hergün her an damla damla ölen, milliyeti, dili ve mukaddesatı tahkir edilen köle' bir halkın gerçek karşıındaki üzüntüleri, acıları ve müthiş yalnızlığı iyi anlaşılmalıdır. Yine kendisinin Kürdistan gençliğine bir hitabesi vardır. (Aynı yıllarda M. Kemal'in de gençliğe bir hitabesi sözkonusudur). Bu hitabe de iyi okunmalıdır, olduğu gibi alınmalı ve okunmalıdır. Ama M. Kemal'in izleyicileri, Dersim gençliği için binlerceini alıp eğiterek her birini iyi birer kemalist olarak yetiştirirken, Nuri DERSİMİ Halep'te yalnızdır. Bir tek dostu vardır, o da eşidir. Geride mirasçısı olarak yalnızca onu bırakır, ona hitabeder, ona mektup yazar. Yayıpalmış kalmıştır. Ama bu da Dersim'in bir gerçeğidir; ete tırnak gibi birbirine bağlı olan tarihle bir gerçektir. Bu kadar birbirine bağlı olan iki değişik gerçeklik...

"Bir gerçekliği tek bir kişinin temsil etmesi, bu gerçeğin gücünü azaltabilir mi? Asla! Bu Kürdistan gerçekliğinin ta kendisidir. Buna karşılık onbinlerin kemalist gerçekliği temsil etmesi, onu Kürdistan'ın gerçekliği yapabilir mi? Asla, bu olmaz! Çünkü hele günümüz koşullarında insanlık tarihi bir ulusun en vahşi soykırımlar, katliamlarla ve arından manevi imha ile ahataç yok edilecek yerine yenisinin oluşmasına kolay kolay çağın, "Allah'tan büyük" onun, kabul etmiyor. Bunu faşizm olarak damgalıyor, buna sömürgecilik adını veriyor. Böyle bir durum lanetliyor ve kendisine karşı direniyor. Bütün bu uygulamaları barbarlık ve yuccılık olarak değerlendiriyor. Ne parasına olursa olsun bu durumu asla kabul etmiyor ve en son ferdine kadar direnme yolunu seçiyor...

"Bir zaman Hitler'in de bir gerçekliği vardı. Ama bu gerçeklik ne kadar yaygınbıldı, ya da yasatılabilir? Hitler faşizmi yeryüzünde üstü milyon insanı katletti; astı, kesti, öldürttü, imha etti. Ama yaşayan gerçeklik yine de halkların gerçekliği'dir. Eve! Hitler faşizminin gerçekliği 1940'larda dünya üzerinde ne kadar bir gerçeklikse, M. Kemal'in de aynı yıllarda Dersim başta olmak üzere Kürdistan üzerindeki gerçekliği de o denli faşist bir gerçekliktir.

"O zaman bu faşizmi yenemedi, kemalist faşist diktatörlüğü yikamadı. Bunun en önemli nedenlerinden biri toplumumuzun geriliği idi; bu toplumun elebaşlarının kemalizme işbirlikçi yapmayı seçmesiydi. Halk olarak zayıftık, gelişmemiştik. Düşmanın koşulları ise son derece elverişliydi... Yüzyıllardan beri her yenilgidenim, her ezilgidenim doğrudur. Ama en az bunun kadar doğru olan birşey vardır ki, o da direnisten asla vazgeçmediğimizdir." (Kürdistan'da Darağaçları... syf: 41-44)

Evet, TC bugün de kendi gerçekliğini yaratmak istiyor. Ama karşısında kırk yıl önce betonlandığı sandığı gerçeklik dimdik ayakta duruyor. Hem de bu gerçeklik 1940'larda olduğu gibi sürgünde yaypalmış ve çaresiz de değil, Seyit Rızalar, Alişerler, Şahin Ağalar o zaman katledilmiş; Rayberler, Hıdırlar, Kasımlar, galip gelmişti. Ama bu-

Devamı Syf: 23'te

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde yeni bir dönemin başlangıcı olan 15 Ağustos devrimci eylemlerinin 1. yıldönümünü tüm bir ulus çapında coşku ve umutla karşılamaktayız. Bugün herşey düne göre çok daha açık ve net. Saflarına daha keskin. Direnişi temsil etmede gösterilen kararlılıkla varılan nokta, tarihimizde tanık olunmadık bir mücadeleye aşamamızı oluşturmuyor. Savaşın doğası gereği daha da netleşmeye ihtiyaç gösterse de, ulusal zeminimizde halkımızın çıkarlarına ve tabii ki bize ait olan ve olmayan her olgu kendisini bugünden ortaya koymuş durumda. Kısaca, mücadele kendi temellerine oturuyor ve herşey pratikte kendi biçimlenişine kavuşuyor. Düşman uygulamaları, ihanet, teslimiyet eğilimlerinin körüklenmesi, uluslararası gericiğin ittifakı, ülkemiz zeminindeki gelişmelerin bir yanını oluştururken; diğer yanında ise bağımsızlık ve özgürlük için mücadele eden Kürdistan halkı, onun cephesi, silahlı kuvvetleri ve tüm bunların önünde yürüyen Partisi ile uluslararası ilerici ve sosyalist güçlerin ittifakı yer alıyor.

Bu yazımızın asıl konusunun düşman cephesindeki durum olması açısından, kaçınılmaz olarak değinme gereği duyulsa da, doğal ki ağırlıkta olan nokta daha çok düşman uygulamaları olacaktır.

Savaşın en temel kurallarından birisi, karşılıklı güçlerin birbirlerinin içinde bulundukları (siyasal, ekonomik, askeri, kültürel ve moral) durumu yakından takip etmeleri, buradan tespit ettikleri yönelimleri göre kendi hareket seyirlerini de gözden geçirmeleridir. Savaşta, salt kendi gücüyle, yeterlilik ve yetersizliklerini bilmek ve buna dayanarak hareket etmek yetmeyeceği gibi, işleri olurluna bırakmak demek anlamına gelir ki, bu da düpedüz yenilgi mantığıdır; veya en azından zaferlere göz dikmek demektir. Şu an düşman ve biz, birbirimizi yakından izlemekte durumundayız. Burada karşımıza savaşın tarafı güçler olarak, bizim ve düşmanın nelere dayandığı sorusu da ortaya çıkıyor. Bu soruya verilecek cevap bizim olduğu kadar, düşmanın da güçlü ve zayıf yanlarını, düşmanın üzerimize gelirken hangi araç ve yöntemlere dayandığını ortaya koyacaktır.

Kısaca belirleyecek olursak; biz, yani Kürdistan halkının devrimci güçleri, kendi topraklarımız üzerinde doğal ve kaçınılmaz haklarımızı ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşını yürütmekteyiz, dayanağımız başta proletarya olmak üzere ulusumuzun bağımsızlık ve özgürlükten yana olan tüm dinamik güçleridir, savaşımız haklı ve ilerici bir savaştır; düşman ise kendisine ait olmayan ama yüzyıllardan beri sömürüp köleleştirip toprakları üzerinde tümüyle sömürgeci-faşist ordu gücüne ve bir avuç işbirlikçi ve haine dayandığı bir savaş vermektedir. Ve bu haksız ve gerici bir savaştır. Kısaca, düşman son derece gerici amaçlarla imha saldırılarını içindenken, halkımız bu aşamada varlığını meşru müdafaa durumundadır. Düşmanın askeri ve teknik gücü ile uluslararası gericiğin sunduğu

15 AĞUSTOS TARİHSEL ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜNDE DÜŞMAN CEPHESİNDE DURUM

desteklere bakıldığında, bizim açımızda bir zayıflık gibi görünen mevcut durum ve dayanaklarımız gerçekte en güçlü yanımızı oluşturmaktadır. Ülkemizde yürüttüğü savaşta dayandığı tek kaynakların sayılanlar olduğu unutulmazsa, düşmanın gerçekte daha bugünden bile halkımız karşısında zayıf bir konumda olduğu ve bunun giderek daha da belirginlik kazanacağı hemen anlaşılacaktır.

Düşman ordularının üçte ikiyi yakın bir bölümü Kürdistan'da konumlandırılmıştır. Ve bu ordu bir dizi operasyonlar biçiminde sürekli hareket halinde. Özellikle 15 Ağustos eylemleriyle HRK'nin ilanından buyana, kitleler üzerinde açık şiddetle dayanan pasifikasyon çabalarına hız verilmiş durumdadır. Ama salt ordu gücüyle de yetinilmeyerek, diğer bir takım özel birlikler oluşturulmuş, bunlara destek kuvvetlerin oluşturulması için özel yöntemler ve uygulamalar gündeme getirilmiştir. NATO'nun 2. büyük ordusuna sahip olan TC'nin, kuvvet dengesiizliğinin son derece büyük olduğu bu aşamada böylelikle araçlara ve yöntemlere başvurulması onun zayıflıklarının bir ürünüdür ve bu gerçek mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamanın içindedir. Bu aşamada düşman, ekonomik, askeri, teknik donanım ve örgütlenme açısından güçlüdür. Üstelik diğer başka ülkelerdeki sömürgecilerden farklı olarak, ülkemizi bir ulusal yayılma alanı olarak görüp örgütlenmesini buna dayandırdığından küçümsenmeyecek bir işbirlikçi tabakanın yanında, beyinleri Kemalizmin zehiriyle bulandırılmış ve varlıkları TC'nin varlığıyla bütünleşmiş kent küçük-burjuvazisinin kendisi açısından son derece elverişlilik arzeden konumunda da dayanmaktadır. Sömürgecilik maddi ve düşünsel planda bağ içinde olan bu kesimler, mevcut durumlarından ötürü ulusal devrimci mücadelemiz karşısında güvensiz ve daha çok da objektif olarak düşman propagandalarının aleti durumundadırlar. Öte yandan, devrimci savaşının bel kemiğini oluşturmasına rağmen, politik olarak yeterince uyarılıp örgütlendirilemediklerinden ötürü köylülükte henüz üzerinde savaş verilen, yani düşmanın da, devrimin de kazanmaya çalıştığı önemli bir potansiyele. Köylülüğün devrimci savaşımızdaki rolünden dolayı, düşman onlar üzerinde özellikle durmakta, bu kesim üzerinde etkinliğini yitirmesinin Kürdistan'da sürülüp atılması demek olduğunu bilmektedir. Hemen farkedilecektir ki, kitleleri kazanma faaliyeti kırsal alanlarda yoğunlaşmıştır. Bu, sadece devrimci silahlı birliklerin izlenmesi için değildir. Ama, kırsal zeminlerde sürdürülen askeri hareket öncü savaşçı güçlerin imhası amacı yanında, bunu sağlayabilmek için bile hertürlü yöntem denenecek, köylülüğün pasifize edilmesi, karşıdevrimci propagandalarla devrimin karşısına çıkarılması amaçlıdır.

Savaşta salt askeri açıdan, silahlı güçlerin karşılıklı çatışması olarak bakmak en büyük yanılgı olur. Kaldı ki bu, devrimci savaş gerçeğine tersine çevirmek demek olur ki düşmanın güçlü yanına karşısı an zayıf olan yenilgiye savaş sürdürerek kendi yenilgisini hazırlamak anlamına gelir. Düşman da zaten bizi, böylelikle güçsüzleştirmek, ayakta bırakmamak için kaynaklardan kopararak erken ve kesin sonuç alacağı zamansız çarpışmalarla devrimci

silahlı birliklerimizin imhasını amaçlamaktadır. Sürdürülen yoğun operasyonlar bu amaca yöneliktir. "Askeri şiddet temel olmak üzere çeşitli kandırma yöntemleriyle de kitleleri pasifize et, devrimci savaşçı birliklerin halkla bağlarını kes, kuşat ve imha et", düşmanın günümüzde başlıca hareket mantığı budur. Kırsal alanlarda sürdürülen düşman faaliyetlerinin izlenmesi durumunda düşman taktiklerini, güçlü ve zayıf yanlarını görmek fazla zor olmasa gerektir.

Düşmanın halkımıza karşı sürdürdüğü karşı-devrimci, sömürgeci imha savaşını kendi içinde bazı başarılar halinde inceleyebiliriz.

1) ASKERİ AÇIDAN:

Kürdistan'daki savaş, yüzyıllardır gücünden düşürülmüş zayıf bir halkla, uluslararası emperyalizmin desteğindeki sömürgecilik geleneği yüzyıllara dayanan, tarihin en barbar gücü arasındaki eşitsiz bir savaştır. Bu eşitsizlik kendisini en çok da askeri güç ve olanaklar açısından

İşgalci varlıklarını sürdürmeye çalışan sömürgeciler büyük bir korku ve telaş içindedir.

göstermektedir. TC ordusu, yüzyıllara dayanan işgal, istila, talan ve sömürgecilik tarihinin birikim ve geleneklerinin mirasçısıdır. Bu açıdan onun tarihi sadece TC'nin kuruluşu tarihiyle birlikte ele alınamaz. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca halkları boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kin ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimler altında, yeni sınıfın emrinde yaşatılmıştır. Böylesine bir tarihi miras üzerinde şekillenen TC ordusu, ekonomik temeli çok zayıf olan burjuva sınıfların tek dayanağı olma özelliğine de sahiptir. Ve pek tabiki bu sınıfın zayıflıklarını, çelişkilerini bir bütün olarak kendi bünyesinde yaşamaktadır.

Ekonomik ve siyasi olarak çöküş dönemini yaşayan Türk burjuvazisi bugün askeri şiddet dışında hiç bir yolla varlığını sürdürmeyecek kadar zayıf düşmüştür. Bu nedenle de, gerek orduya daha fazla dayanmak, askeri şiddeti tirmandırmak zorunda kalmaktadır. Türkiye'de orduun ekonomiden siyasete kadar herşey üzerinde tek hakim güç olması da bu gerçeğin ürünüdür ve bunu ifade etmektedir.

Türk burjuvazisinin içine düştüğü bu durumu salt sınıfsal gelişmesinin bir sonucu olarak görmek doğru olmayacaktır. Bunun asıl kaynağı Kürdistan'daki gelişmelerdir. Yine uluslararası gerçekler de buda önemli bir pay sahibidir.

PKK Hareketinin doğuşuyla birlikte Kürdistan'daki ulusal uyanış ve örgütlenme, Türk sömürgeci varlığını tehdit eden tek ciddi tehlike olarak burjuvazinin korkusu haline gelmiştir. Bu döneme kadar TC, örgütsüz ve önderlikten yoksun olan Kürdistan halkı üzerinde askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel alanlarda ulusal varlığa yönelik yorakme savaşını zaten sürdürmektedir. Ancak bu sömürgeci savaş çok kritik bir anında doğan yeni bir güç nedeniyle tersine çevrilir bir noktaya getirilmiştir. Halkın fiziksel direncinin kan ve şiddet temeline bastırılması üzerinde daha çok ekonomik, siyasi ve kültürel araçlarla sürdürülen imha savaş, bu noktadan itibaren sömürgeciler açısından aynı araçlarla sürdürülemez hale gelmiştir. Asırlarına ulaşmak için, önüne henüz çok küçük ve zayıf olsalar, halkın bilinçli siyasi öncülerini bir engel olarak dikilmiş ve bu engel asılmaksızın kesin amaçlarına varmak olanaksız bir hal almıştır. İşte bu nedenle ki daha ilkgünden askeri şiddet gündeme gelmiş, öncü daha doğarken kendisini eşitsiz bir sa-

diği bu süreçte, savaş görünüşte büyük sömürgeci ordularla az sayıdaki silahlı devrim güçlerinin çatışması biçiminde olsa da, gerçekte durum böyle değildir. Tarihsel derinlikle ele alındığında gerçekte savaşın tarihizmi süresince hiç bir zaman olmadı kadar dev boyutlara ulaştığı ve bu atılımın gelecekteki zaferimizi daha şimdiden müjdelediği hemen görülecektir.

Henüz mücadelelerin ilk adımlarının atıldığı dönemde devletin resmi güvenlik güçlerini, yani şiddet araçlarını devreye sokulması, Hilvan ve Siverek'de görüldüğü üzere ordu birliklerinin harekete geçirilmesi, 1980'de ordunun savaşın tüm sevk ve idaresini eline alması ve en yoğun biçiminde 15 Ağustos sonrasında görüldüğü gibi ordu gücünün tümüyle Kürdistan'a taşınarak diğer herşeyin bu karşıdevrimci savaşın ve ordunun ihtiyaçlarına göre yeniden örgütlenmesi işte sadece bu gerçeği anlatmaktadır.

15 Ağustos devrimci eylemleri bu bakımdan çok iyi irdelemek zorundadır. 15 Ağustos'a yalnızca çok güçlü ve başarılı, bu nedenle de dünya kamuoyunu bile sarsan olaylar olarak bakmak en sık yaklaşım olacaktır. Askeri açıdan, düşmana vurulan darbelerin başarısı ve gücü zaten çok açık ortadadır. Ama 15 Ağustos'un bunun da ötesinde anlamı vardır. Buradaki tarihsel atılım görülmeksizin her türlü değerlendirmeye yetersiz olacak ve bizi yanlış sonuçlara götürecektir. Bu eylemlerle kuruluşu ilan edilen HRK, sömürgeci orduya karşı halkımızın örgütlü silahlı güçlerinin çıkarılması, topyekün bir halk savaşının ilan edilmiş, böyle bir sürecin başlamasının somut ifadesidir. Sömürgeci imha savaşına karşı halkımızın varlık mücadelesi bir üst aşamaya varılmış, askeri yandan hiç bir zaman ayrı olmamakla birlikte daha çok ideolojik-siyasi düzeyde sürdürülen savaşın askeri yanı da artık daha belirgin hale almaya başlamıştır. Yani, mücadele en yoğunlaşmış düzeyine ulaşmıştır. Bu aşamadan sonra artık, karşılıklı güçler birbirlerini daha çok sıcak çatışma alanlarında karşılamak ve askeri yön giderek daha fazla ağırlık kazanmak durumunda olacaktır. Açık ki, burada mücadelenin ideolojik-siyasal yönünün ikinci duruma düştüğü, daha bugünden askeri yönün asıl ve ağırlıkta olan yanı olduğu söylenememektedir. Ama, buna doğru gidisin ilk adımları atılmıştır ve bu da ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki bir halkın arzu ile geliştireceği bir aşamadır.

İşte düşman bu noktadan itibaren, tüm gücünü sayı ve teknik olarak kendi gücüyle kıyaslanmayacak kadar zayıf durumda olmalarına rağmen bütünüyle HRK güçlerinin imhası amacına yönelmiştir. Burada, düşmanın bizim hayat damarlarımızı çok iyi tespit ettiği anlaşılacaktır. Halkımızın devrimci silahlı güçleri olan HRK, varlığı ve eylemleriyle ulusal kurtuluş savaşımızın örgütsel gelişiminin, yani cephenin örülmesinin de başlıca araçlarındandır. Halkımız HRK'yı yaratmaksızın açık ki, ne cephe örgütlenmesine ulaşabilir ve ne de gelecekteki diğer gelişmelerin temeli atılabildir.

Madem ki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açıdan ona yönelik bir imha savaşını içinde olması da o halde kaçınılmazdır. Hiç bir askeri kuruluş, ya da örgütlenme salt askeri anlam ifade etmez, mutlaka bir politikanın ger-

çekleştirilme aracı olarak aynı zamanda siyasi bir güçtür de. Ama, HRK için bu özellik çok daha belirgindir, askeri bir örgütlenme olmasına rağmen onun siyasal ağırlığı belli de en yoğun olan yamıdır. Bu açıdan, HRK'nin günümüzdeki nicel ve teknik güçle fazla bir önem teşkil etmemektedir, ve hele belirleyici hiç değildir. Asıl olan, onun askeri eylemliliğiyle siyasal bir gelişmeye temel hazırlaması, o gelişmeyi hızlandırmasıdır. HRK'nin bu aşamada düşmana sansasyonel etkiler yaratacak büyük darbeler vurma gibi bir sorunu da yoktur; yani eylemleri kesinlikle buna yönelik olamaz. Tersine ulusal kurtuluş cephesinin ve ordusunun örgütlenmesine hizmet eden, düşmanı moral olarak çökerten, siyasi yani ağırlıkta olan eylemler geliştirme durumundadır. O halde HRK, kendi gelişimini de ancak kitlelerle yakın ve sıcak bağlar içinde sağlamaktadır. Gücünü tümüyle halktan almakta ve eylemleriyle halk kitlelerinin örgütlenmesine hizmet etmektedir.

Şimdi, düşman uygulamaları daha anlaşılır olmuştur. 15 Ağustos'un birinci yuldönümünü karşıladığımız bu günlerde, düşmanın hareket seyrini izlerken, düşmanın asıl korku kaynağı da hemen görülecektir.

Sınır boyları boydan boya abluğa altına alınmıştır. Şehir ve kaza merkezlerinde olağanüstü güç yığınakları yapılmıştır. Düşman aynı zamanda, HRK'nin kitle desteğini kesmek amacıyla yayılmalara kadar askeri güç yığınakları yapmış, bu anlamda gücünü dağıtmak zorunda bırakılmıştır. Fakat düşmanın kalıcı taktiler izlemeyi, her an gelebilecek bir saldırıya karşı güçlerini daha çok toplamak zorunda kaldığı görülmektedir. Ordusunun siyasal gücünden ötürü hemen her alana yayılma olanağını bulsa da, küçük birlikler halinde hareket etmekte, birliklerin konumlandırıldığı yerleri ortaçağ kalelerini andırır biçimde hendekler ve duvarlarla çevrelemektedir. Özel olarak seçilmiş ve eğitilmiş bir subay kademesine rağmen, askerlerin durumu daha farklı ele alınmak zorundadır. Subaylar daha çok savaşın bilinciyle yöneticileri olarak görev ve faşist bir ruhla hareket eder ve kesin sonuç almak amacıyla savaşırken; çok çeşitli sınıf ve tabakalardan ve millî oluşumlardan gelen askerler bilincisizce itildikleri bir savaşta çekingen ve ikircikli davranmaktadırlar. Çoğu zaman emirlerle dahi itaat etmemekte, büyük bir moral çöküntüsünü yaşamakta ve savaşmama eğilimi ağır basmaktadır. Siyasal ve askeri gelişmeler düşman ordusundaki bu zayıf noktaların önemini daha da arttıracaktır.

Ancak, Kürdistan'daki sömürgeci savaşın sıradan ordu birliklerine dayandırılmayacağı da bir gerçektir. Tersine Kürdistan'daki savaş bizzat İçişleri Bakanlığı ve Genel Kurmaylıkça açıklandığı üzere eğitilmiş özel birliklerle yürütülmektedir. Özel savaş birlikleri olarak tek bir isim altında toplanabilecek olan bu birlikler, gerillaya karşı anti-gerilla faaliyetinin gereklerine göre donatılmıştır. Biliç ve ruhsal açıdan her türlü insani değerdan koparılması, şovenist ve faşist ideolojilerin beyinleri doldurulması, halk ve devrimcilere karşı kin ve öfkeleni artırma, halkın eğitimine hizmet edecekleri. Nitekim bizim yapamadığımız TC çok kısa zamanda başarmış, halk bir çok alanda ayaklanmış durumuna kadar ulaşabilmiştir.

devrimci savaşının kendine has özelliğini ortaya koyan bir örnektir. Yani siyasi ve askeri şiddetin nasıl iç içe olmak zorunda olduğunu, bunun hem bizim ve hem de düşmanın açısından böyle ele alınmak zorunda olduğunu ortaya koymaktadır.

Düşman kırsal kesimde anti-gerilla faaliyetlerine yoğunluk kazandırırken, aynı zamanda mücadelenin bütünselliğini darbelemek için dış ve iç kuşatma çemberleri oluşturmaktadır. Bu amaçla sınır boyları baştan başa kuşatma altına alınmıştır. Yine, şehirler, kazalar ve hatta köyler arasındaki bağlantıları kesmek amacıyla dağ yolları bile puslu vb. yöntemlerle denetim altına alınmaya çalışılmıştır. Zaten operasyonlar özellikle bazı alanlarda dağlara da içine alacak biçimde sürdürülmektedir. Görüldüğü gibi düşman ordusu da belirli alanları merkez almak üzere hareket halindedir ve en ucra alanlara kadar kollar uzatmaya çalışmaktadır. Ve bu kollar vasıtasıyla, çıplak şiddetin yanı sıra, satın alma, uşaklaştırma, tehdit, sağlık yardımları, yollar vb. yöntemlerle kazanma çalışmaları gibi bir çok yöntemlerle devletin sivil kurumlarının 64 yıldır başarmadığını başarmaya çalışmakta, yani örgütsel bir faaliyet de yürütmektedir. Bu durumun hangi gerçeği ortaya koyduğunu birazdan daha ayrıntılı olarak ele almayla çalışacağız.

Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiç bir zaman karşılaşmadığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük bir yipranmaya uğramıştır. Savaşın bu aşamada siyasal-örgütsel yönünün ağırlıkta olması ile, devletin sivil güçlerinin bunu başarmayı olmaları gerçeği sömürgeci ordu güçlerini ikili bir yük altına sokmuş, esas olarak siyasi planda sarılsan sömürgeci hakimiyeti şiddet temelinde yeni baştan ve savaşın gereklerine göre tesis etme, orduyu yıpratmış gibi, maddi açıdan da devlete büyük bir külfet yüklenmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'da siyasal açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da çok pahalıya patlayan bir savaş yürütmektedir. Ekonomiyi şiddet temelinde palazlandırmaya tersinden işlemekte, sömürgeci imha savaşını Kürdistan halkı açısından maddi olarak daha fazla yoksulluk, acı ve ölüm getirmektedir ama, sömürgeciler de burada kendilerinin sonunu hazırlamaktadır. Kürdistan'daki sömürgeci savaşın halka yönelik bir imha seferberliği olduğu ilk günden açıktır. Kürdistan kazalarının bombalandığı, 16 Ağustos 1985'de düzenlenen basın toplantısında devletin resmi ağzılarınca da itiraf edilmiştir.

Burada kısaca şunu belirtelim: Sömürgeci ordu, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sürdürmesi için ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri alanlardaki savaşın bizzat yürütücü ve uygulayıcı gücüdür. O şiddete, halkımızın ulusal uyanışını, örgütlenişini ve ayaya kalkışını bastırma amacıyla başvurmaktadır; bu nedenle de bazı askeri başarılar elde edilse bile bunların hiç bir anlamı yoktur, halkı siyasal ve ideolojik düzeyde gericiğin hizmetine sokma gücünde olamayacağı gibi, tam tersine sömürgeci karşı kin ve öfkeleni artırma, halkın eğitimine hizmet edecekleri. Nitekim bizim yapamadığımız TC çok kısa zamanda başarmış, halk bir çok alanda ayaklanmış durumuna kadar ulaşabilmiştir.

2-SİYASAL AÇIDAN:

Düşman siyasal olarak büyük bir çıkmaz içindedir. Onun en zayıf noktası da burasıdır. Kürdistan halkının haklı davasına karşılık, haksız ve son derece vahşi yöntem-

lerle sürdürdüğü savaşının yenilgiye mahkum olduğunu söylerken biz bu gerçekten hareket ediyoruz. Bu sonuca ne kendi mevcut gücümüzü abartarak ve ne de yersiz ajitasyonlarla varmış değiliz. Tersine, düşmanın maddi güç örgütlenmesi ve olanakları karşısında bu hususlara ilişkin olarak kendi zayıf ve yetersiz yönlerimizi çok iyi görüyoruz ve bunların üzerine acımasızca yürüyoruz. Ama şu anda maddi güç ve olanaklarımız ne kadar zayıf olursa olsun, üzerinde hareket ettirilmiş siyasal gerçeklik nedeniyle zafere olan inancımızın kesin olduğunu da belirtiyoruz. Çünkü bizim siyasal çizgimiz, haklı bir davanın savunuculuğunu yapmakta, çağdaş bir sınıf ideolojik-politik öncülüğü ifade etmektedir ve dolayısıyla bir zafer çizgisidir. Ama açık ki, sadece çizgimiz bir zafer çizgisidir, o halde zafer bizimdir demek de yeterli değildir. Bu çizgiyi hayata geçirmek, örgütlemek ve ustaca savaşmak gerekmektedir.

Nasıl ki biz, siyasi, örgütsel, askeri vd. her alanda düşmanı yenme amacıyla kaba sarfediyorsak, düşman da kendi gerici varlığını korumak için halkımız ve devrimci güçler üzerine aynı kesin karlılıkla saldırıya geçmektedir. Düşmanın savaşta galip olma azminin bu açıdan bidden daha da olduğu söylenemez. Kürdistan'daki sömürgeci siyasetini çıplak şiddet dışında hiç bir yolla sürdürmez duruma gelen düşman, Kürdistan'dan aldığı yaralardan ötürü kendi içinde de sancılı günler yaşamaktadır. Daha şimdiden bile Türkiye'de her şey alt-üst olmuştur. Burjuva sınıflar tam bir karışmaya başlamıştır. Uluslararası emperyalist güçler arası ilişkilerin yansımalarının da etkisiyle ilişkiler en üst düzeyde kendisini açığa vurmaktadır; bu burjuvazinin siyasi ve askeri temsilcileri arasında daha keskin olarak yaşanmaktadır. Çok uç noktalar varan uzlaşmaz ilişkiler olmasa da, burjuva sınıflar arasındaki bu ilişkiler ve arkasındaki uluslararası emperyalist ilişkiler göz ardı edilemez durumundadır. Şu anda, Türkiye'de yönetim tam bir karışma halini yaşamaktadır. Tüm yetkilileri ellerinde toplamış olan generaller ile yönetime söz hakkına sahip olmak isteyen sivil siyasi temsilciler arasındaki mevcut ilişkiler, Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak giderek daha da yoğunluk kazanmaktadır. Bu konuda uzlaşma adına ortaya çıkarılan biçimler ise, bu ilişkileri çözümlerle bir yana daha da derinleştirilmeye ve açığa sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Biz mücadeleyi derinleştirdikçe, burjuvazinin sivil ve askeri kanatları, sivil kesimlerin kendi içindeki ve ordunun kendi içindeki ilişkiler daha da yoğunluk ve belirsizlik kazanacaktır. Ancak şunu hemen belirtelim ki, iktidar üzerindeki ilişkiler ne kadar yoğun olursa olsun bunların tümü Kürdistan'daki savaşa karşı birlik noktasında hemfikirlerdir. Kürdistan'a ilişkin politika devletin üzerinde şekillendiği resmi politikadır ve burjuvazi tüm kanatlarıyla kesinlikle bu politikadan taviz veremeyecektir. Olsa olsa savaşın uygulanma sorununda farklılıklar doğabilecektir ve zaten bugünden de görülmektedir.

Generaller daha çok soruna basit askeri mantıkla yaklaşır ve sorunun bu yönünü ön plana alırken, Özal'da ifadesini bulan uygulamalara bakılarak sivil siyasi güçlerin yaklaşımı çok daha sinsicedir. Uygulamalardaki farklılıklara rağmen, bunların siyasi bir birlikle ülkemiz üzerine yürüdüklerini yularında belirttik. Ama bunun da ötesinde Kürdistan'daki savaşın uluslararası bir savaş olduğu ve başta Pentagon olmak üzere NATO kuvvetlerine idare edildiği unutulmamak zorundadır. Ortadoğu'da

ve Ortadoğu'da da Kürdistan'ın önemi dikkate alındığında, karşıdevrim cephesindeki ilişkilerin gelişmelerin yönünü belirlemede hiç bir zaman ağır etkiye bulunamayacağı ve hele hele esas olmayacağı çok açıktır. Devrimlerin bastırılmasında ABD ve Avrupa arasındaki uygulama farklılıkları dikkat edilirse Ortadoğu ve özellikle Kürdistan zemininde daha çok iç içe geçerek çok belirsiz bir hal almaktadır. ABD'nin başta Vietnam olmak üzere dünyanın bir çok alanında başarısızlığı kanıtlanan salt sert yöntemlerle ezme ve imha etme taktiği şimdi de bir kenara itilmemekle birlikte bu çevreler açısından tek yöntem olmaktan çoktan çıkmıştır. İşte bir Güney Afrika'da bunun en bariz örneği yaşanmaktadır. Her türlü şiddet yöntemiyle önce boyun eğdir ve sonra istediğin platforma uzlamaya zorla; bu taktik tüm emperyalist güçlerin üzerinde birleştiği bir politika-dır.

Savaş çok yönlü sürdürülmektedir. Bu, dünya çapında böyledir. Kürdistan'da da böyledir. Ve devrim ve karşıdevrim güçleri arasında süren bu son ve kıyasıya savaşta, savaşın ağırlık noktası kesinlikle askeri yön değildir; tam tersine en az ağırlıkta olan yönünü oluşturmaktadır. Bunun, Kürdistan'a indirgediğimizde çok daha açık olarak görülebileceğiz.

Düşman, ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerine yürürken askeri güçlerine dayanmakla birlikte, bu aşamada esas olarak öncü ile kitleler arasında örgütsel bağların yaratılmasını önlemek, devrim olanı inancı sarsmak istemektedir. Ve bunun için her türlü yöntemi mübah saymaktadır. Kürdistan son bir kez olarak düşmanın elinde ameliyat masasına yatırılmıştır. Ulusal-toplumsal yapı yeni baştan didik didik incelenmekte, her bölgeye, aşirete ve hatta aile ve kişilere kadar özel politikalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Çoğu devrimcinin zaman zaman fazla önememediği düşmanın bu politikası gerçekte savaşın en canalcı noktalarından birisidir.

Düşman bu uygulamaya özellikle 15 Ağustos 1984'ten sonra ağırlık vermiştir. Uygulamanın tarihi bile sorunun önemini açıklamak için yeterlidir. Düşman, siyasal-ideolojik düzeyde neyi ve hangi yöntemle dayatmaktadır?

Bu sorunun doğru cevabı Türk sömürgecilikinin ve ona karşı gelişen savaşın karakterini anlamakla doğrudan bağlantılıdır.

Birincisi; zaman zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinden bahsetmek zorunda kalsa da, o, Kürdistan gerçeğinin inkarı temelinde yaşayan bir güçtür. Bu nedenle, ulusal yayılma alanı olarak gördüğü Kürdistan'da bu ülkeye ait hiç bir gerçeği kabul etmemektedir. Birazdan örnekleriyle de vereceğimiz gibi, onun dilinde bu sahada sürdürülen savaş "Türk" olmakla olmamak arasındaki bir savaştır. Elbette ki bu, savaşın sınıfsal karakterini kesinlikle gizlemeye. Tersine, Türk burjuva sınıflarının azgın şoven ve faşist sömürgeci karakterlerini ortaya koyan en açık belirmedir. Anlamı ise açıktır; Türk-lüğü kabul etmek Türk sömürgeci egemenliğini kabul etmek, ulusal varlığı inkar, bağımsızlık ve özgürlük amaçlarına ihanettir. "Türk" olmayı kabul etmemek ise herşeyden önce PKK'li ve diğer bir deyişle APOCU olmak, ve tabi ki, Türk sömürgecilikine karşı bağımsızlık ve özgürlük amaçları doğrultusunda savaşmaktır. Gerçekten de savaş, en basit tanımla böyle bir ikilem içinde sürmektedir.

İkincisi; sömürgeci-faşist düşman, halkı sömürgecilik nimetlerine ve devrim kendilerine hiç bir şey veremeyeceğini inandır-

maya çalışmaktadır. Bunu çeşitli sıkıyönetim komutanlıkları bünyesinde dağıtılan bildirilerde açık açık işlemektedirler. Siirt yöresinde dağıtılan "komutan" imzalı bildiri buna bariz örnektir. Yani, halkın maddi ihtiyaçlarına yönelik ikili bir politika izlemektedirler: "Eğer 'Türk-lüğü' kabul ederseniz, yol, su, elektrik vb. ihtiyaçlarınız karşılansın, gıda ihtiyaçlarınız karşılansın, ama tersi durumda ordunun çıplak şiddetini karşınıza bulacak, ellerinizdeki mallar talan edilecek, köylerinizden zorla göçertilecek ve açlıkla karşı karşıya bırakılacaksınız" demektedirler. Yani, devrimin yolu açık, sefalet ve acı yolu olarak gösterilerek, kendilerini bu durumdan kurtarmak için devrimcilerin hiç bir yardımı bulunamayacağı, çünkü buna olanaklarının olmadığını söylemektedirler. Hatta devlet olanaklarıyla devrimci gücün olanaklarını dahi karşılaştırarak sözde tercih halka bırakılmış izlenimini vermektedirler. Halkın açık ve sefaletin, en modern çağda yol, su, elektrik, okulsuz ve hastahanesiz yaşamalarını, binlerce insanın felaketlerden ve hastalıklardan ölmesinin sorumluları sanki kendileri değilmiş gibi, bugün çok sinsi ve bir o kadar da alçağca propaganda ve yaklaşımlarıyla halkı ekonomik tehdit altında tutarak devrimle bağlarını koparmaya çalışmaktadır. Burada, böyle bir teşhiye fazlası gerek olduğunu zannetmeyeceyiz. Bizim için önemli olan düşmanın mücadelemiz üzerine nasıl yürüdüğünü ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkarmaktır.

Üçüncüsü; düşman, genelde böyle bir propagandanın yanı sıra Kürdistan toplumunda en etkili öğelerden biri olan aşiret ve aile olgularından yararlanmaya çalışmaktadır. Bir yanda askeri olarak, diğer yanda da ekonomik olarak baskı altına aldığı aşiretleri tek tek boyun eğdirmek, birbirlerini karşı olan ilişkilerden de yararlanıp devrimin karşısına çıkarmaya çalışmaktadır. Bunun için özel eğitilmiş görevliler devreye sokulmuştur. Özellikle aşiret reisleri üzerinde durulmakta, aşiret reise olan bağlılığı dikkate alınarak burada tabana

doğru bir uşaklaştırma faaliyeti gerçekleştirilmektedir. Bu uygulama bazı alanlarda -devrimci çalışmanın yetersizliğinden ötürü de- zaman zaman başarılı sonuçlar alabilmektedir. Buna boyun eğmeyen aşiretler, ya da aileler zoraki göçe tabi tutulmakta, üzerlerindeki günlük işkence daimi kılınmaktadır. Sömürgeciler aşiretler içindeki inandırma çalışmalarına gerçekten de büyük önem vermektedirler. Belirtilen gibi bu çalışmalar için özel ekipler eğitmişlerdir. Bunlar tek tek aşiret ileri gelenleriyle ilişkiler kurmakta, bin bir türlü vaatlerde bulunmakta ama, bununla da kalmayıp aşiretin her sıradan üyesiyle doğrudan bir bağ oluşturmayı çalışmaktadırlar. Bunun için özel dosyalar tutulmuştur. Bu dosyalarda aşiretlerin ve fertlerin eğilimleri tespit edilmiş, buna göre bir araştırma yapılmıştır. Uygulamada görüldüğü kadarıyla direnişçi öğelerle özellikle ilgilenmekte, yu-muşak-sert bir yaklaşımla kendilerini harekete getirmesi için hem güven vermekte ve hem de aynı anda tehdit etmektedirler. Hatta hatta bu uygulama saflarımıza kadar uzatılmış durumdur.

Dördüncüsü; düşman, yine aşiret ve aile bağlarına dayanarak, devrimcilerin ve savaşçıların ailelerini işkence, açlık, ölüm vb. bir çok tehdit altında tutmakta ve bundan da çocuklarının sorumlu olduğunu

Devamı Syf: 23'te

"Di Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdistan de-PÊŞMERGE"nin 12. sayısından alınmıştır.

YÜKSELEN DİRENİŞ MÜCADELESİNE KARŞI OLUŞTURULAN "SOL BİRLİK" ÜZERİNE

AÇIKLAMA

Geçtiğimiz aylar içinde Milliyet gazetesinde "PKK Birliği" Torpil-edi başlığı altında bir yazı yayınlandı. Yazıda özetle 6 parti arasında "Sol Birlik" adıyla bir birliğin kurulduğu, PKK'nin buna katılmadığından dolayı, bu birliğin parçalandığı biçiminde görüşlere yer veriliyordu. Bunların yanısıra daha değişik görüşler de ileri sürülüyordu.

Gazetede belirtilen görüşler, kaynak olarak gösterilmezse de, fakat bazı gerçeklerin açıklanması açısından yine de ele alınıp değerlendirilmekte. Orada dile getirilen birçok şey, aynı zamanda bu sol güçlerin PKK'ye yönelik tasfiye planlarını da açığa koymaktadır. Tasfiyeciliğin nasıl geliştirilmek istendiği ve bunun hangi yöntemlere başvurulacak sürdürülebilir biçimde görüşlere yer veriliyordu. Bu görüşler yazıda açıkça dile getirilmekte.

Yazıda "Sol Birliğin" "PKK'yi Irak Kürdistan'ına çekerek, silahlı direnişin vazgeçirmek istediğini ve bunu da birliğin koşulu olarak öne sürdüklerine değinilmekte; PKK'nin ise buna cevabının "boş laflara karnımız tok, biz savaşı başlatık, savaşmak isteyen geliyoruz" biçiminde olduğu belirtilmektedir. Evet, bunlar bir gerçeği dile getirmektedir. PKK'nin direniş mücadelesinden vazgeçirilmesi için yürütülen çabaların hangi düzeylerde geliştirildiğini ortaya koymaktadır. Ve bunun için de PKK'nin ilköyle girmen hangi zeminlerde imha edilmek istendiğini de tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. 16 Nisan 1985'de 8 PKK kadrosunun alıncak katledilmesi ve sınırlarda TC ile birlikte, ikinci bir baraj yaratma girişimleri bunu ele

vermektedir. PKK'nin Güney Kürdistan zemininde imha edilerek ülkeye girişini engelleme çabaları bizzat sömürgecilerin diliyle de itiraf edilmektedir.

PKK'nin bugün direnişini yükselttiği ve bu direnişe katılmak isteyen herkese de sonuna kadar olanakları açacağını sık sık belirttiği bilinmektedir. Ama "Sol Birlik" in daha kuruluşu ile birlikte (zaten kurulmasını ortaya çıkaran nedenler de budur) Tasfiyeciliği sürekli dayatması ve Partiyi direniş hattından geri çekme çabaları görüldü. Bugün bu çabaların sonuçsuz kalmasıyla birlikte, bizzat bunun destekçileri tarafından da bu niyetler ele verilmektedir. Milliyet gazetesinde sergilenen bu düşünceler, öyle tesadüfen ortaya atılmış değildir. Bu, PKK üzerinde oynanan oyunların açıkça sergilenmesidir. Yine tasfiyeci girişimlerin bizzat sömürgeciler tarafından itiraf edilmektedir. Ne denirse denilsin, bugün "Sol Birlik" in zoraki de olsa kendisini yaşatma çabaları, direniş mücadelesinin tasfiye edilmesine dayanmaktadır.

"Sol Birlik" ölü doğan ve bu nedenle de PKK'nin tasfiye edilmesi ile canlılık kazanmak isteyen bir oluşumdur. Başlangıçta yani daha doğuşunda ölü doğan ve yaşam şansı bulunmayan "Sol Birlik" i diriltme çabaları da sonuçsuz kalmaktadır. Gerek objektif koşullar ve gerekse de sürekli bir biçimde mücadelemizin yükselmesi, bu "Birlik" yaşam hakkı tanımamıştır. Direnişin gelişip güçlendiği noktada hertürlü tasfiyeci, uzlaşmacı eğilim ve birliklere hayat hakkı yoktur. Devrimin geliştirilmesi için

en ufak bir çaba bile göstermeyen bu güçler, ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek için silahlı saldırıdan tutulmuş da, hertürlü alıncakça oyuna başvurmakta- dırlar.

İdris ÖKMEN yoldaşın hazırladığı bu yazı, kendisi "Sol Birlik" in uzantılarının şehit edilmeden kısa bir süre önce kaleme alınmıştır. ÖKMEN yoldaş bu yazısında, bu güçlerin uzantıları ajan-provokatör güçler tarafından katledileceğini bilmeden, uzak görüşlülük bunların mücadelemize saldırılabileceğini belirtmiş ve bu konuya dikkat çekmiştir. Yazısında bu güçlerin mücadelemize karşı silahlı saldırılara da girişeceklerini işleyen İdris ÖKMEN yoldaş, 16 Nisan günü 7 yoldaşı ile birlikte, Güney Kürdistan'da bu güçlerin uzantıları komplocu ve provakatör hareketler tarafından alıncakça katledildi.

Evet, "Sol Birlik" in PKK'yi Güney Kürdistan'a çekme girişimlerinin somut ifadesi budur. "İdeolojik olarak etkilemedin mi, vazgeçirmedin mi? O zaman silahlı saldırıları gündeme koy" taktiğinin PKK üzerinde uygulanmasıdır. Bu taktiğin de boşça çıkarılması yeni saldırıların gündeme sokulacağını da göstermektedir.

İdris ÖKMEN yoldaşın yazısında "Sol Birlik" in durumu ayrıntıları ile ele alınmış ve konumu ortaya konulmuştur. Bu nedenle uzun uzadıya "Sol Birlik" i değerlendirmek istemiyoruz. Yazının daha iyi kavranması için gerekli bazı açıklamalar da bulunmaya çalıştık. Açık ki, okur da yazıdan benzer sonuçlar çıkarmakta fazla güçlük çekmeyecektir.

SERXWEBÜN

Her partizanın can verdiği
Ülkemin kuytu köşelerini
Karanfillerle süsleyip
Direnişe abide yapacağız.
Her taşına andımızın bir hecesini
Nakış nakış işleyerek
Dikeceğiz...
Amed'e, Antep'e, Dahok'a...

savaşım yürütmek, uzlaşmaz sınıf politikasını hayata geçirmek devrim mücadelesinin omuzlarına yüklediği kutsal bir görevdir.

Bizim bu sözlerimizden rahatsızlık duyacaklara şunu anımsatmak istiyoruz: Peki ya, 65 yılı aşkın bir tarihe sahip olan Türkiye Sol Hareketi'nin tarihinde şimdiye dek oluşan hiç bir birlik var mıydı? Ya da daha yakın tarihten bahsederek 1980'nin 12 Eylül'ünden bu yana dört yıl gibi bir süre geçmesine, devrimci-demokrat güçlerin en geniş birliğinin yaratılması için özellikle Partimiz ve FKBD, muazzam yoğunlukta çabalar harcamalarına rağmen, bu baylarımız neden bu çabalara katılmadılar da, dayattıkları "Güç Birliği" platformunu kabul ettiremeyince tam da 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı gelişmelerin ortamında bu "Birliği" oluşturduklarını ilân ettiler? Şimdiye kadar bütün birlik yolundaki çabalara çomak sokan, pratikleri ile dağıttı, tasfiyeci rolde hareket eden bu güçlerin şimdi gösterdikleri bu telaş nedendir? Neyin üzerinde oynamak ve hangi mirasa konmak istiyorlar? Onların PKK önderliğinde yükselen mücadeleden duydukları derin kaygı bu sonucu doğurmuyor mu?

Onlar, en aşağılık güdülerinin tatmini için rezilence, işi kezaşlıca vurdurmasına uğraşıp, bu uğurda en kutsal değerleri satılığa çıkararak hiç bir çekingenlik göstermediler. Ama besbelli ki, baylarımız kendi yerlerinde debelenip durmak istemiyor, göçmen yaşantısının verdiği sıkıntı ile de en kutsal davalara saldırmak, devrimi tasfiye edip gömmeyi önlerine vazgeçemeyecekleri bir görev olarak koymuş bulunmaktadırlar. Devrimci mücadelenin tarihi bütün devrimci- mizin önüne yeniden yükseltilmiş doğru giden devrim mücadelesini daha da yükseltme, ilerletme görevini koymuşken, onların pratikleri objektif niteliği ile gerici bir durumu anlatmaktadır. Büyük, tarihi davaya karşı kabaaran bu karşı-devrimci iştahı sahiplerinin kursaklarında bırakmak, propaganda faaliyetlerini önemli bir yanını bu tehlike kanalına karşı çevirmek, bu güçlerin teshirini sağlamak, devrimci sorumluluğa daha sıkı sarılıp doğru yolda emin adımlarla ilerle-

mek görevi de devrimci mücadele karşısında kendisini sorumlu hissedenen güçlerin önündedir. Biz, bu kutsal görevden kendimizi sorumlu kabul etmekte, bir yandan direniş bayrağını yükseltirken, diğer yandan da devrimin bağına bir hançer gibi dayatılan çeşitli renklerle bürünmüş tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi ertelenmez bir görev olarak görmekteyiz.

Nasıl ki onlar burjuvaziye uşaklık etmekte yeminlerini tutuyor, burjuvazi ile proletaryayı uzlaştırmak için iddialı çabalar harcamaktan hiç geri durmuyor, halka karşı zerre kadar sorumlu davranmayı akillarının ucundan bile geçiriyorlarsa, biz de olanca güç ve kararlılığımızla her türlü saldırı, tehlike ve sapmalarla karşı devrimi savunacak, bu şanlı yolda daha büyük bir azim ve kararlılıkla ilerleyeceğiz. Biz, sömürgeci-faşizme karşı mücadelede en dayanıklı, en sağlam, en gelişkin, arzu edilen mükemmellikte birliğin kızgın savaş ortamında, iktidara karşı düşen bir mücadele içerisinde yaratılacağına, temel haracı devrimci direnişin oluşturacağı böyleli birliğin zafere yürüyeceğine derin bir inanç besliyor, bunun önemli pratik-örgütsel-eylemsel adamlarını da atmış bulunuyoruz. Bunun dışında, hiç bir mücadele üzerine oturtulmuş, ülke ile bağlantı tümüyle kopuk olarak "Birlik" adına dayatılan tüm oluşumların en iyimser deyişle sahte, ikiye bölme oluşturulmuş, halka karşı görülmemiş bir sorumsuzluk örneği olarak görüyoruz.

Burada konuyu, oluşturulan birliğin hangi pratik gelişmelerin ürünü olduğu, politik niteliği ile bu birliğin neyi ifade ettiği, birliğin yeni bir şey olmayıp, geçmişteki yapının varlığına bağlı bir aşamayı oluşturduğunu belirleyen sınırlı bir kapsam içinde ele alacağız.

Bölgemizdeki politik gelişmelerin direniş daha da yoğunluk kazandığı bir l erkeze olma konumuna yükselen Kürdistan'da peşpeşe hızlı değişim ve gelişmeler yaşanırken, bu gelişmeler çeşitli politik güçleri daha etkin politikalar belirlemeye, bu gelişmelerle daha yakından ilgilanmeye itmektedir. Ha keza, çeşitli sınıf ve tabakaların politik arenada görünüm temsilcileri ya da iddiayla hareket eden güçler de kendi durumlarına en uygun düşünce gerçek konumlanmalarını almakta, diğer sınıflara karşı savaşım güçlerini toparlamak, birleştirerek hareket etmek ihtiyacını daha derinden duyurmakta, süren savaşımın zorunlu bir gereği olarak hareket ettikleri zeminin mümkün olabilen en fazla güç ve araçla güçlendirmek istemektedirler. Elbetteki bu kendiliğinden oluşmaması, varolan sosyo-politik gelişmeler bunu doğurmaktadır, oluşumu için zorlayıcı bir etmen olmaktadır. Hiç kuşkusuz yaşanan bu gelişmelerin tümü halkların çıkarlarının yana olamayacağı gibi, bir çok özgül durumda yaşandığı gibi, bazı kereler siyasal arenada hareket eden ve halk adına yola çıktığını iddia eden bazı güçler halkın çıkarlarının tamamen karşısında, gerici, karşı-devrimci bir konumda da olabilmektedirler.

Kendilerini görünüşü pek de alımlı ambalajlarla, değişik ve süslü laflar ardına gizlenmiş biçimlerde, buna uygun düşünce adlar altında piyasaya süren birçok güç yakasından bir roze gibi taşıdığı adın gereklerine göre davranmamakta, görünmek istediği bu yapıdan çok uzak bir konumda ve yapıda ha-

reket etmektedirler. Doğal olarak bu durumun yolaçtığı olumsuzluk, oluşturduğu tahribat da hatırı sayılır bir engel yaratmaktadır. Kaderleri birbirine yakından bağlanmış bulunan Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan halkları kendi üzerlerinde geliştirilmek istenen ulusal-toplumsal gerçekliğimize yabancı, ayrıksı, işbirlikçiliğin ürünü çabaları da birbirine bağlı bir biçimde yaşamakta, çoğu kereler bu tür çabalar geliştirilmektedir. Bu noktada olumsuzluğu ile bilinen çabaların giderek yoğunluk gösterdiğini, iki halkın birliğine yönelik olumlu çabaların zayıf kaldığını, zayıf bırakılmaya çalışıldığını vurgulamada geçemeyeceğiz. Halkların çıkarları adına hareket ettiğinin iddiasını taşımasına rağmen, gerçek, somut mücadele pratiğinde tam tersi bir konumda, işbirlikçiliği yaratmayı hedef alan uzlaşmacı bir hareket hattına sahip olan ve olumsuzlukları bilinen bu güçler muazzam tahribatlar yaratmakta, üstelik bunu da "birlik" adına yapıp tahribatın derinliğini daha da artırmakta, olumsuzluğu ölçülerin dışına taşımaktadır.

Aralık 1984'de oluşturulduğu belirlen ve içinde Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'dan hepsi de Parti (!) olan TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK güçlerinin yer aldığı "SOL BİRLİK" adındaki yapıların da bu çerçevede değerlendirilmekte zorundadır.

Bir çok gelişmeden artık açığa çıkmıştır ki, bu birliğin temelinde, esas niteliği tasfiyecilik olan, av-çıkça belirlenmiş ve mücadele pratiğinde sinanmış devrimci ilke-

lerden soyutlanmış bir ortaklık, devrimi gömmeye istemi yatmakta, birlikçiler bu durumlarıyla Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerinde bir karabulut gibi dolaymaya yeltenmiş bulunmaktadırlar. Avrupa patentli ve sosyal-demokrasinin beslemeleri olarak ortaya çıkan "Birlikçiler" kendilerini "yeni" bir ambalaj içinde piyasaya sürmüş olsalar da, kokmuş reformizm ve oportünizmin varlığına bir aşamayı, tasfiyecilik biçimine bürünmüş evreyi temsil etmektedirler. Gerçeğin bu yönünü önemle vurgulamak ve tüm sorumlu güçlerin, dürüst ve namuslu insanların bu gerçeğe göre durum belirlemesi yapmaları gerektiğini belirtmek artık kaçınılmazdır.

Hiç kuşkusuz Türkiye ve özellikle Kürdistan'daki siyasal gelişmeleri izleyen ve kara vicdan taşımayan hemen herkesin hiç tereddüt dümeden teslim edeceği bir gerçek vardır: Bu, böyle bir "Birlik"e gitmenin en önemli etmeninin şanlı 15 Ağustos eylemsel atılımı ve bu temelde meydana gelen gelişmelerin olduğu gerçeğidir. Gerçeğin özünü bu biçimde belirten elbetteki buna gücenen, öfkelenen, hırçınlaşıp saldırganlaşanların olacağı ve bunların bir daha PKK'yi küfür, saldırı ve karalama bombadımına tutabileceklerini gözden uzak tutmamak gerekir. Ancak bu durum bizi gerçeği olduğu gibi, tüm çiplaklığıyla ortaya koymaktan alıkoymamaktadır. Dayatılan reformist tasfiyeciliğe karşı teslimiyet bayrağı çekecek değildir. Birlikçi bayramızın dayattığı tasfiyeci platforma karşı en kararlı bir biçimde

A- "SOL BİRLİK" HANGİ PRATİK GELİŞMELERİN ÜRÜNÜDÜR?

1- 15 AĞUSTOS ÖNCESİ TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DAKİ POLİTİK ORTAM

Emperyalist saldırganlığın giderek artış gösterdiği, sertlik ve şiddetin (emperyalizmin) vazgeçilmez politika olarak görüldüğü bir dönem ve buna uygun ilişkilerin sağlandığı bir ortamda 12 Eylül askeri-faşist cuntası bir yandan Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki sömürü, baskı ve şiddeti do-

ruğa yükseltir, halkın elindeki son lokmayı da almaya çalışırken, tekel-lerin hesabına önüne koyduğu programı hiç bir engelle karşılaşmadan, iç rahatlığı içinde gerçekleştireceğini söylediydi, faşizmin kurultulması çabalarını bir hayli ilerlettiği, devrimci, demokrat, yurt-sever güçlere şiddetle, sömürgeci-faşist zor altında önemli darbeler vurduğu, savaş alanına çıkartmadığı, "her şeyi bitirdim, işleri yoluna koydum" edasıyla kendisini "başarıya ulaşmış Türkiye modeli"

olarak tüm dünyaya lanse ettiği bir ortamda, "devletin güvenliği ve bütünlüğü"nü tehdit etmeyen alanlarda sıkıyönetimlerin kaldırılacak istenip, diğer alanların üzerine daha fazla yüklenildiği, anayasa, siyasal partiler, genel ve yerel seçimler vb. ile tüm altımdaca senaryosunun oynandığı, seridin sonunun yaklaştığı ve süngü zoruyla istenildiği gibi yaptırılan bu uygulamalarla eşlik eden pasifikasyonun kitleler üzerinde yığınlar yarattığı bir durum yaşanmaktaydı.

Sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da kendisine bağlı ajan-ışbirlikçi bir yapı oluşturarak, sözde "Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin kalkındırılması" biçimindeki projesi ile halk üzerinde ki soygun ve talanı daha da derinleştirmiş, dayatılan göç olayı ile ulusal kurtuluş için gerekli siyasiy eritilmeye, kendi benliğine yabancılaştırılmaya, kişilikleştirilirmeye, pasifikasyon egemen kilmaya çalışılmış, halktaki tüm umut yestirileri köreltilmeye çabalanmaktaydı. Halen de dizginsiz bir biçimde, yeni uygulamalar da katılarak sürdürülen bu politikaya muazzam bir sömürü ve talan eşlik etmekte, buna karşı halk kitlelerinin tepkileri daha da artmakta, muhalefet safları yoğunlaşmakta örgütsüzlük ve önderliklen pratikiteki yoksunluğundan sürekli kabaran kin, öfke ve tepkiler belli bir nöbetleşme içine girmektedir. Türkiye'deki durum da benzer bir yapı içinde gelişmekte, tüm halk kitleleri devrimcileri arar bir nitelik göstermekte, bu görev de kendisini tüm önem ve ağırlığıyla dayatmış bulunmaktaydı.

Bu durumda en fazla sorumluluk duyması, halka ve devrime karşı bağlılığını en çok bu dönemde göstermesi gereken devrimci-demokratik güçler ise düşmanın dayattığı likidasyon (tasfiyecilik) platformunda (ağırlıklı olarak) hareket etmekte, gerçekliği olanca çıplaklığıyla belirtmek gerekirse, birçok güç kendilerini emgenlik altına alan bu yapıyı tüm sol'a dayatmış, bütün bir Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan sol'unun tasfiyesini gerçekleştirmeyi önlerine koymuş bulunmaktaydı. İçerde polis nezareti altında geliştirilen uygulamaların bir devamı olarak dışarıya da yansıyan bu empoze edici, kimi yapılarla emgen olan, kimi yapılarla da devrimci direnişye yenik düşen halkla dışarda da gereken yankısını bulmuş, PKK direnişçiliği ülkenin en elverişli alanlarında yoğun hazırlıklar sürdürülürken, küçük-burjuva reformist, oportünist, şafakçı Avrupa'lara kapanmış, oradan mevzilenmişlerdi. Ama devrimci mücadele geliştirme sorumluluğunu taşıyan PKK Hareketine karşı. Dirayıcı bir salgın gibi saran tasfiyecilik, düşkünlüğü arttırmış, "yeni" düşünce arayışları Marksizm-Leninizmin karşısına çıkarılmış, tasfiyeciliğin egemen duruma geldiği yapılarda bikkınlık, yığınlar, korku, kaçışlar, ihanet, teslimiyet, en yoz lumpence yaşamaya akin ediş, hayvansı güdülerin kontrolüne girme, en adi ahlaksızlıklar, sol'u toparlama çabalarının engellemeye ve açtıkları saldırı almış yürümüşü. Devrimden ve ülkeye yeniden dönüşten vebadan kaçır gibi kaçılacakta, bu yolda caba sarfeden, önemli adımlar atan Partimize karşı amansız bir küfür, karalama, şantaj kampanyası sürdürülmekteydi.

İçerde korkunc isken ve acılar altında inleyen, bütün zorluk ve ağırlığına rağmen direnişye sahip çıkıp, başta Partimiz ve onun değerli önderleri olmak üzere gerekli direnişlerin yaratıcıları zindanlardaki, hücrelerdeki, isken tezgahlarında, idam sehpalardaki devrimciler mesajlarını DİYARBAKIR'dan Elazığ, Erzurum, oradan METRİS'e MAMAK'a iletmis; direniş alevi buraları da sar-

mış, yükselen sesler dışarıya direniş mücadelesini yükseltmeyi, emredici bir görev olarak dayatmış bulunmaktaydı. Devrimci intikam görevinin ve tüm şehit ve tutuklu devrimcilerin emredici seslenişlerinin yüklediği sorumluluğun başka türlü yerine getirilmesi olamazdı. Bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmamak direniş bayrağını ülkemizin doruklarında alevlendirmek tarih ve halk karşısında işlenebilecek en büyük suç, son derece kutsal görev ve sorumluluktan alçakça kaçış, teslimiyet ve ihanet olacaktı. Nitekim bugün bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmayan güçlerin konumu bundan farklı değildir. Sürekli olarak Bolşevikleşen, kitleler nezdinde itibarı yükselen, önderliği altında savaşı kabullenilen PKK'nin yakadettiği gelişme ve başarılar, geleceğe sunduğu umutlar ise kör olmayan her gözün göreceği gerçeklerdir.

2-15 AĞUSTOS EYLEMSEL ATILIMI, TARİHSEL VE GÜNCEL ÖNEMİ

Halkımızın sömürgeciliğe, yabancı egemenliğe karşı direnişçi halk olarak varoluşundan bu yana, çeşitli biçimlerde, silahlı-silahsız, aktif-pasif, toplu veya parça parça vb. niteliklerde sürmüş, günümüze kadar devam edegelmiştir. Ama tüm bu direnişlerden farklı olarak, en eskisinden daha güne kadar gelişen bütün mücadelelerdeki direnişçi özü kendi bünyesine katarak, bunların bir sentezi olarak yükselen PKK öncülüğünün yol göstericiliği yaptığı direniş temelindeki 15 Ağustos eylemsel atılımı, politik ve örgütsel anlamda halk tarihimize geçleşen ilk ve en önemli direniş eylemidir. Bu durum atılan adım muhtevasını daha da derinleştirmekte, tarihsel ve güncel anlamını daha da kalıcı kılmaktadır. Bu şanlı atılım örgütlülük, politik perspektif, halk üzerinde bıraktığı derin ve kalıcı etki, direnişin örgütlenilmesi, bölge ve dünya devrim güçlerine kendi varlığının güçlü bir haykırışını, en ileriyi yaratabilmenin zeminini güçlendirilmiştir vb. birçok bakımdan ulusal direniş mücadelesi tarihimizdeki yer ve önemi son derece belirgin bir eylemsel atılım, direniş temelinde gelişecek yeni bir dönemin ilanı olmuştur.

Düşmanın her türlü baskı, imha ve pasifikasyon uygulamalarına karşı hayatın her alanında yürütülecek direnişin savaşıarak örgütlenmesi, örgütlenerek savaşılanın en örgütlü, planlı ve kararlı çıkışı olan 15 Ağustos eylemsel atılımı, sömürgeci-faşist cuntanın tüm planlarını işleme kılması, siyasal çıkmasını derinleştirerek istifalar, çelişki ve çatışmaların en yüksek boyutlara yükselmesinde en önemli öge olmuştur. 15 Ağustos eylemliği, dört yılı aşkın bir süreden beridir zindanlarda dayanılmaz isken ve acılar altında sürdürülen direniş alevini dağlara, oradan kitleler arasına taşımış, onlardaki direniş umutlarını yükseltmiştir.

Halkımızdan çoktan beridir beklediği, arzulanmış bu eylemlilik beklenenden de fazla bir etki yaratmış, halkımız halka halka direnişin etrafında bütünleşmeye başlamış, sömürgeci-faşizme karşı süren savaşı daha aktif olarak sürdürmek için tüm varlığını göstermeye yeltilmiş, özgüze duyulan güven daha da artmış, öfke ve kin kabarmıştır.

Bu şanlı atılım ile Parti içi sorunların aşılması gerçekleştirilmiş, tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine en ölümcül darbe indirilmiş, tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Parti safındaki birlik, Parti ruhu ve geleneklerine uygun bir biçimde, Bolşevikleşme tarzında uygulamalarla daha da pekişmiş, dönemin üzerine daha büyük bir cesaretle yürünerek gerçekleştirilmiştir. Üstüste sağlanan bu başarılar

Partili ve Partisiz tüm yurtseverler, devrimci kesimlerin savaşı moralini yükseltirken, faşist Türk ordusundaki muazzam moral bozukluğu ve çöküntüyü, korku ve kaçışları arttırmıştır. Ardarda gerçekleştiren "huzur" ve "güneş" operasyonları cuntanın kararın yüzünü ağartmamış bozgun başgöstermiş, siyasal anlamda düşmana önemli bir yenilik daha verdirilmiştir.

Kuşkusuz genel anlamda 12 Eylül askeri-faşist cuntasının iktidara zorla el koymasından bu yana geçen süre, özel olarak da 15 Ağustos eylemliliği Türkiye proletaryası ve emekçi kesimlerini kendilerinin kurtuluş mücadelesinde Kürdistan halkının en yakın müttefikleri olduğunu, burjuva kuyrukçuluğundan verebilecek hiç bir şeyinin olmadığını çok daha açık ve somut bir biçimde göstermiş, her iki halkın kaderlerinin birbirine olan yakın bağlaşıklığını daha net bir biçimde dayatmıştır. Bu anlamda Türkiye halkı ile halkımız arasında daki ittifakın direnişin başka bir temelinde olmayacağı, kararlı bir direniş mücadelesi ile yitileceği, sahte ittifak önerilerinin halkı aldatmaktan, ikiye bölme ve burjuva kuyrukçuluğundan başka bir şey taşımayacağı da yine aynı gerçekler gözler önüne sermiştir. Bu nedenle Türkiye halkı da kendi kurtuluşunun Kürdistan'daki güçleriyle yakın bağını anlayıp, umut dolu gözleriyle Kürdistan'a dikmeye başlamıştır. Bu olumlu gelişmelerden biri olarak beliren bu durum, Kürdistan'da yükselen direnişlerin en anlamlı yankısını Türkiye halkı arasında bulacağını göstermiştir. Böylece Türkiye halkı da kendisine önerilen sahte ittifak ve birlik çağrısına uymayacak, bu ikiye bölme girişimine daha da çok dikilecek, FKKB'den bünyesinde kenetlenecektir.

İçinde bulunduğumuz dönemin ortaya çıkardığı siyasal gelişmelerden daha yakinen etkilenen ve giderek bu gelişmeler daha çok etkileyen bir konumda bulunan Kürdistan'da 15 Ağustos eylemliliği ulusal ve uluslararası düzeyde önemli etkiler yaratmış, yaratılan yankılarıyla dost ve düşman bir yığın gücün dikkatlerini ülkemizdeki gelişmeler üzerinde toplamıştı. Elbetteki bu durum adıyla, halk varlığıyla tarihten silindiği, yok edildiği, mezarla gömüldüğü hükümleri verilmiş bir ülke ve halk gerçekliğini yansıtmayışı bir çok gücü olumlu-olumsuz yönde şaşkınlığa uğratmış, politika ve bakiş tarzlarını yeniden kontrol eder duruma düşürmüştür. Pek doğaldır ki, bütün bu gelişmelerin ürünü olarak Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin dost ve müttefikleri olan güçler daha fazla destek sunmak isteyecek, devrimci mücadelelerin geleceği ile daha yakinen ilgilenme ihtiyacı hissedeceklerdir. Ama kendi mayalarında direnişin zerre kadar bir parçasını taşımayanlar bir takım uluslararası olanaklara dayanarak bu desteğin üzerine konmak, kendi de-classe güdülerini içi kullanmak isteyeceklerdir. Ancak direniş mücadelesinin gerçek sahipleri onlara bu fırsatı tattırmayacak, mücadele üzerinde hokkabazlık yapmalarının önünde bir set oluşturacak, sırası geldiğinde bu utanmazlardan tüm yaptıklarının hesabını sormakta tereddütte düşmeyecekler.

Evet, 15 Ağustos eylemliliğinin yankılarının geniş olduğunu belirtmiştir. Emperyalist, gerici, faşist çevrelerin derin rahatsızlıklarına yolaçan bu şanlı eylemsel atılım, BBC, Amerika'nın Sesi, Almanya'nın Sesi vb. radyolarda duyurulan haberlerde AA, Sıkıyönetim Komutanlıkları, Genel Kurmaylık vb.'lerinin açıklamaları verilmiş, yudurulan, kalın, çarpıtma, demagogik ifadelerle direniş gerçek niteliğinden farklı konularda, başka güçlerin tahrikleri biçiminde gös-

terilmeye çalışılmıştır. Başarısızlığa düşen cuntanın girdiği siyasal çıkmazın üzeri örtülmeye, hiç bir misillemeyi yapmaktan geri durmayacağı biçimindeki yorumlarla halka gözdağı verilmeye, direnişin etrafında kuşku çemberi örülmeye, halktan kopuk geliştiği gösterilmeye çalışılmıştır. Dikkatler direniş mücadelesinden Güney veya Doğu Kürdistan üzerine faşist Türk ordusunun yapabileceği saldırı üzerinde yoğunlaştırılmış, PKK'nin görkemli direnişçiliği gölgelenmek, küçük gösterilmek istenmiştir. Faşist cuntanın kurmayları ilk defa bir olay dolayısıyla toplanmış, meydana gelen gelişmeleri bastırmak için üst düzeydeki yetkililer Kürdistan'a "gezi ve denetlemeler"de bulunmuş, üst üste çeşitli düzeylerde toplantılar yapılmıştır. Bizzat Kenan Evren'in en baş rolde yer aldığı bütün bu çabalar meydana gelen gelişmeleri bastırmak için hal çaresi olamamış, gelişmeler halkımızın lehinde, cuntanın aleyhinde daha da hızlanmıştır. Daha gelişip düşünülen tedbirler daha şimdiden fazla bir uygulama alanı bulamamıştır.

Sömürgeci-faşist basın ve yayın kuruluşları olaylara geniş yer vermiş, iftira, yalan, çarpıtma, demagogik haber ve nitelendirme güçleriyle manşetlerden inmemiştir. Özellikle faşist cuntanın işbirlikçisi liberal-sağ Milliyet, muhafazakâr-sağ Tercüman ve Hürriyet gazetelerinde MİT'in açıklamaları sayfaları doldurmuştur. Bu arada Partimizin ve halkımızın yüce yol göstericisi Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber(!)de Milliyet gazetesinde yazılmış, bu yuduruk haber ile halkımızın ve Parti militanlarının Parti önderliğine duyduğu güvenin sarsılması, direniş mücadelesinin halktan tecritinin gerçekleştirilmesi amaçlanmıştır.

Bölgedeki yankılarıyla ortaya çıktığı gibi gelişmeler ilerici, devrimci güçlerin olumlu tepkileriyle karşılaşmış, öteden beri Kürdistan sorunu karşısında adeta sağır, duyarsız, aşırı bir itidallıklı içinde davranmayı "politika" haline getirmiş bazı güçlerin dikkatlerini bile uyarmıştır. Henüz ileri düzeyde varmamış olsa da mevcut ilişki ve ittifakların güçlenmesine açık kanıt olmuştur. Bundan sonraki gelişmelerin bu yönde artış göstereceğini beklemek hayal olmayacaktır.

3-15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI EYLEMLİĞİNE KARŞI REFORMİST-TESLİMİYETÇİ CEPHİNİN TUTUMU NE OLDU?

15 Ağustos eylemsel atılımının gerçekleşmesinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde yarattığı olumlu etki, faşist cuntanın içine sürüklediği siyasal çıkmaz, hiddetli ve kudurganlaşmış faşist saldırganlığın yanında, solcu, devrimci, demokrat, yurtsever, hatta sosyalist, komünist geçinen, kendilerini bu biçimde lanse eden reformist-teslimiyetçi çevrelerin tepkisi ise faşist cunta ile ağız birliği içinde halkların celleda bu gücü destekler mahiyette olmuştur. Bu cephenin tutumu ile Kenan Evren-Turgut Özal çetesinin tavırını teyit eden biçimde olmuştur, halkımızın en meşru ve vazgeçilmez hakkı olan direnme seçeneğine karşı saldırların bu kesimlerden de yoğun bir biçimde geldi. Bu güçler 15 Ağustos ile birlikte, daha da artan sömürgeci-faşist cuntanın saldırganlığına gerekçe olarak 15 Ağustos eylemliliğini, yani halkımızın sömürgeci-faşist zulme karşı direnişini göstermeye çalışmış, onlar da bütün dikkatleri bu eylemliliğin "neden" olduğu G. Kürdistan üzerine faşist Türk ordusunun yapacağı (!?) saldırırganlık üzerine çekmeye, direniş ve saldırı eylemlerini küçük, sorum-

suzluk örneği biçiminde göstermeye çalışmışlardır. Bu cephe de değerlendirdiğimiz bazı güçler (Peşeng, ÖY, KUK vs. gibi) kendiihanet ve teslimiyetlerini en uç noktaya vararak, direnişçi eylemliliğe karşı toplantılar düzenlemeye, imza toplamaya, uluslararası Af Örgütü'nün bürolarını işgal edip, eylemleri desteklediklerini duyurmaya - evet amaç ayne böyledir - çabalamış, PKK'ye karşı mücadele etmek ölmüş köle ruhlarını canlandırmıştır. Sömürgeci-faşist cuntaya karşı hiç bir eylem içerisine girmeyen, ortak bir platformda hareket etmeye, eylem birliği yaratmaya görülmemiş bir saldırganlıkla hücum eden, halkımıza aşağılık kölece bir yaşamı reva gören, cuntaya karşı en ufak bir devrimci kıpırdanışa karşı "provakasyon", "MIT-CIA oyunu", "terörizm, anarşizm" vb. suçlamalarla bulunmakta tereddütte düşmeyen bu sefil yaratıklar, PKK'ye ve önderliğinde gelişen UKM'ne saldırıya eylem yapabilmekte, biraraya gelip birleşebilmekte, cunta ile aynı ağızı kullanarak direniş eylemliliğini saldırmakta, 11 (onbir) örgütün imza attığı bir ihanet belgesini imzalayabilmekte, halkımızın büyük bir çöküş ile sahip çıktığı 15 Ağustos eylemlerini "sorumsuzluk" olarak gösterebilmektedirler. Bundan daha büyük bir utanmazlık, düşkünlük, ihanet ve döneklik örneğini kim gösterebilir?!!

PKK'ye karşı saldırı korosunun en çıkarılan figüranları olarak Kürt kökenli, soysuzlaşmış olan bu güçler saldırı ve karalamalarında hiç bir sınır ve ölçü tanımayıp, ağır, ağır köpürürcesine küfürler yağdırdılar. Bay Burak'ın şahsında işi ihbarcılığa varırdırken, durumu oldukça karantlık, provakator oldukundan kesin şüpheli olduğumuz kişileri Ortadoğu'da sorumlu olarak piyasada doluşturup, örgüte karşı suçlu olan kişileri ayarıp Avrupa'ya aktaran, komplocu girişimlerini yoğunlaştıran Peşeng'in, KUK'un konumunda da daha farklı, provakatorce, komplocu bir duruma bürünmüşlerdir. Şimdi "SOL BİRLİK" içinde yer alan bu güçlerin konumunu geçmişteki bu konumlarından ayrı olarak ele almak mümkün değildir.

"SOL BİRLİK" in başı TKP'nin tavırı ise, kendi radyosundan olayların sıcaklığı içinde verilen paket yorumla belli olmuştur. Daha kendi yer muhabirlerinden-varlığı meçhul-haber alamadığını belirttikten sonra, yeterince bilgi bile almayı beklemeden hemen alçakça bir nitelendirmeye girişmiş, faşist cuntanın işbirlikçiliğine soyunmuş haldeki formunu belli etmiştir. Halkımızın büyük bir sevinç ve çöküş ile karşıladığı 15 Ağustos tarihsel atılımında "emperyalizmin parmağını" arayan bu güç, öteden beri emperyalizmin Kürdistan politikasını oynamasıyla kendisine nasıl parmak atılmış olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Yine görkemli Şenkaya direnişini yuduruk ve düzmece bir "mekutup" ile kamuoyundan gizlemeye, gerçek niteliğinden sapırmak, sıradan bir olaymış gibi göstererek, küçük düşürmek için günlerce devam eden sinsî bir propaganda geliştirmiştir.

Bu güçlerin saldırı ve karalama kampanyasına bölgenin başı kokuşmuş oportünist, reformist güçleri de katılmakta, provakasyona omuz vermektedir, geri kalmadılar. Hatta bilinçli olarak düşman ile bağı açıkça belli olan çabaları teşvik ettiler. Kendi tavırlarının halkta, ilerici çevrelerde, hatta kendi tabanlarında yarattığı tepki karşısında da yaptıklarına sahip çıkamama yüzüzlüğünü gösterdiler. Kendi tükürüklerini yalamaya kalkarak çıkan bildiriye teyit etmedikleri, imza atanın kişi olarak insiyatif koyduğu yalanını yudurarak gerçeklerin üstünü örtmeye çabalamışlar. Ama kendilerinin

iyi bildikleri ve sistemli olarak geliştirilen çabalar bir PKK düşmanlığı biçiminde sürdüreceği bugün kendi tutumları ile dedikleri yalanlarmaktan başka yapacakları birşey de kalmamıştır.

Böylece bir çok yönden PKK kuşatma altına alınıp, reformist-teslimiyetçi bir ağırlık ortasına düşürülmek istenirken, ardından dolaşan ava diğer bazı güçler eliyle de yem uzatıldı. Kapılar kapatılıp, pencereler açık bırakılarak PKK tuzağına düşürülmeye, sözde PKK'ye karşı "olumlu" yaklaşım içinde gösterilen bu güçlerce bu gerçekleştirilmeye çalışılıp, yükselen direniş hamlesi daha başlangıcında iken dumura uğratılmaya, yolundan sapıtılmaya çalışıldı.

4- "SOL BİRLİK" ÖLÜ DOĞMUŞTUR

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız 15 Ağustos eylemliliği ile birlikte yaşanan gelişmeler Türkiye ve Kürdistan Sol'u için bir anlamda denek taşı rolünü oynamış, saflar arasındaki ayrışmayı netleştirmiş, bir çok güç kendi konumuna uygun ilişki ve ittifak içerisinde hareket eder konuma geçmiştir. Ortaya çıkan pratik gelişmeler bunu doğrulayıcı niteliktedir. Yaşadığımız ortamın ürünü olan siyasal yelpazede "SOL BİRLİK", gizli, direk teması biçiminde, bir hayal ürünü olarak ilişki ve ittifak içinde olduğu güçlerin sol içindeki sözcülüğünü yapmaya kalkarak yükselen direniş mücadelesini Avrupa ve Kürdistan'dan tasfiye etmek amacıyla oluşturulmuş bir yapılanmıştır.

Evet, Türkiye devrimini de yakından etkileyen ülkemizdeki gelişmelerin merkezinde direnişin daha da geliştirilmesi, buna uygun düşen örgütsel kapasitenin mutlaka yaratılması, halklarımızın ve gelişmiş ve mümkün olabilen en fazla genişlikte savaşı birliğinin yaratılması, direniş temelinde en güçlü, en sağlam ittifakların oluşturulması görevi hiç bir koşul altında ertelenmez bir biçimde kendisini daha da canalcı bir sorun olarak dayatmış iken, direniş kufreden, kara çalan, halkımızın bu en soylu eyleminde "yabancı parmağı" arayan, ihbar ve ihanetlerini doğruya yükselten, halkımızın direnişini ve kendini savunmasına bile gözükmüş bir düşmanlık ile bakan, sosyal-şoven, ulusal inkarcı, küçük-burjuva reformist-teslimiyetçileri, sömürgeci-faşist antayaşığı yarış atları kendi aralarında tasfiye bir temelde "SOL BİRLİK"i kurduklarını ilân ediyorlar. Türkiye ve Kürdistan'ı adına hareket edeceği belirtilen bu tasfiye ortaklığı neden ihtiyaç duyulduğu açıktır. Neden şimdiye kadar oluşturulmaya çalışılan devrimci-direniş birliği yaratılması uğrunda mücadeleleri baltalayıp, kendi perspektifsizliklerinin, programsızlıklarının, eylemsizliklerinin bir aynası olan "GÜÇBİRLİĞİ PLATFORMU"nu dayatıp, bunda istenilen sonuca ulaşamayınca Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından oldukça olumsuz bir zemine kayış ifade eden, tasfiyeciliğin örgütlenirliğini TKP önderliği altında gerçekleştirdikleri de tarafından yeterince bilinmemektedir. Partimize çeşitli yazırla yeterince dile getirilmiş ve devrimci kamunun dikkatlerine sunulmuştur.

Söz konusu platformda "bizi birleştiren ortak anlayış" diye ifade ettikleri şeyin gerçekte katkısız bir burjuva kuyrukçuluğu olduğu apa-

çık ortadadır. Böyle bir çabanın esas amacı devrimin merkezi olan Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen mücadeleyi tasfiye etmek; buradan da Türkiye devrimine de olumlu bir çıkışı mutlaka yapacak olan Türkiye devriminin tasfiyesine ulaşip, her iki ülke devrimini de gömmektir. Varlığına kastedilen devrime sosyal-demokrasinin silahıyla, liberal burjuvazinin sahasında vurulmak istenmekte, gelecek bu biçimde karartılmaya, sosyal-demokrasinin en sağ kesimlerinin istemlerini boğdurulmaya çalışılmaktadır.

Siyasal mücadele konusunda azıcık düşüncesini yoran ve kapkara bir vicdan taşımayan hemen herkesin rahatlıkla teslim edeceği bir gerçek vardır: TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK adlarındaki Partilerin (!) yer aldığı ve bir benzerinin 1912 yılı Rusyası'nda Troçkistlerin, Ötzoistlerin, Ultimatocuların, Tanrı Arayıcıların gerçekleştirdiği tasfiye Ağustos Bloku'nun olduğu bu reformist-tasfiyeci birliğin oluşturulmasının en önemli etmeni, 15 Ağustos eylemliliği ile büyük bir hamle yapan KUKM'nin verdiği aşamadır. Gelinek nokta bayırlarının korku ve telaşlarını arttırmaktadır. Sömürgeci-faşizmin sarımsı geçirmesine yolaçan KUKM'si yükseldikçe bunlar işbirlikçi istedikleri biçimde sürdüremeyecek, devrim adına hiç bir şey getirmeyeceği artık iyice deşifre olmuş sosyal-demokrasinin sol içerisindeki bu uzantıların liberal burjuvazinin ajanları oldukları iyice belirginlik kazanmıştır. Bu nedenlerle reformist işbirlikçi çizgilerinin tümüyle iflas edeceğini de hissedilen bu güçlerin korku ve telaşları daha da artmaktadır. Bunun bir ürünü olarak ulusal kurtuluş mücadelesi gelgitte direniş mücadelesini bölge barışının bozulmasına (!) neden olarak göstermeye çabalayan, sömürgeciliğin ve emperyalizmin çıkarlarına göre çizilmiş sınırları meşru görme ve gösterme, direniş mücadelesine saldırı da o ölçüde artacaktır.

Tasfiyeci ortaklığı oluşturan siyasal şantajcılar ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmelerin kazandığı boyutlardan kaygılanıyor, önce en aşagılık küfür ve nitelendirmele birşey yapamadıkları, gelişmelerin önüne geçemedikleri ve giderek kendi konumlarını daha çok tehdit eden, görüldüğü bir çoklu yükseliş kendi kontrollerini alamadıklarından frenlemek, önünde yeni bir baraj oluşturmak için sosyal-demokrasinin tuzağını kuruyorlar. Avrupa sosyal-demokrasinin koyunda sömürgeci-faşist cuntanın işbirlikçisi SODEP, DSP, HP gibi Partilerle çeşitli temaslar biçiminde, ancak hiç bir ödün almadan tümüyle kendisini ona adapte etmeye hazır bir konumda uygulama alanına çıkış buluyorlar. Tüm tarihi şiddetle yoğunlaşmış hakim bir sınıfın yanında şiddetle karşı kendisini tövbeli, eğer basırsa ecinnilerin çarpacağına inanmış kabul eden bu en pisirlik, laçka, eylemsiz, pasif politikacılar, "demokratik", "barışçıl" mücadele önerileriyle cuntanın beğenisini kazanmaya, gazabından korunmaya çalışıyorlar. Bunun en açık işaretlerini yollamaktan, hayali biçimde de olsa burjuvazinin faşist olmayan kesimleriyle ittifak yapmaya hazır olduklarını belirtmekten hiç bir çekingenlik duymuyorlar.

Tarihteki tasfiyeci Ağustos bloku'nun bir benzerini farklı tarihi

koşullar altında oluşturan "SOL BİRLİK"teki tasfiyeci blokun başını çeken TKP'nin 65 yıllık, diğerlerinin de en az 15-20'şer yıllık tarihleri reformizmin, işbirlikçi zlaşmacılığın ve tasfiyeciliğin tarihi-dir. Belirli bir devrimci mücadele geçmişiyle dayanmamaktadırlar. Devrimci değer anlamında hiç bir olumlu birikim yaratmamış, olumsuz tahrifatlarıyla birer zehirrotu görevini görmüşlerdir. Dolayısı ile belirli bir mücadele temeli üzerinde yükselmeyen bu eylemsiz örgütlerin eylemsiz temsilcilerinin birliği mücadeleye adına ortamı bu çıkarabilir? Gelecek için ne sunabilir? Somut bir programa sahip olmayan, yürütülecek mücadele ve örgüt biçimi belirlenmemiş, stratejisi sosyal-demokrasinin tezgahında dokunmuş, perspektifi en fazla faşist cuntanın iktidardan gidip, 27 Mayıs Anayasası'nı yeniden yürürlüğe koyacak 12 Eylül öncesi legal siyasi ortamı yaratmakla sınırlı, emekçi halkların devrim ufkunu karartan, devrimci-demokratik kurtuluş hareketlerindeki tasfiyeciliğin örgütlenirliktir. Bu birliğin halklara verecek bir şeyin olması bir yana; kaçınılmaz biçimde onlara darbe vurmayla varacaktır.

Bu süreçlerin yayınladığı "SOL BİRLİK DEKLARASYONU"nda şimdiye kadar ki beklentilerinin, faşist cuntanın kendiliğinden demokrasie döneceğinin umulduğunun açıkça itirafı vardır. Yazılarında bunu "Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler faşist diktatörlüğün kendiliğinden yıkılmasını, rejimin liberalleşmesini veya demokrasie dönülmesini beklemenin boş bir hayal olduğunu..." ("abc" söyleyerek dolaylı da olsa açıkça ortaya koymaktadırlar. Ama bu hayalin suya düştüğünü, iç çekerek kendileri de sineye çekiyor ve varsa-yoksa sosyal-demokrasie adapte olmayı teklif ediyorlar. Daha somut bir pazarlığı girmeden sosyal-demokrasinin en soldaki kesimlerinin bile faşizme karşı tavırının daha netlik kazanmadığı, işbirlikçilik içinde bulanıklığı bir durum da bile bu kesimlerle ittifakı başa almış, karşılıklı beklemekten hizmete koyulmuşlardır bile! Uşaklığın, kuyrukçuluğun bu tarz pek az görününcüstür. Belki bu konuda katetiklikleri mesafeden, belki de halkımızı halen bir sürü olarak gördüklerinden bunlar, faşist cuntanın yıkılmasından bahsediyorlar, ama bunun için hiç bir program önermiyor, bunu hangi temel örgüt ve mücadele biçimleri ile nasıl gerçekleştirebileceklerini belirtmekten kaçınıyorlar. Bununla da gerçek istem ve kimliklerini gizleyebilmeyi umuyorlar. Daha ilerde de değineceğimiz için geçelim.

Özünde devrimci tasfiye etmek, gömmek için başlatılan hareketin eylemsiz, pisirlik, çekilmez temsilcilerinden oluşan bu blokun içinde PKK'nin yemini düşmanı, kent küçük burjuvazisinin sömürgecilik ile bağları yoğunluk gösteren en ödek bir kesiminin temsilciliği reformist-milliyetçi TKSP ve aynı yapının feodal-kompradorlar ile ilgili başlı başına sahip başka temsilcisi PPKK gibi sözde iki tane de Kürd (!) örgütü vardır. Bunların birliğin sokulmalarına da özel bir anlamı vardır elbette. Devrimci kamunun yakından bildiği bir tasfiyecilik süreci yaşanmaktadır. Bu karşı-devrimci saldırı Partimiz karşısında yenik düşmüştü ama, diğer birçok örgüte hakim olmuş, onları tasfiyeye götürmüştü. Tasfiyecilik sürecine en olumsuz bir

yapı ile giren Dev-İşçi, HK, Partizan vb. nin oluşturduğu blok teşhir ve tecrit edilip, geriletilince teslimiyetçi-reformist kanat daha ileri adımlar atarak süreci bütüne hakim kılmaya çalışmıştır. İşte bu amaçla şimdi en başta KUKM'ni yeniden gündemlerine koymuş bulunmaktadırlar. İşte söz konusu Kürd örgütlerine bu tasfiyeci blokta yer verilmesinin esas amacı da budur. Amaçlarına uygun olarak tasfiyeci birlik bu örgütlerden birini Avrupa'da, diğerini de Kürdistan'da ön plana çıkarmak, mücadelenin çıkışları açısından uygunluk arzeden muhtelif alanlarda provakasyon yaratmaya, ayrıca bölgedeki bazı güçlerden de destek görerek bu girişimlerini artırmaya, PKK'yi çeşitli güçlerle karşı karşıya getirmeye çabalamaktadır. Tasfiyeci birliğin tam destekle bu güçleri meşrulaştırma için sarfettiği yoğun çabalara bakıldığında bunların ne tür planlarla iş çevireceklerini anlamak hiç de zor değildir.

"SOL BİRLİK" in başı, bayatlamış, kokuşmuş oportünizmin dehşetli TKP'nin Kürd Hareketine karşı tavır diğer güçlerin konumunu da belirlememizde önemli bir öğeyi oluşturur. Çünkü birliğe esas damgasını vuran TKP'nin dayatmalarıdır. TKP, geçmişte de, 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da gelirden, tabanın da geniş halk kesimlerinin işgalci zulme karşı direniş biçiminde oluşan, ancak ilkel, feodal-şiretçi önderlik altındaki ayaklanmaların karşısında tutumu ile, Kemalizmin suykırım ve katliamlarına adeta alışı çalan politikası akillardan çıkmamıştır. Bir dönemde TKP, sosyal-şovenizmi yaşam felsefesi olarak benimsemiş, Kemalizmin koşulsuz kuyrukçuluğunu yapmış, Kürdistan'da gelişen ayaklanmalara "İngilizlerin kıskırtması" vb. yafatlar yapamış, katkısız burjuva uşaklığına ayak direktmiş, ısrarlı davranmıştır. Kemalizme, onun doğasına yabancı olan ilericilik, devrimcilik, anti-emperyalistlik yakıştırmamış, yapıp, göklere çıkarmış, bu hareketin sol'daki uzantısı konumunu ise sahte bir muhalefete maskelemeye çalışmıştır. TKP'nin esas yapısı bu nitelikte olunca Kürd Hareketine karşı sosyal-şoven ödekli hareketleri de hiç bir zaman değişmemiştir. Ancak farklı dönemlerde, yeni bir yığın gelişme ortamında bu politikanın geçersizliği kendini kanıtladıkça öz aynı kalmak koşulu ile biçimde siyasal ortama göre hareket etmeyi yeğlemiş, elektik, pragmatist bir yapıda seyretmiştir. Sosyal-şoven yüzü açığa çıkıp, teşhiri geniş kesimler içinde gerçekleştirmek ve esas olarak Hareketimizin doğuşu ile birlikte Kürdistan sorunu kendisini daha çok ön plana çıkardıkça TKP'de sahte bir biçimde Kürd Hareketine dost görünmeye, faydacı tutumunu derinleştirmeye yönelmiştir. Daha 1976-77'lerde "sömürgecilik tezi ayrılıklı burjuvazinin istemidir" diyen, kendi radyosundan Kürdistan Devrimcilerini en adice küfürlerle karalamaya çabalayan TKP, birden bire baza batırılmış tumusol kağıdı gibi renk değiştirmeye yeğlemiş, Kürd Hareketinin dostu (!) pozunu takinmiştir. Daha yakın geçmişte, 15 Ağustos şanlı atılımı karşısındaki tutumuyla Türk burjuvazisinin ne kadar sadık uşağı olduğunu kendi gerçekleriyle belirtmiştir. Pekli bu gedikli teslimiyetçi-reformist baylarımız hangi olumlu çaba ile böyle bir "Kürt ve Kürdistan dostu" sıfatına layık oldular?!

Kemalizmin daha ilki yıllarında, ona tereddütsüz bir kuyrukçuluk yapan TKP, faşizm biçimine dönüşmüş bu hareketin K. Evren'in şahsında II. Atatürk olma gibi trajikomik biçime girmiş hali karşısında da eskiden beri süregelen tavırını sürdürmek kararlılığındadır. Ama bu kez bunu çuvala sığmayan mızrak misali de olsa gelişmeleri önlemek için Kürd halkına dost görünerek sürdürmek istiyor. Tam bir cambazlık oyunu! Bir yanda Kemalizm ile işbirlikçi, burjuva uşaklığı, diğer yanda ise Kürd Hareketine dost görünme poz.

Baylarımız oluşturdukları bu birlik ile tümüyle TKP'nin güdümü altında toplanırken bir rekabet ve bloklaşma eğiliminin oluşmasına karşı imiş gibi bir caba içinde görünüyolar. Bu konuda deklarasyonda sol güçlerin birliği üzerine ahkam da kesiyorlar. Ancak bu şıartı tekrarlama tekrarlama en çok da kendileri birlik mücadelesini engelliyor, daha çok yönlere aldıkları güçleri rekabet ve bloklaşma içerisinde kendileri tutuyor, PKK'ye düşmanlığı ise kemikleştirmeye çalışıyorlar. Giderek yoğunluk gösteren bu faaliyetlerini Türkiye ile de sınırlı tutuyor, devrimin merkezi olan Kürdistan'da da yapıyor, rekabet ve bloklaşmayı bölgesel düzeyde sürdürme eğilimi taşıyorlar. Özellikle IKP'nin bu duruma en yakın, en az TKP kadar bu görevi yerine getirmeye azgın bir güç olduğunu belirtmede geçemeyeceği.

TKP ve yandaşları Kürd halkına ihanet eden, en giren güdülüğü uğruna bu kutsal davayı satan, işi ihbarcılığa, sömürgeci-faşist cuntanın ağız ile küfürler yağdırmaya kadar varduran, bütün bu aşagılık girişimleri çok küçük menfaatler politikasıyla yapan, görülmüş uyanmazlık örneklerini defalarca tekrarlamaktan adeta zevk duyan, bu yapıları ile de halkın iyice tecrit olup, en geniş kitleler nezdinde teşhirleri gerçekleştirilen TKSP, KUK, PPKK gibi tasfiyeci örgütleri meşrulaştırma çabaları vardır. Adeta başka bir yabancısı gibi bu güçleri zorla halka dayatıp, kabul ettirmek, halkın ısrarla reddedilişine karşı bu tutumu ısrarla dayatmak istiyorlar. Böylelikle bu güçlere dayanarak, kendi popülaritesini de kullanarak, Kürdistan'da daha çok müdahaleci bir rol oynamak istiyor, bu gerilemiş güçleri semirtmeye hayli caba sarfediyorlar. Bu durumlarıyla sömürgecilik işlevini sol içerisinde de yerine getirmekten geri durmadıkları özellikle vurgulamayı gerekli görüyoruz.

Yazının bu bölümünü sonuçlandırsak, şunu belirtmemiz gerekecektir: Tarihi 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı bir yığın gelişme ortamı çeşitli güçler arasında politik saflaşmayı da netleştirmiş, oluşturulan "SOL BİRLİK" içinde yer alan güçlerin de nitelikleri itibarıyla bu gelişmeleri netleştirmek, ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmeleri frenlemek, Kürd küçük burjuva reformist-milliyetçi hareketlerini meşrulaştırmak istiyorlar. Oluşturulan birliğin boyası bir amacı vardır. Bunu yaparken sahtekarlık ve ikiyüzlülüğü vazgeçemeyecekleri bir öge olarak kullanmakta, geleceğe programsız olarak, sosyal-demokrasie adapte olmuş bir biçimde çıkmak istemekte idirler. Bir sonraki bölümde bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

Impressum
V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achenar Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto No: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 5000 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

15 Ağustos Tarihsel Atılımının...

Baştarafı Syf: 19'da

söylemektedir. Bir aileden bir devrimci, ya da savaşçının çıkması bunun için yeterli sayılmaktadır. Bu konuda devrimci ve savaşçılara da çeşitli biçimlerde haber ulaştırarak ailelerinin başına geleceklerden kendilerinin sorumlu olduğu söylenip, Kürdistan insanında çok köklü olan ailecilik, devrimci safları dağıtmanın bir aracı kılınmak istenmektedir.

Beşincisi; halk için olduğu gibi, savaşçılar ve devrimciler içinde mücadele yoğun karşı-devrimci propagandalarla bir çıkmaz gibi gösterilerek, adeta ateşle çevrendikleri ve devlete sığınmaktan başka yaşam yolunun kalmadığı düşüncesi ve duygusu hakim kılınmaya çalışılmaktadır. "Pişmanlık Yasası" bu açıdan dikkatle izlenmelidir. Düşman, bu yasayla sözde yaşam için bir yol açma hoşgörüsünü göstermiştir. Ve bu yasaya gerçekten de oldukça umut bağlamıştır. Pişmanlık Yasasından yararlanmak için koyduğu süre kişilere son bir şans gibi dayatılmakta, kişilerin can telâhi içinde bu ihanet trenine yetişmeleri, yoksa iş isten geçeceği söylenerek devrimci saf-

lardan kopuşun hızlandırılması amaçlanmaktadır.

Altıncısı; düşman, tüm bu uygulamaları baği içerisinde devrimin karşısına bir ajan-milis çetesi çıkarılabilmektedir. Silahlandırılan ve maasla bağlanan bu çeteler vasıtasıyla tarihi olarak uyguladığı Kürdü-Kürde kurdırma politikasını gündeme sürmektedir. Bu kesinlikle küçümsenmeyecek en ciddi tehlikelerden birisidir.

Yedincisi; düşman, daha çok ilkel milliyetçi örgütlenmelerden de yararlanarak, doğrudan uygulamak istemediği bir çok uygulamayı onlar vasıtasıyla hayata geçirme politikasını gütmektedir. Sınıf çıkarları gereğince çok basit şeyler karşılığında satın alabildiği bu güçleri istediği gibi hizmetine koşabildiği de nitekim görülebilmektedir.

Bu güçler, özellikle Güney Kürdistan ve sınır bölgelerinde erzak ve ticaret serbestisi karşılığında sömürgeci-ler adına tehlikeli rollere soyunmuş durumdadırlar. Sömürgecilerle işbirliği halinde, birlikler içerisinde yer alan savaşçılara caydırma, bu sahalarda faaliyetleri üzerinde engel oluşturma ve daha da ötesi ciddi

bazı girişimlerin peşinde oldukları görülmektedir.

Düşman tüm bunlarla mücadeleyi içten ve dıştan kuşatmaya çalışmaktadır. Ve bugün en başta kılınması gereken kuşatma da yukarıda belirtilenlerdir.

Bütün bunları daha anlaşılır kılabilmek için örneklerimiz, bir Komd. Ön Yüzbaşının imzasını taşımaktadır. Aileleri vasıtasıyla savaşçılara iletilen bir mektuptan söz etmekteyiz. Mektup aynen şöyle:

"Sabri SAKİN, Sabir SAKİN, Yasin GÜNEY, M. Ali GÜLER, ve Recep TEKİN, sizlere, bölge halkına ve tüm Kürd değişik insanlara (ki biz onları Orta Asya'dan birlikte göçtüğümüz bir Türk boyu olarak bağırımız basmış) hiç bir yararı olmayan sadece komünist Rusya'nın tarihi emellerine hizmet eden bir dava uğrunda köyünüzden, ailenizden ve vatanınızdan uzak yabancılara bir ülkede bulunuyorsunuz.

Üç gündür ailelerinize görüşüyoruz. Sizin yokluğunuz onlara büyük acı ve utanç vermektedir. Bundan böyle cıvarda olabi-

tan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz, syf: 116-117)

"Uygulanan yasaklara ve işkencelere karşı çıkıyoruz. Parça parça da olsa faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Kitle olarak direnişimizi sürdürüyoruz."

"Ancak biz de boş durmuyor, bütün gücümüzü safedercek bölgeci, teslimiyeti ve ihaneti etkisiz kılmak, direnmeyi egemen kılmak istiyoruz. Politikamız direnmektir."

"Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarih bizim için hüküm berattır."

"BU HAREKET MUTLAKA ZAFER KAZANCAKTIR" (Serxwebün-Aralık 1982, sayı 12, syf: 5-6-7, Mazlum, Hayri ve Kemal'in açıklamalarından)

Yukarıda örnekleri verilen iki gerçeklik çezaevlerinde en derinleşmiş ve boyutlanmış biçimlere yaşıyor: Bir yanda, bir çorba kaşığa herşeyini satmaya hazır iğrenç ve iğrenç olduğu kadar da zavallı ve sefil ihanet gerçekliği; diğer yandan ise, en aklılasmış işkence ve baskılar altında sergilenen, düşmana dış çöktürülen onurlu ve başeğmek direniş gerçekliği. Faşist cuntanın egemenliği altında yıllarca en soylu bir biçimde yaşatılan bu direniş gerçekliği, sonunda ihanete galebe çalarak, direniş bayrağını, ülkemizin doruklarında isyan ateşini bir daha sönmek üzere alevlendiren Kurtuluş Savaşçılarına devretti. Şimdi bu savaş en kızgın biçimiyle ülkemizin dört bucağında yaşanıyor. Bağımsızlık ve özgürlük savaşçıların gurur sesi halkımız dört yıllık umutsuzluk uykusundan çekip çıkardı, onu zulme karşı ayağa dikti. Bu ses Kuzey-Batı Kürdistan'da yankılanmakla da kalmadı, tüm dünyaya yayıldı, Ortadoğu'da, Avrupa'da, Güney ve Doğu Kürdistan'da sesine ses kattı. Bu gurur sese karşılık da ihanet kendi sefil sinisi duyuruyama çalışıyor, ama öylesine zayıf, ürkek ve lanetli ki, bağımsızlık ve özgürlük savaşçıların sesleri arasında boğulmaktan kurtulamaz.

Evet, bundan sonra ihanet ne yaparsa yapsın, hangi yöneme basırsa yapsın, vursun ülkemizin doruklarında cınlıyacak bir tek ses var: O da direniş gerçekliğimizin sesidir.

DEVAM EDECEK

lecek her olaydan (söz katılmasanız dahi) onların yarıd, yataklık ve Apoculukla suçlanmalarına sebep olacaktır.

Bölgeden sıkıyönetim hudutları dışarıya çıkarılacak (yerel tabirle kaldırılacak) kişileri gösterir bir liste hazırlanmıştır ve sizlerin ailelerinin isimlerinin tümü bu listede vardır, sanıyorum pişmanlık yasasındaki teslim olma tarihi olan 10 Eylül'den sonra bu uygulamaya başlanacaktır. Aileleriniz ve halkınıza bu acıları çekirtirken istikbalde siz ne bekliyorsunuz? Gelip Türkiye teslim olmadığınız takdirde olabilecekleri sizlere sıralayalım:

1- Eylem ya da başka bir amaçla Türkiye'ye girdiğinizde güvenlik güçlerince öldürüleceksiniz.

2- Gene Türkiye'ye girdiğinizde veya sınır dışıdayken, işlediğiniz sanılan 2 kişinin öldürülme olayı nedeniyle size düşmanlık besleyen taraflardan öldürüleceksiniz.

3- Apoculuğun sonunun olmadığını anlayıp Apoculardan ilişkinizi kesip yurtdışında yerleşmeye kalkarsanız, Apoculardan öldürüleceksiniz. (Bunun örnekleri geçtiğimiz günlerde çokça görülmüştür)

4- Bulunduğunuz bölgede un, şeker ve diğer ihtiyaç maddelerinin kıtlamaya ve pahalılaşmaya başladığını farkettiysenizdir. Bu olay Irak milislerinin ve askerlerinin, peşmergelerin ikmal hatlarını kesmelerinden kaynaklanmıştır. Yarın-öbürün peşmergeleri kaybederse Iraklılar tarafından öldürüleceksiniz.

5- Türk devleti, peşmergeleri, Apocuları barındırmamaları, aksi taktirde peşmerge bölgesinde operasyon yapacağı yolunda sıkıştırarak ve peşmergelerin tarafından öldürülecek veya Türk makamlarına teslim edileceksiniz.

Bildiğiniz gibi pişmanlık yasası çıktı ve bunun üzerine yakalanıp itirafta bulunan Mustafa Çimen, Hüseyin Tilki ve Ali Ozansoy gibi 1'inci sınıf lider seviyesindeki militanlar (10'dan fazla öldürme olaylarına katıldıklarını kendileri söyliş meletterine rağmen) 18-24 yıl hapse mahkum oldular ve kesinlikle işkence görmediler. SİZLERİ TÜRK DEVLETİNE TESLİM OLMAYA VE TÜRK ADALETİNE SİĞİN-MAYA ÇAĞIRIYORUM.

Aileleriniz 3 gündür konuşuyor, bama güvenciklerini sanıyor. Ben de onlara güveniyor ve onları halkım olarak seviyorum. Yarın birinin cesedini teşhis ettirmek için ana veya babanızı cesedinin yanında görmek inanın beni üzecektir.

Aileleriniz masum olduğunuzu, iftiraya uğradığınızı söylüyor, Malumiyetinizi ispatlamanın tek yolu gelip teslim olmak ve bama güvenmektir. Bugüne kadar şerefli bir askerlik hayatım oldu. Söz verdiğim her şeyi yaptım ve yapamıyacağım hiç bir şey için söz vermedim. Sizlere söz veriyorum; gelip teslim olduğunuzda: SINIRDAN HAKİM HUZURUNA ÇIKINCAYA DEK KILINIZA DOKUNULMAYACAĞINA (ÖLDÜRÜLMEMEYECİĞİNİZE, İŞKENCE GÖRMEYECİĞİNİZE) PİŞMANLIK YASASINDAN İSTİFADE EDECEĞİNİZE, NAMUSUM VE ŞEREFİM ÜZERİNE YEMİN EDERİM.

Cevabınızı değil, sizleri bekliyorum. Teslim olduğunuzdan itibaren benim için Apocu değil bir Türk vatandaşsı olacaksınız.

İMZA
KEMAL ÜLGEN
Komd. ÖN Yüzbaşı"

Sanırım bu belge Kürdistan'daki savaşın nasıl ve hangi araçlarla sürdürüldüğünü anlamak açısından tek başına bile yeterlidir.

Görüleceği üzere saflaşma çok kesindir. Bir yandan sömürgecilik, diğer yanda ise Kürdistan', Kür-

lülü, Bağımsızlık ve Özgürlüğü temsil eden PKK-APOCULUK vardır. Bunun dışında bir yol daha yoktur. Ya devletten yana olunacak, halka, ülkeye ve insanlığa ihanet edilip kölece yaşama boyun eğilecek, ya da PKK'li olupun, onun önderliğinde ulusal kurtuluş cephesinde yer alarak bağımsızlık ve özgürlük için savaşılacaktır. İşte Kürdistan'daki siyasal gerçeklik ve hatta basit yaşam gerçekliği budur.

Sömürgeciler tek bir insanı bile devrim saflarından koparmak için olağanüstü bir çaba sarfetmektedirler. Buradan da açıkça görülmektedir ki, PKK ve ulusal kurtuluş saflarında yer almanın anlamı kişiyile sınırlı değildir. Birliğin anlamı ve saflarımızla kazanacağımız her insanın değerini ne yazık ki düşman bidden çok daha iyi anlamakta ve buna uygun politikalar dayatmaktadır. (Bu konu üzerinde ileriki yazılarda daha ayrıntılı durmaya çalışacağız)

15 Ağustos 1984'den 15 Ağustos 1985'e kadar düşmanın uygulamaya, yönelim ve içinde bulunduğu durumu en genel hatlarıyla böyle belirleyebiliriz. Savaşın ulaştığı boyutu görmek açısından son olarak bir de düşmanın kendi değerlendirmelerine başvurmak istiyoruz.

15 Ağustos 1984'de gerçekleştirilen bir dizi başarılı eylemle HRK'nin kuruluş ilânının yapılmasının ve düşmanın da "Güneş ve Huzur Operasyonları"yla karşı-devrimci saldırısını hızlandırışının birinci yıldönümü dolayısıyla sömürgeciler, 16 Ağustos 1985 günü Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ve Genel Kurmaylık İstihbarat sorumlusu Korumiral Vural Beyazıt'ın başkanlığında Türk ve yabancı basına yönelik bir basın toplantısı düzenlediler. Bu basın toplantısında öz olarak belirtilen şu idi: "Devletin karşısında bugün PKK-APOCULAR denilen bir güç vardır. Bunlarla devlet arasında bir savaş sürmektedir." Tabi işin özünü yansıtan bu gerçek yanında, generaller devletin hangi uygulamaları sonuç almaya çalıştığını da ortaya koydular. Ve hatta yabancı basından öğrenildiği kadarıyla geçen Ocak ayında Kürdistan kazalarını bombadıklarını da bizzat itiraf etmek durumunda kaldılar. Basın toplantısının ortaya çıkardığı gerçek şu idi: 15 Ağustos tarihsel bir role sahiptir, HRK'nin ilanı belli bir dönem açılışının da ilanıdır, savaş giderek şiddetlenecektir, her türlü sömürgeci şiddet ve uşaklaşırma çabalarına rağmen devrimci kurtuluş savaşının önüne geçilemeyecek ve tersine bozkrın alev alması gibi ulusal kurtuluş mücadelesi ülke sahatında yaygınlaşmaktadır; bu ise savaşın giderek derinleşeceğini sömürgeci devletin ve emfendilerinin pek arzu ettikleri huzur ortamının sağlanamayacağını, Kürdistan halkının sömürgecilerle huzur aramadığını ve tam tersine bağımsızlık ve özgürlüğü için savaşmaya kararlı olduğunu ortaya koymaktadır. Sömürgecileri, 15 Ağustos'un yıldönümü dolayısıyla bir basın toplantısı yapmaya iten en temel neden de budur.

Yeraltı suları bir kez toprağı deldimi onun fıskırmasını önleyecek hiç bir kuvvet yoktur. Kürdistan'da da şimdi böyle bir gerçek yaşanmaktadır. Kürdistan halkı, sömürgeci zırhı delmiş, yaşama doğru akmaya başlamıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz böyle bir sürecin ifadesidir. Sürece böyle yaklaşmak, tek tek olaylara takılmamak, elde edilecek başarılarından zafer sarhoşluğuna, zaman zaman uğranılabilecek başarısızlıklardan ve hatta kısmi yenilgilerden ise moral bozukluğuna kapılmamak son derece önemlidir. Tarihin akışı artık belli olmuştur.

★★★

Kürdistan'da Özel Harp...

Baştarafı Syf: 17'de

gün durum farklı. Evet, yeni Rayberler, Hıdırlar türedi veya türetildi ve Alişerler yine katledildi, ama direniş bu kez boğulmadı. Direniş, asiretlerin, şeyitlerin önderliğinde değil, tüm ülkenin ezilen işçi ve köylülerinin birliği temelinde ve PKK önderliğinde sürüyor. Ne Nuri DERSİMLER yalnız, çaresiz ve sürgün ve ne de önderlik ortadan kaldırılabildi. Bu kez Alişerler daha fazla ve sesleri daha güçlü. Onların gerçekliği daha güçlü ve haklı. Ama Rayberlerin sesi çakal ulumasını andırıcısına ve işiçcekleri bir şehit bedeni, bir savaş esiri bekler gibi korkak ve soyusuzca. Şimdi bu alçakça gerçeklik bir avuç yılan soylu tarafından temsil ediliyor. Bağımsızlıkçı direniş mücadelesine ise, milyonlar sahip çıkıyor. Rayberlik TC'nin yükselmesi döneminde ve direnişin ezilmesi temelinde belki güçlü olabildi ama, bugün TC'nin çöküş çağında başarılı olması bir yana ölü doğmuştur. İşte kanıtları: Yeni Rayberler ile yeni Alişerler mücadelelerine ve düşüncelerine bakalım. Geçmişte olduğu gibi bugün de çatışmaya devam eden bu iki gerçeklikten hangisi daha güçlü? Cevabı bizzat bu iki gücün kendilerinden dinleyelim:

"Ben ilseyi bitirdiğim zaman ailemden aldığım terbiye ile dini inançlarına ve Türk örf ve adetlerine bağlı bir idim... Ne oldu ise üniversite tahsil için çıktığı Ankara'da oldu..."

"Ben Kürterin bir ulus olarak kabul edilip edilmeyeceği konusunda da yabancısı idim. Türk kültürü ile yetişmiş ailemden böyle bir terbiye almış olduğumdan, önce Kürterin bir ulus olarak varlığını kabul etmedim. Ancak daha sonra, benim dediğim marksist düşüncesinin etkisi ile Kürterin bir ulus olarak kabul edilmeleri gerektiği görüşünü kabul ettim. Zaten birçok arkadaşım benim gibi önce komünizmi benimsedi ve sonra Kürt meselesini kabul etti. Bu strateji PKK'nin en büyük silahlıdır..."

"Kişi olarak ben örgütle bağlarımı yakaladığım gün koparmaya karar verdim..."

"Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil müslüman ve Türk olduğumu haykırmamın zamanının geldiğine karar verdim..."

"Bu kararımı uygun olarak da kendim ve örgütle ilgili bütün bilgi-

leri açıklayarak, pişmanlığımı dile getirdim. Örgütle bağlarımı koparmayı, gerçek kişiliğime dönüş olarak kabul ediyorum..."

"Girdiğimiz bu tavır Türk milleti ve Türkiye gerçeğine ve kendi gerçek kişiliğimize dönüş olarak kabul ediyoruz... Devletimizin ve milletimizin birzi yeniden kabul etmesi ve bağırna barması için, devletin yanında mücadele etmeyi bir görev olarak kabullenmekteyiz..."

"Bu tavır Türklük şuurunun yeni bir sahlanışı, damarlarındaki soylu kanın ihanete isyanıdır."

"Bu tavır Sakarya'da, Dumlupınar'da, Kocatepe'de vatan uğrunda kanlarını akıtan şehitlerin ruhuna okunan Fatih'a'dır."

"Bu tavır Türklüğün yeni zaferidir..."(Tercüman Gazetesi, 3-4-5 Ekim 1983)

Evet, yukarıdaki sözler sırtlan soyunun ulumasıdır!

Ama bir de buna karşılık Alişerlerin, aslanların kükremesi var. Şimdi de ona kulak verelim:

"Direnmek Yaşamaktır!"

"M. K. adında bir devrimci vardır, bu yiğit insan bir savaş esiri olarak hala Diyarbakır zindanlarında yaşıyor. M.K'nin nasıl direndiği, o en olanaksız koşullarda nasıl büyük bir zafer kazandığı iyi anlaşılmalıdır. Faşist işkenceci cellat M'yi ayaklarından tavana asarak, kendisine görülmemiş cinsten işkenceler yapıyor; üstüne eğitilmiş köpekleri salıyor, köpeklerine ısırtıyor. Beraberinde bir goriller ekibine sürekli işkence yapmalarını emrediyor. İşkence yaptığı insanların attığı çığlıklardan zevk alan bu hayvanlaşmış sadist yaratık, aynı kez M. karşısında da taktak istiyor. Ama bu yiğit insanın ağzından çıt bile çıkmıyor. 'Bir ah de' diyor faşist cellat, 'Küştünden bir ah sözcüğü çıksın.' 'Hayır' diyor M. 'bu zevki asla tattırmayacağım. Size bu zevki tattırmamayı bir zafer olarak görüyorum. Bunun için de bütün işkencelerinizi dışlerimin arasından tek bir ah sözcüğü çıkmadan karşıla vereceğim.' Koşullardaki öteki tutuklular da işkenceye yatırılıyor. İşkenceci başı 'ne olur, bir ah de, tüm koşulları affedeyim' diye yalvarıyor. Ama gülerce süren işkencelere rağmen, en küçük bir ah sözcüğü çıkmıyor M'nin ağzından ve faşist cellat deliriyor, işkenceciler yeniliyorlar." (Kürdis-

Ekim Proleter Devriminin 68. Yılına Yükselen Direniş Mücadelemizle Selamlıyoruz

Her Türlü Oportünist Ögeden Arınmış, Sağlam ve Demir Disipline Sahip Olan Proletarya Partisi Zaferin Güvencesidir

Sovyet proletaryasının, büyük önder Lenin'in yol göstericiliğiyle, Çarlığı yıkıp zafere ulaşmasının ardından 68 yıl geçti. Dün olduğu gibi bugün de Ekim devriminin yol açtığı gelişmeler, dünya halklarının sosyalizm mücadelesine yol göstermektedir. Ekim devrimi, sadece ulusal düzeyde sınırlı kalmadı. Bunları da aşarak, ezilen ve sömürülen halklara kadar uzanan bir gelişmeye ortaya çıkardı. Proletarya hareketlerinin gelişip zafere ulaşma koşullarını yaratırken, ulusal sorunun sömürgeler sorunu ile kaynaşmasını ve bu mücadelelerde proletarya önderliğinin kurulmasını sağlamıştır. Tabii bu da yeni bir çağ, proleter devrimler çağının açılmasıdır.

1917'den günümüze varana kadar, Ekim devriminin açtığı çığırda birlikte yeryüzü küresi önemli değişikliklere uğradı. Dünyanın 1/3'ünde sosyalizmin egemenliği kurulurken bugün Asya'dan Latin Amerika'ya, Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar ulusal kurtuluş ve proleter hareketleri gelişmekte, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkiler daha da şiddetlenmektedir. Emperyalizm her geçen gün biraz daha çöküşe giderken, bunun karşısında ise bağımsız ve özgür bir ortamda sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerin zaferleri yükselmektedir.

Üzerinden uzun yıllar da geçmiş olsa, Ekim devrimi etkisinden hiç birşey kaybetmemiştir. Gerek proletaryanın öncü gücü partinin kurulup geliştirilmesi, gerek kitlelerin devrim için seferber edilmesi ve gerekse de iktidar için mücadelelerin yürütülmesi vb. konularda, bu büyük proleter devrimin şahsında son mutlak gerçeklik bugün de geçerlidir. Bu, genelde marksist-leninist hareketler açısından belirtileceği gibi, özde Türkiye ve Kürdistan açısından da belirtilebilir. Özellikle de sorunun birçok yönüne bakıldığında, Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından da bugün vazgeçilmez olan bir çok gelişmenin nasıl sağlandığı rahatlıkla görülebilecektir. O halde, Ekim devrimine uluslararası bir nitelik kazandıran bir çok özelliğinin kavranması ve bizzat pratikte gerçekleştirilmesi devrimin zaferi açısından son derece gereklidir.

Lenin bir yazısında devrimin zaferi gittikçe nedenlerini şöyle açıklıyor: "Biz, devrimden uzun yıllar önce, çalışmasını biliyorduk. Bize boşuna 'kaya gibi sağlam insanlar' denmemiştir. Sosyal Demokratlar (Komünistler bn.) ilk silahlı saldırı ve atılım başarısızlığı uğraması yüzünden, yılmıyola düşmeyecek, kendini kaybetmeyecek, maceralara kapılmayacak bir proleter partisi ortaya koymuşlardır." (Aktaran Bolşevik Parti Tarihi syf: 166) Bu alıntıdan da açıkça anlaşılacağı gibi, devrimin zaferi ulaşması için her şeyden önce bir proletarya partisinin sağlam temellerde oluşturulması gerekmektedir. Bu gerçekleştirilmeden, devrimin geliştirilmesi ve zaferi götürülmesi mümkün olmaz.

Bolşevik Partisi uzun yıllar süren bir mücadele ve savaşım ortamında gelişip çelikleşirken, sağlam bir disipline de kavuşmuştur. Ama bu öyle kolay bir biçimde de gerçekleştirilmiştir. Her türden tasfiyeciyi, yıkıcı ve oportüniste karşı amansız bir mücadele ile parti sağlamlaştırılmış ve güçlendirilmiştir. Stalin'in "parti kendisini oportünist ögelerden arındırarak güçlendirir" belirlemesi, Bolşeviklerin deneyimden en canalici yönüyle yaşanmış-

tır. Menşevikler, tasfiyeciler ve her türden devrim kaçkınları partiden uzaklaştıkça Bolşevik Parti güçlenmiş, çelikleşmiş ve devrime daha emin adımlarla ilerlemiştir. Bu nedenle Bolşevik Parti sürekli olarak saflarında çeliktin bir disiplini egemen kılmuştur. Gerçekten Bolşevik Parti saflarında demirden bir disiplin olmasaydı; Lenin'in de ifade ettiği gibi "Bolşeviklerin 2,5 ay bile iktidarda kalmaları" mümkün değildi.

Parti içi mücadele, 1903'ten itibaren Bolşevik ve Menşevik grupların ortaya çıkması ile birlikte şiddetlenmiştir. Menşevikler "partinin program ve tüzüğünü kabul eden ve isteyen herkesin parti üyesi olabileceğini" belirtirken, Lenin'in önderlik ettiği Bolşevik grup ise, bunun yetmediğini aynı zamanda parti örgütlerinin birinde de çalışmasının zorunlu olduğunu söylüyorlardı. Gelişmeler Bolşeviklerin haklılığını açık bir biçimde kanıtlarken, partiyi, parti görevlerine karşı sorumluluk duymayanlarla doldurmanın anlamsızlığını da gösterdi. Menşeviklerin yaratmak istediği laşka, disiplinsiz ve merkezîyetçiliğin bulunmadığı bir partiydi. Böyle bir parti içinde, parti üyesi, partinin emir ve talimatlarını yerine getirme konusunda istediği gibi davranabiliyor ve hoşuna gitmeyen kararlara uymayabiliyordu. Açık ki böyle bir yapıda hareket eden bir parti, değil devrime kalkmak, üyelerini bile harekete geçiremez. İşte, Bolşevik Parti böyleleri ucubelerin geliştirilerek istendiği bir dönemde şekillenerek, proletaryanın öncü örgütüne yapılaşır bir disipline ulaşmıştır. Bunda en önemli payın da Menşevizme karşı sürdürülen kararlı ve tavizsiz bir mücadele de olduğu unutulmamalıdır.

1905 devriminin yenilgiye uğramasının en önemli nedenlerinden birinin de Menşeviklerin parti kararlarına uymaması olması, parti birliğini güçlendirmenin gerekliliğini daha da vurgulamıştı. Lenin'in de belirttiği gibi, "Parti üyelerinin kararları gerçekleştirilmediğinden emin olmalıdır." yoksa, alınan kararlar ne kadar doğru olursa olsun, kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamaz. 1912'de gerçekleştirilen Bolşeviklerin Prag Konferansı'na kadar parti içi mücadele Menşevikler ve Bolşevikler arasında yoğun bir şekilde devam etmiştir. Devrimin geri çekilme döneminde tamamiyle tasfiyeciyi bir akıma dönüştüren Menşevikler, partiyi legale çıkararak, devrimi yükseltme görevinden alkoymak istiyorlardı. Lenin bu dönemde bunlara "Stolipin İşçi Partisi'ni" yaratmak istiyorlar, der. Legal bir "işçi partisinin" kurulmasına icazet veren, Çarın işçileri bakanı Stolipin, bu planla aynı zamanda devrimci örgütlerin tasfiyesini de hedefliyordu. Bu partinin sol içindeki uzantıları ise Menşevikler oluşturuyordu. Menşevikler sürekli olarak, RSDİP'ni legale çıkarmak; illegal örgütlenme ve devrimci çalışmalardan alkoymak istiyorlardı. Onlara göre devrim geri çekilme sürecine girmiş, devrimi yeniden yükseltmenin koşulları mevcut değildir. Koşulların olgunlaşabilmesi için daha uzun yıllar beklemek gerekir, diyorlardı. Bolşevikler ise bunun tam tersini savunarak, "geri çekilme taktiği" hazırlık ve güçleri toparlama ve ardından yeniden devrimci çalışmalara hız vermektedir" diyorlardı. Ve devrimin koşullarını olgunlaştıracak çalışma da, devrimci çalışmadır diye belirtiyorlardı.

Artık, Menşeviklerle aynı parti içinde kalmanın koşulları kalmamıştı. Bu nedenle Bolşevik grup 1912 Prag Konferansı'nda, Menşeviklerin partiden çıkarılmasını kararını alarak, devrimci temellerde proleter partinin sağlamlaştırılması çalışmaları hız verdiler. Bu adımla birlikte bir yandan parti güçlendirilirken, diğer yandan ise devrimci kırımdanışlar ve işçi hareketi gelişmeye başladı. Parti, artık ellerini kendisini frenlemek isteyen oportünist ögelerden kurtarmış, sağlam bir gelişme yoluna girmiştir. Lenin 1912'nin başında Prag Konferansı-

tırdılar. Sovyetlerin Almanya ile yaptığı Brest-Litovsk barış anlaşmasına karşı çıkan Sol Komünistler, SSCB'yi savaşın içine sürerek, daha iktidarın ilk günlerinde imha olmasına yolaçacak bir tezi savunuyorlardı. Gerek Sol Komünistler ve gerekse sağcıların partiyi doğru çizgisinden sapıtma çabaları başarılı olamayarak, boşa çıkarıldı ve Bolşevik çiziminin egemenliği sağlandı.

Tüm tasfiyeciyi, uzlaşmacı ögelerden etkisizleştirilmesi ile birlikte, parti daha da güçlendirilirken, ikti-

nin sonuçları üzerine Gorki'ye sunuları yazıyordu: "Bu alçak likidatörler karşın, en sonunda partiyi ve merkez komitesini diriltmeyi başardık..." (Aktaran age. syf: 178). Evet, Prag Konferansı tasfiyeciliğe karşı Bolşevizmin zaferidir. İşte, bu zafer 1917 Ekim devriminin temelini de oluşturmuştur.

Bu dönemde Avrupa'da bir çok marksist parti kurulmasına rağmen, hiçbir leninist bir ilke olan "oportünist ögelerden partiyi arındırma" kuralını uygulamamış. Buna muvaffak olan Bolşevik Partisi oldu. Bu anlamda Bolşevik Parti yeni tipte proletarya partisinin ilk örneğini de teşkil etmektedir. Lenin daha sonra yazdığı makalelerde bu gerçeği sık sık vurgulamış ve proletarya partilerinde oportünizme, grupçuluğa, hizipçiliğe yer olmadığını belirterek, "Parti birliğinin her şeyin üstünde tutun" vasiyetini bırakmıştır. Lenin, partinin birliğine çok önem veriyordu. Bunu hangi gerekçeyle olursa olsun zayıflatan hareketlere karşı değil, burjuvaziye hizmet etmektedir, demektedir.

Menşeviklerin yaratmak istediği parti ise, bunun tam tersiydi. Parti legale çıkarak, devrimci mücadeleden vazgeçecek, Çarlık ile uzlaşacak ve her türlü oportünist, devrim düşmanı ve kaçkınları saflarında barındıracaktı. Açık ki bunu kabul etmek, devrimden vazgeçmek ve bir anlamda intihar etmek, demekti.

Devrim öngünlerine yaklaşıldığında, sağ ve sol bir kanat çekilenemeye başladı. Başını Kamaney, Zinoviyev ve Buharin'in çektiği blok, işi Krenski hükümetiyle uzlaşmaya kadar vardi, ancak, ayaklanma tarihini açık olarak ilan ettiler. Bununla da ayaklanma hakkında burjuva hükümetini uyarak, devrimcileri hazırlıkla yakalamayı hedefliyorlardı. Fakat, bu bile devrimin gelişmesine engel olmadı. İktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile birlikte, bu kez de Sol Komünistler saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Sovyetlerin Almanya ile yaptığı Brest-Litovsk barış anlaşmasına karşı çıkan Sol Komünistler, SSCB'yi savaşın içine sürerek, daha iktidarın ilk günlerinde imha olmasına yolaçacak bir tezi savunuyorlardı. Gerek Sol Komünistler ve gerekse sağcıların partiyi doğru çizgisinden sapıtma çabaları başarılı olamayarak, boşa çıkarıldı ve Bolşevik çiziminin egemenliği sağlandı.

Tüm tasfiyeciyi, uzlaşmacı ögelerden etkisizleştirilmesi ile birlikte, parti daha da güçlendirilirken, ikti-

darın sağlamlaştırılması da gerçekleştirilmiştir. Ekim devriminin yaratılmasında oportünist ögelerden arınarak güçlenen Bolşevik Partisi esas rolü oynamıştır. Bu anlamda, Ekim devrimi Bolşevik disipline bezenmiş ve güçlü bir birliğe dayanan proletarya partisinin zaferi er geç yakalayacağına da kanıtlamıştır. Ekim devriminin ortaya çıkardığı birçok gerçekten daha bahsedilebilir. Bu yazımızda tümünü burada ele almamızın olanağı yok. Ama kısa da olsa Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından bugün en fazla sonuç çıkarılması gereken yönü üzerinde durduk. Bolşevik Parti Tarihi incelendiğinde bu gerçekleri daha ayrıntılı görmek mümkündür.

Gerek Türkiye devrimi açısından ve gerekse Kürdistan devrimi açısından Bolşevik devrimden deneyimlenerek geliştirilmesinden çıkarılacak önemli dersler bulunmaktadır. Özellikle de Türkiye açısından henüz proletarya partisinin kuruluşunun gerçekleştirilmemiş olması bugün de bir çok ucuca örneğin ortaya çıkmasından dolayı, bu deneyin iyi kavranması daha da önem taşımaktadır. Bugün tasfiyecilerin "yeni sosyalizm" "çeşitli görüşlerin birarada bulunması" vb. gibi ortaya atıkları düşünceler, daha önceleri Menşeviklerin, Kautskilerin savunduklarından başka birşey değildir. O dönemde Menşevikler vb. tarafından dile getirilenler, bugün onların karikatürleri tarafından savunulmaktadır. Hem de büyük bir utanmazlık ve demogoji ile çok yeni şeyler keşfetmişcesine ortaya atılmaktadır. Adeta yeni bir Amerika keşfetmişi gibi bu bayatlaştırmalı teorilere sarılmaktadır.

Rusya pratiginden ortaya çıkan diğer gerçek ise, Menşevikler, Sosyalist Devrimciler gibi hareketlerin, devrimin gelişmesi ve zaferi ulaşması ile birlikte karşı-devrim saflarına kaymalarıdır. Bu gerçek, tüm oportünist ve revizyonist partilerin

bir yazgısıdır. Devrimi daha değişik yöntemlerle içten sapıtma, ideolojik olarak revize etme vb. gibi uygulamalarla etkisiz kılamayan bu çevreler, devrimci mücadelenin doğru bir çizgide gelişimini sürdürmesi karşısında açık saldırılara girişerek engellemeye çalışmaktadırlar. Bu gerçeğin daha bugünden Kürdistan'da yaşanmaya başlaması, bu güçlerin kemalist milisçeler biçiminde kadrolara ve kitlere yönelik katliamları gündeme koymaları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının doğru bir çizgide olması, emin adımlarla zaferi ilerlemesi ve bu güçlerin her türlü tavize planları ve provakasyonlarının boşa çıkarılmasındandır.

Ekim Devrimi oportünizme, komploculuğa ve her türden tasfiyeciliğe karşı yoğunlaştırılan tavizsiz ve kararlı bir mücadele ile zaferi ulaştırdı. O halde Kürdistan açısından da aynı gerçeklerden bahsetmek gerekmektedir. Daha düşmana karşı yeni yeni silahların atışlanmaya başladığı bir dönemde, her türden tasfiyecinin 6'lı, 12'li, 15'li birlikler biçiminde devrime karşı dikilmek istemeleri karşısında, tabii ki, tavizsiz ve acımasız olunmak zorundadır. Her türden oportünizme karşı yoğun bir mücadele yürütülmeli ki, devrimci maskesi altında düşmana hizmet edenlerin gerçek yüzü açığa çıkarılsın ve etkisiz kılınsınlar.

Lenin, oportünizm, revizyonizm ve her türlü etkilerine karşı sadece ulusal sınırlar içinde değil, uluslararası düzeyde de bir mücadele yürüttü. II. Enternasyonal partilerinde boy veren oportünizm ve sosyal-sövenizme karşı amansız bir mücadele sürdürdü. Bu mücadeleyi, Ekim devriminin zaferi ile bir bütün olarak sosyal-sövenizmi ve oportünizmi alt ederek zaferi ulaştırdı ve Marksizmin doğru temellerine oturulmasını sağladı.

Bugün de uluslararası komünist hareket içinde revizyonizm, oportünizm yine kol uzatmış durumdadır. Bu durum karşısında Marksizm-Leninizm sahip çıkılmalı, uluslararası düzeyde de proletaryanın sınıf ideolojisinin her türlü çarpıtılmasına karşı da yoğun bir mücadele yürütülmelidir. Bu, başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm proleter ve ulusal kurtuluş hareketleri için vazgeçilmez bir görevdir. Yıllardır revizyonizm ile kaşarlanan klasik komünist partilerin bu durumları ile devrimlerin önüne engel olarak dikilmelerine son verilerek halklara Leninizmin kızıl bayrağı sunulmalıdır. Revizyonist, oportünist partilerin beslenerek, devrime karşı olma durumları aşılacak, doğru marksist-leninist çizgide mücadele yürüten güçlere destek sunulmalıdır. Bu aynı zamanda tüm marksist-leninistlere düşen bir görevdir.

Ekim Devriminin 68. yılında uluslararası komünist hareketi bekleyen sorunlar, bu devrimin gerçekliği somut olarak kavranıldığında çözümlenebilecektir. Bu yönüyle de Ekim Devriminin etkileri günümüz için de geçerlidir. Dün olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda çeliktin bir disiplin, yumruk gibi bir birliği olan bir parti önderliğinde, her türden tasfiyeciliğe, yıkıcılığa karşı amansız bir mücadele, sağlam ve emin adımlarla zaferi ilerlemenin temel garantisidir. 1917'de ispatlanan bu gerçeklik 68 yıl sonra 1985'de de geçerliliğini korumakta; proletaryanın iktidar sorunu olduğu müddetçe de koruyacaktır.

Zafer Marksizm-Leninizmin Kızıl Yolunda İlerleyen Dünya Halklarının Olacaktır!